

STELELE DIN OCHII TĂI
JUDY GILL

CAPITOLUL 1

Cocoțată pe capota mașinii, Khaty M'Gonigle începuse să se simtă precum Snoopy cocoțat în vârful cotețului său. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să schimbe aparatul de fotografiat cu mașina de scris: „*Era o noapte întunecoasă și furtunoasă...*” Era o noapte întunecoasă și furtunoasă-ei bine, seară-și devenea cu fiecare minut mai întunecoasă, iar furtuna se întetea tot mai tare. Ploaia continua să cadă într-un fel de șuvoi neîntrerupt, transformând acoperișul mașinii într-un minipatinoar. La fiecare mișcare făcută, Khaty era în primejdie să alunece și să cadă în apa adâncă care o înconjura, pricinuită de inundație, și care acum se învârtea în jurul caroseriei mașinii, spălând

parbrizul.Trebuia să aibă grijă de sacoşa cu aparatele de fotografiat,deoarece calculatorul plat,de care se folosea în maşină,era acum sub apă,în interiorul acesteia.Se gândi curajoasă că ar fi putut scoate un aparat de fotografiat şi să încerce să înregistreze ceea ce păreau a fi ultimele câteva minute înainte de sfârşitul lumii,dar scutură din cap nemulţumită de prostia ei.Sfârşitul lumii sau nu,să încerce acum să mai facă şi alte fotografii ar fi însemnat în mod cert sfârşitul ei.Fără îndoială deja îşi sacrificase viaţa pentru fotografiile pe care le făcuse.Ştiuse foarte bine că era o nebunie să rămână acolo,deci,încurcătura în care se afla acum nu era decât din vina ei.Ar fi trebuit să continue să meargă,să caute un teren mai înalt,îşi dăduse seama de pericolul în care se afla,de mai mult de o oră.

Orice prost ar fi văzut că râul creştea cu rapiditate,trecând tot mai mult peste matcă,iar ea nu era o proastă.Reuşise să traverseze cu bine râul şi trecuse şi peste bancurile pârâului,care,crezuse ea,va ţine pe loc acea revărsare a râului.

Oricum,habar n-avusese că toate cursurile apelor ce coborau din munţii Monashee erau pe cale să se reverse în acel pârâu.Era prea târziu ca să mai încerce să mai facă şi altceva decât să aştepte,şi de vreme ce tot aştepta,de ce să nu facă şi poze?Nu putea trece pe lângă o asemenea ocazie.În fond,din aşa ceva trăia,asta era viaţa ei.Dacă reuşea să supravieţuiască,va deţine recordul absolut la fotografiile luate în timpul unei inundaţii de proporţii.

Avea nişte fotografii de calitate şi era de-a dreptul entuziasmată.Nimeni nu avea fotografii ca ale ei sau o poveste despre modul în care se cutremurase pământul din cauza forţei apei care ducea la vale copaci şi bolovani masivi.Ei bine,poate o singură persoană ar putea să mai aibă aşa ceva.

Era posibil ca tatăl ei,Mike M'Gonigle,să se afle în aceeaşi situaţie precară ca şi ea,umplându-şi carnetelul cu notiţe,sau fotografiind ca nebunul,înregistrând furtuna şi inundaţia,pe pentru săptămânalul demodat pe care îl conducea încă înainte de naşterea ei.Fulgerul străluci o clipă,în timp ce tunetul puternic făcea ca aerul din jurul ei să vibreze.La naiba,se gândi ea,poate că încercarea aceea de a sta cocoţată pe acoperişul maşinii era la fel de periculoasă,ca şi încercarea de a înota până într-un loc mai sigur prin supapa aceea maronie,sau,mă rog,apele râului care deveniseră maronii,după ce inundaseră valea aceea frumoasă căreia se obişnuia să-i spună casă.

Trebuia să se decidă într-un fel,de vreme ce maşina începuse să alunece şi ea la vale,luată de ape,şi ea aproape că alunecase de pe acoperişul ei.Îngrozită,se prinse cu amândouă mâinile de cadrul geamurilor laterale,ochii ei neputând zări mai nimic din cauza ploii abundente şi a învolburării maronii a apelor care acum

ajunseseră la jumătatea parbrizului.Nu,în mod sigur nu dorea să se bage în apa aceea.Își aminti de cerbii și de pisicile sălbatice care trecuseră în fugă pe lângă ea,înainte să-și dea seama că orice fel de retragere îi fusese tăiată,și începu să se întrebe dacă toate acele obiecte mari care pluteau pe lângă ea erau doar bușteni și bolovani.Dacă câteva dintre ele-chiar și numai unul singur-era un urs? Nu,mai degrabă rămânea cocoțată acolo pe acoperișul mașinii,se hotărî ea.

Mașina se cutremură din nou și se clătină dintr-o parte în alta.Ea își fixă privirea pe un copac.Se apropia de el.Mașina era dusă de curent.Oh,Dumnezeule mare, oare cât de mult mai dura? Putea ea oare să spere că se îndrepta spre copac în așa fel,încât să poată coborî de pe mașină?Dar dacă și copacul acela va fi dezrădăcinat și apoi dus de curent?Și mai erau și fulgerele.Tocmai fulgerase.

Nu,nu voia deloc să se urce într-un copac.Dacă oamenii fuseseră avertizați să nu stea sub copaci în timpul furtunilor,în mod sigur nu era deloc în siguranță,dacă s-ar fi urcat într-unul.

O întreagă canonadă de tunete se făcu auzită,iar ea își închise ochii strâns, agățându-se cu nădejde de mașină,încă deslușind fulgerele ce parcă nu se mai opreau și care iluminau orbitor totul în jurul ei.Lașo,își zise singură,fortându-se să-și țină ochii deschiși.Dacă urma să i se întâmple ceva,i se va întâmpla și gata.Își va întâmpina sfârșitul cu curaj și cu grație.

Cu destulă greutate reuși să se așeze pe acoperișul mașinii,cu picioarele încrucișate sub ea,cu sacoșa cu aparatele de fotografiat între pulpe,și cu degetele încleștate de marginea acoperișului.O rafală de vânt însă aproape că o răsturnă, iar tunetul se auzi parcă și mai puternic.Cu foarte multă grijă,își ridică capul și privi în sus prin ploaie,în timp ce își dădea seama că ceea ce auzise nu era de fapt un tunet și sclipirea de lumină nu era nici pe departe un fulger.Acolo sus, deasupra ei,era,de fapt,un elicopter,iar lumina puternică ce trecea și prin perdeaua aceea densă de ploaie era,de fapt,un reflector atașat dedesubtul elicopterului.În josul aceluia fascicul luminos,părând un înger îmbrăcat în haine de ploaie,atârna de un fel de harnașament un bărbat,și care se oprise cu genunchii la nivelul bărbiei ei.Încet,el coborî și mai mult,până când ajunse cu picioarele la nivelul ei,putând s-o atingă.

Pentru un moment,ei i se păru că are halucinații.Era un înger! îngerul ei personal.

-Gabriel? întrebă ea,vocea pierzându-i-se în zgomotul motorului-de deasupra lor.Gabe Fowler? Ușurare,neîncredere și un miliard de alte emoții se contopiră în același timp în sufletul ei,lăsând-o pe moment amuțită.La fel se întâmplă și cu

Gabriel. Se vedea clar că și el era șocat că o găsisese într-un asemenea loc. Se putea observa cu ușurință acest lucru în vocea lui, pe fața lui, în cuvintele lui.

-Ce naiba cauți tu aici? Dintre toate locurile cele mai afurisite și prostești, în care se pare că-ți place să apari, ăsta le bate pe toate de la disanță!

Chiar dacă o muștrulua, în același timp îi și prindea un ham, asemănător cu al lui, în jurul mijlocului, trecându-i-l apoi printre picioare, și legându-l la cablul de care era și el atârnat de elicopter. Cu gura strânsă și cu ochii la fel de amenințatori ca și furtuna care se abătuse asupra lor, el îi evita privirea în timp ce lucra, iar ea nu putu face altceva decât să se agațe de el și să-l privească.

Gabe era acasă? Deși părea imposibil, era totuși chiar el, nu doar o figură dintr-un vis în care îl implorase să apară, simțindu-se în primejdie și înfricoșată. Și totuși, de ce trebuia să fie chiar atât de surprinsă. Și ea era acasă, nu-i așa? Și deși reîntoarcerile sale în valea aceea erau destul de rare, era ciudat că nu dăduse niciodată peste el, că vizitele lor nu coincisese vreodată înainte. Ultima lor întâlnire de când părăsiseră amândoi valea fusese cu patru ani în urmă, dar avusese loc la mii de kilometri depărtare de locul acela, de cealaltă parte a oceanului. El îi trecu sacoșa în care se găseau aparatele de fotografiat în jurul trupului, astfel încât acum îi spânzura în spate, și făcu semn pilotului, gesticulând larg cu un braț. El începuse să se ridice înaintea ei, și, pe moment, uitând de cablul de care erau legați amândoi, ea se agăță cu disperare de el, dar apoi simți cum se ridică și ea. El o strânse lângă el, bărbia ei de-abia depășind nivelul centurii, mâinile lui ținând-o strâns și cu pulpele înlănțuite în jurul ei într-un fel de îmbrățișare ciudat de intimă, care ar fi trebuit să-o jeneze dar care avusese exact efectul contrar. Cu bărbia presată pe abdomenul lui tare, ea își lăsă capul pe spate și privi în sus la el. Fața lui încadrată de casca de protecție era în umbră, dar ea simți că și el o privea la rândul lui, așa că reuși să-i zâmbească destul de anemic. Dacă și el îi zâmbise, în semn de răspuns, nu mai putea să spună, dar el își puse mâna pe capul ei într-un gest de îmbărbătare caldă, în timp ce erau trași, încet în sus spre gura din corpul elicopterului. Acolo, un alt bărbat îi înșfacă și îi ajută să-și recapete echilibrul, înainte să trântescă ușa și să se așeze în față, pe scaunul de lângă pilot. Gabe se desprinse mai întâi pe el și apoi pe Khaty de pe cablul cu care fuseseră trași, apoi o împinse pe ea într-un scaun. Când elicopterul se întoarse într-un unghi ascuțit, scuturându-se zdravăn din cauza vântului, alunecă și el pe scaunul de lângă ea, grăbindu-se să-i prindă centura de siguranță, capul vâjâindu-i încet de șocul găsirii lui Khaty în mijlocul inundației, gândindu-se cu oroare cât de aproape fusese de moarte, și simțind o bucurie fantastică știind că acum era din nou în stare să o atingă, să o vadă, să-i audă vocea. Simțind că ea

avea ochii îndreptați spre el, își ridică privirea și văzu că și ea era la fel de uimită de turnura pe care o luaseră evenimentele și că era la fel de tăcută ca și el. Într-un fel era mai bine așa, pentru că el nu se simțea în stare să-i vorbească cât de cât civilizată, chiar dacă zgomotul din elicopter ar fi permis conversația. În afară de orice altceva, în primul rând el simțea la adresa ei o furie cumplită pentru stupiditatea ei.

Luându-și ochii de la ea, își conectă casca la priza de intercomunicații, cu mâini tremurătoare și vorbi cu pilotul, apoi își încheiește mâinile de rezemătoarele scaunului atât de strâns, încât îi ieșiră în evidență încheieturile degetelor. Dacă nu s-ar fi agățat cu nădejde de scaun probabil că ar fi fost incapabil să se abțină să nu o sugrume. Kathy ridică o mână, încercând, fără mare succes, să-și ștergă apa care-i picura în ochi din cauza părului ud, dorindu-și să-l poată vedea mai bine pe Gabe. El se agățase cu atâta forță de brațele de metal ale scaunului, încât ea se aștepta să vadă metalul îndoindu-se. Ochii lui, de un maro-pal cu luminițe galbene, străluceau furioși, în timp ce o venă de pe tâmplă se contractase atât de tare, încât făcea chiar un mic dâmb deasupra ochiului. El îi strigă ceva ce ea nu reuși să audă, dar i se păru totuși că deslușise cuvintele „acasă” și „repede”, așa că se lăsă din nou pe spate în scaunul ei. Acasă cât mai repede era foarte bine din punctul ei de vedere. Cu furia lui Gabe se va descurca ea, atunci când va veni timpul. Acasă. Kathy simți cum se ridică din interiorul ei un fior de exaltare, în timp ce elicopterul se înclină într-o parte și începu să coboare prin aer într-un unghi domol. În timp ce se îndreptă iar în poziție orizontală zgomotul deveni aproape de nesuportat încât chiar și micul hop pricinuit de aterizarea puțin forțată trecu neabăgat în seamă. Aproape acolo. Aproape acasă, gândi ea. Și nu numai Mike M'Gonigle va fi surprins!

Gabe își scoase casca, își desfăcu centura de siguranță, apoi o desfăcu și pe a ei. Bătându-l pe umăr pe pilot și strângând mâna copilotului, care își părăsise scaunul pentru a deschide ușa de pe o latură a aparatului, sări pe pământul de dedesubt și își ridică mâinile pentru a o prinde pe Kathy.

Fără să ezite, își dădu drumul jos, încrezătoare în faptul că Gabriel o va prinde. El o prinse, și se îndepărtară rapid de elicopter pentru ca acesta să-și poată continua drumul mai departe prin noaptea furtunoasă. Kathy își ridică capul, privi în jur, și se opri ca trăsniță. Ea era aceea care fusese luată prin surprindere.

-De ce m-ai adus aici? întrebă ea, trecându-și geanta cu aparatură din spate în față. Erau doar la câteva sute de metri de casa familiei lui Gabe, care fusese construită pe vârful unui deal. Luând-o de braț și mergând repede, el o împinse în direcția casei, picioarele lor înfundându-se în iarba înaltă și udă. De fapt, el nici

măcar nu se gândise la asta.Nici măcar nu-și pusese problema.Kathy se reîntorsese în vale.El trăia în casa aceea.

Acolo i se păruse firesc să o ducă și pe ea.

-Pentru că toate centrele de evacuare sunt pline ochi,improviză el la rezezeală, continuând s-o împingă în fața lui.Toată această vale afurisită este acum sub apă,sau poate că n-ai observat?

-Dar tata...

-O să fie în regulă.Probabil că este încartiruit într-una din școli,precum orice persoană inteligentă care a plecat la timp.Strânsoarea mâinii lui pe brațul ei era aproape dureroasă,și era gata-gata să se împiedice în timp ce alerga,încercând să țină pasul cu mersul lui grăbit.Gabriel Fowler era furios,asta era sigur,iar ea nu era tocmai sigură că dorea să-i rămână în preajmă,în timp ce el își rezolva problema care se pare că îl deranja atât de tare.Și ultima dată când se întâlniseră fusese în aceeași dispoziție proastă,când părăsise cabina de pe vasul în care se aflau și plecase de acolo precum un taifun.Se părea că dispoziția lui nu se îmbunătățise deloc în acești patru ani care se scurseseră de atunci.

Aproape că o luă pe sus în timp ce urcau scările verandei,scăpând astfel de ploaia aceea nemiloasă.

-Dacă nu te superi aș prefera să fiu acum lângă tatăl meu,zise ea eliberându-și brațul,în timp ce Gabe,deschidea ușa.O să fiu în regulă unde este și el.

-Nu știi unde este.Am încercat și eu să fac o presupunere.

Gabe o împinse pe ușă înaintea lui,după care o trânti în spatele lor,izolându-se de ploaie și de vânt.Se întinse peste umărul ei ca să aprindă lumina,iar ea clipi orbită o clipă de lumina crudă și puternică.Trecându-și cureaua sacoșei în care se aflau aparatele de fotografiat peste cap,așeză povara aceea grea pe masa din mijlocul camerei.

-Acum ce-ar fi să-mi spui și mie exact ce naiba căutai acolo,în locul acela în care te-am găsit?o întrebă Gabe,mâinile lui mari strângând-o de umeri și storcând apa din haină.

-Bună,Gabriel,zise ea cu ochii aruncând fulgere,îmi pare bine să te revăd.

-Ce-ar fi să lași joaca asta cu mine!Din câte știu eu,Mounties avea fiecare șosea principală sau lăturalnică blocată de câteva ore bune,oricum înainte să existe vreun pericol!Ce ai făcut,ai luat legea în propriile tale mâini și te-ai furișat pe lângă blocaje?Ridicându-și pumnii,Kathy și-i lovi furioasă unul de celalalt.

-Nu m-am furișat pe lângă nimic!pufni ea.Nu am văzut nici un fel de blocaje, pentru că dacă le-aș fi văzut,aș fi avut măcar atâta minte să nu trec de ele!

-Ai fost smintită că n-ai căutat un teren mai înalt,în timp util!

La fel de furioasă pe ea însăși ca și pe el, se îndepărtă și ar fi plecat de acolo dacă el nu ar fi prins-o de cot și nu ar fi tras-o înapoi cu atâta putere, încât corpurile lor se atingeau acum. Pieptul lui se ridica și cobora cu rapiditate. Sâni ei se ridicau lângă pieptul lui în același ritm cu respirația ei agitată. Ceva electric trecu printre ei pentru un moment, iar ea dori să râdă, să plângă și să înjure, toate în același timp, dar în loc de asta ea își eliberă brațul și se îndepărtă de el.

-Nu mă atinge, îi spuse cu o voce joasă, îngroșată de excitația și pasiunea pe care nu se putea reține să nu le simtă, emoții pe care, după strălucirea mai neobișnuită a ochilor, le simțea și el.

El îi ignoră ordinul, sau îl acceptă ca pe o provocare, și își puse din nou mâinile pe umerii ei, trasându-le conturul cu degetele mari, prin toate acele straturi de material care o acopereu.

-Păreai destul de bucuroasă să simți mâinile mele pe tine, atunci când te-am salvat din mijlocul inundației.

-Aș fi fost bucuroasă să văd pe oricine atunci!

-Sunt al naibii de sigur că așa e! îi zise el furios. A fost un miracol că te-am găsit, știi asta? Dintr-un simplu impuls ne-am hotărât să verificăm podul de pe pârau Massey și asta așa, în drum spre casă. Și atunci am văzut că râul se deversase și peste pârau și că afurisitul ăla de pod dispăruse. Tocmai voiam să plecăm de acolo, când ne-a avertizat Jim. El închise ochii strâns pentru un lung moment și respiră profund.

-Nu o să înțeleg niciodată cum de a reușit să depisteze strălucirea albă pe care probabil o credea haina ta roșie în contrast cu acoperișul mașinii maro și cu apele acelea maro care te înconjurau. La naiba, Kathy, ce fel de motiv tâmpit ai fi putut avea ca să fii în locul acela tocmai când era mai primejdios?

-Lucram, dacă asta-i ce voiai să știi. Și totul s-a întâmplat mult mai repede și nu am mai putut să fac nimic, ca să mă salvez singură.

-*Lucrai?* Ea își propti pumnii strânși în șolduri și își ridică bărbia.

-Da, Gabriel. Lucram. Fac treaba asta pentru a-mi asigura traiul de zi cu zi, știi? Când el vorbi din nou, în voce i se simțeau teama și furia.

-Munca ta! Asta e tot ce te interesează, dar de asta îți pasă? Nu îți dai seama de pericolul prin care ai trecut? Mi se face rău doar gândindu-mă la cât de aproape ai fost de moarte pe ziua de azi!

-Ba da, sunt conștientă de pericolul prin care am trecut, și știu cât de aproape am fost de moarte. Dar n-am murit! În schimb, am niște poze incredibile ale râului în acțiune, zise ea, simțind din nou exaltarea, puterea și teama pe care le

experimentase în mijlocul inundației.Privindu-l,se întreba dacă exista vreun mijloc prin care să-l facă să înțeleagă ceea ce a simțit ea.Într-un anume fel i se părea important să-l facă să priceapă cât mai bine cum fusese totul.Grăbită dintr-o dată,deschise sacoșa și scoase cele două aparate de fotografiat, casetofonul și casetele,dischetele de la computer,și câteva role de film,umplând toată masa cu echipamentul ei.

-Ce am pe filmele astea,zise ea,fluturând o mână spre role,este o situație reală, exact așa cum s-a întâmplat-copaci,ramuri și bolovani luați de apele care au inundat șoselele!Și mai am și niște poze grozave cu animalele care fugeau din calea pericolului;cerbi,ratoni și pisici sălbatice,chiar și un iepuraș maro și o pereche de arici,toți înotând și încercând să ajungă în siguranță,în ciuda prezenței mele.N-am să uit niciodată panica pe care am văzut-o în ochii lor! Animale sălbatice care în mod normal m-ar fi asimilat cu o amenințare la adresa lor,ignorându-mă în fața unei primejdii mai mari! Am prins și podul-acela lângă care m-ai găsit-chiar în momentul dezintegrării lui,felul în care a cedat presiunii apelor furioase.Și zgomotul,Gabriel!Zgomotul bolovanilor care se rostogoleau și cădeau în ape,cutremurând pământul!Ar fi trebuit să vezi,să auzi și să simți! Ochii ei străluceau,iar oboseala și spaima fuseseră uitate,în timp ce bătea ușor cu palma casetofonul.

-Am totul înregistrat împreună cu gândurile și cu sentimentele mele.Măcar de ar fi existat un mijloc de a înregistra și vibrațiile pe care le-am simțit sub roțile mașinii,în timp ce podul era pe ducă.

-Dumnezeule mare! Felul în care o spusese semăna mai mult cu o rugă pentru puterea de a rezista și de a avea răbdare.El se aplecă în față,sprijinindu-și pumni pe masă de parcă ar fi vrut să zdrobească casetofonul,aparatele de fotografiat și chiar și pe ea.Erai pe podul acela,atunci când s-a prăbușit?

-Nu.Nu,am simțit cum se scutura în timp ce conduceam mașina peste el,și în clipa în care am fost în siguranță de cealaltă parte,m-am oprit ca să privesc și să fotografiez.Ce scenă!Mama Natură întrecându-l chiar și pe Dante.

El o privea furios cu ochii îngustați.

-Pentru numele lui Dumnezeu,tu faci să pară totul ca o lovitură de stat profesionistă!

-Dar asta a și fost,dacă stai și te gândești mai bine îi zise ea la fel de înfierbântată.O să scot un articol grozav de aici,Gabe.Mai multe articole,mai precis.Poate asta o să-mi aducă și o copertă pe *National Geographic* sau *Equinox*.

-La asta te gândeai atunci când apa ți-a înconjurat mașina? La o copertă pe *Equinox*? Ea doar dădu din umeri, încercând să ignore acuzația pe care o auzise în vocea lui.

-Nu. Nu tocmai. Nu în mod neapărat. Dar eram cufundată în munca mea.

Ah, fără nici o intenție rea, mai zise ea cu un zâmbet somnoros la care Gabe nu-i răspunse, așa cum ar fi făcut-o altădată. Ei bine, la naiba cu tot, puțin îmi pasă -dacă mă dezaprobi. Îmi iubesc meseria și sunt mândră de ceea ce am reușit să fac. Asta-i ce contează pentru mine.

-Da, zise el, și își înclină capul supărat, cu maxilarul încă încordat. Știi asta.

-Și în fond ție ce-ți pasă? continuă ea să-l înfrunte. Și pentru tine e la fel de importantă munca pe care o faci. Sau e bine pentru tine să fie așa și pentru mine nu? A fost foarte sigur să cobori din elicopter atârnat de cablul ăla subțire, nu?

-Mai bine în seara asta te-ai așeza în genunchi și i-ai mulțumi lui Dumnezeu că am fost acolo atârnat de cablul acela subțirel, Kathy M'Gonigle! Și dacă tot faci asta, mulțumește-i și pentru ochii buni ai copilului, pentru că fără ei, ai fi fost acum la jumătatea drumului spre Oceanul Pacific, la fel de moartă, pe cât ești de proastă! Kathy se repezi să-l pocnească, dar el o prinse de brațe, ținând-o la distanță. La un anumit nivel al conștiinței, ea își dădu seama că și lui îi plăcea acea înfruntare pe cât de mult îi plăcea și ei, că într-un anumit fel era necesară pentru amândoi, dar era mult prea furioasă, ca să mai aprofundeze acel gând.

-Să nu mai spui că sunt o proastă, Gabriel Fowler! izbucni ea. Dacă aș fi bănuțit măcar un singur moment că mă aflam într-o primejdie reală, aș fi plecat de acolo la timp. Dar totul s-a întâmplat mult prea repede, continuă ea. Dar nu am fost prinsă în mijlocul apelor din cauza prostiei mele. El începuse să rânjească.

-O.K., O.K., îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi reamintesc cât de mult îți displace acest cuvânt. Tu nu ești proastă. Zăpăcită, probabil. Cu capul în nori. Grăbită și nerăbdătoare să îți fixezi aparatele alea de fotografiat asupra obiectivului și să balmăjești în surdină în microfonul casetofonului, dar nu ești proastă.

Izbucnirea ei de furie era posibil să se mai fi potolit, dar cu toate astea, ochii încă îi mai ardeau și două pete mari roșii i se urcaseră în obraji.

-Măcar pentru atât și tot îți mulțumesc. Rânjetul lui arogant se șterse, iar el oftă prelung. Kathy observă că și ultimele rămășițe de furie dispărură odată cu oftatul, și îi simți mâinile încolăcindu-se pe ceafa ei.

-Oh, Kathy, șopti el răgușit. Din toate felurile în care am crezut că o să te găsesc... El îi atinse părul scurt și moale, frecând între degete șuvițele ude și mătăsoase, închise la culoare. Era aproape la fel de scurt ca și al unui bărbat, dar ei îi stătea bine, parcă chiar mai adaugă ceva la feminitatea ei.

-Să mă găsești? Ei bine,Gabriel,sunt de-a dreptul flatată.Nici măcar nu am știut că mă cauți.

-Kath,doar știi cât de mult îmi displace să te aud atât de sarcastică și atât de rece.

-Primești ceea ce oferi și tu,îi replică ea.

-Hei,potolește-te.Ți-am spus că îmi pare rău,și chiar așa și e.Îi prinse bărbia în palmă,simțind cât de repede se încălzea carnea ei la atingerea lui.Am uitat cât de repede poți să te înfurii dacă te face cineva proastă.Dar se pare că tu nu realizezi cât de aproape ai fost de moarte,și doar gândindu-mă din nou la asta mă apucă teama.Ea își lăsă capul în palma lui doar pentru un moment,înainte să se așeze în unul din scaunele de stejar,ca urmare a faptului că genunchii i se înmuiaseră precum o gelatină,nemaiputând să-i susțină greutatea.Mâna lui căzu neputincioasă pe lângă trup.

-Și dacă Gabriel este speriat,atunci,asta înseamnă că este și furios.E în ordine.O să-mi amintesc de acum încolo de această mică axiomă.Scuzele tale sunt acceptate.

-Mulțumesc.Și acum,ce-ar fi să-ți schimbi hainele astea ude.Probabil că ai înghețat în ele.

-Să le scot și să mă schimb cu ce? întrebă ea,trăgând un mic pachetel învelit într-o pungă de plastic din sacoșa în care erau și aparatele ei.Nu conținea decât lenjerie intimă de schimb,pe care o căra cu ea peste tot.Asta se pare că este întrenga mea garderobă.Zâmbi și mai scoase încă vreo două punguțe de plastic.Și astea sunt articolele mele de toaletă,adică un pieptene,periuța și pasta de dinți,iar după aceea mai scoase și un mic baton de ruj.

Din nou,Gabe părea nemulțumit.

-Mi-ai spus tu acum patru ani,în noaptea aceea de pe bordul lui *Orion*,că nu te prea încurci cu multe bagaje,zise el ironic,așezându-se pe un scaun de lângă ea. Doar că atunci nu mi-am dat seama cât de serios vorbeai.

Se părea că el nu socotise necesar să explice clar de care noapte era vorba, observă ea fără să fie surprinsă.Pentru că dacă el petrecuse nenumărate nopți înstelate,și înainte și după cele pe care le petrecuseră împreună,ea știa,că noaptea aceea la care se referise el,fusese una cu totul specială pentru amândoi.

Dacă s-ar fi terminat într-un alt fel,probabil că viețile lor s-ar fi schimbat pentru totdeauna.Își ascunse cu greu un oftat,Gabe n-ar fi vrut ca viața lui să se schimbe pentru totdeauna.El ducea acum viața pe care o visase de mic copil-viața unui marinar,mai întâi,în Marina militară,apoi ca ofițer al unui vas de croazieră.Și ea...ea nu fusese altceva decât o fată pe care el o lăsase în urmă pentru a-și împlini visul.

-Tu ai spus atunci că lucrurile materiale nu sunt importante pentru tine,îi reaminti el,întrerupându-i șirul gândurilor.Bănuiesc că nu te-ai schimbat din punctul ăsta de vedere.Ea își aminti că într-adevăr îi spusese asta,cum încercase să ascundă de el dorința pe care o avea de a se cufunda cât mai adânc în brațele lui și faptul că ar fi vrut să-l roage să-i permită să-și petreacă restul vieții alături de el.Dar,din cauza scopului pe care și-l alesese el în viață,își dăduse ea seama, mai ales,emoțional,el trebuia să poată călătorii mai departe,fără probleme care să-l încurce,așa că ea se folosise de fraza aceea pentru a-și descrie propria ei viață,ascunzându-se în spatele ei.Chiar și acum proceda exact la fel ca atunci.

-Lucrurile nu sunt importante,Gabe.Pot fi înlocuite cu ușurință.Sau,mă rog, marea lor majoritate.Produsele minții mele,ceea ce scriu,ceea ce fotografiez, astea ar fi mai dificil de înlocuit,deci asta este ceea ce vreau eu cel mai mult să salvez,să păstrez.

-Dar cu oamenii? Ei sunt importanți pentru tine?

-Sigur că da.Se încruntă mirată.Gabe știa asta.M-am întors acasă,pentru că eram îngrijorat pentru tatăl meu.M-am gândit că poate e bolnav sau poate că are probleme cu afacerile.

Gabe tresări auzindu-i cuvintele.Bolnav? Probleme cu afacerile? Pentru numele lui Dumnezeu,Knthy chiar nu știa? El o privi drept în ochii aceia verzi și clari ai ei,observând îngrijorarea și grija pentru tatăl ei,dar doar atât.Pentru un moment, încercă să caute emoțiile pe care le cunoștea atât de bine la femeia aceea,cu care practic crescuse,și care știa foarte bine cine era el,și ceea ce se întâmplase între ei,dar Kathy se uita la el ca întotdeauna-deschis,plină de încredere.Nici o fulgerare de teamă.Fără milă.Fără să-și pună întrebări.

-Gabe? Ce este? Te uiți la mine ciudat.Alarma și îngrijorarea începură să-i strălucească în ochi.Tata? S-a întâmplat ceva? Ceva despre care tu știi?

-Nu,nu.Nu s-a întâmplat nimic rău cu el,negă el,dar ceva de pe fața lui îi spuse că el mințea.

-Spune-mi,îi zise ea apropiindu-se de el,cu ochii implorându-l fără cuvinte.Te rog,trebuie să știi.

-Eu...nu știu,minți el,dar ea nu avea deloc de gând să-l lase să scape cu minciuna aceea.

-Ba știi!Nu poți ascunde lucrul ăsta de mine.Își ridică mâna înghețată și îi atinse obrazul.Oh,te rog,zise ea din nou.Suntem prieteni de prea multă vreme,ca tu să mă minți acum.

Prieteni?El îi luă mâna de pe obrazul lui și i-o puse pe masa din fața lor,

conștient de fragilitatea ei.Și totuși ce altceva ar fi putut fi unul pentru celălalt? Deși se iubiseră cu mulți ani înainte,când Kathy era mult prea tânără,iar el mult prea fără stare ca să se așeze la casa lui,acum nu-i mai rămăsese de oferit decât prietenia lui,în ciuda unei singure nopți perfecte și magice,în care nu fuseseră altceva decât iubiți.Acum era nevoit să recunoască faptul că relația dintre ei era aceea dintre niște foști amanți,dificilă,inconfortabilă și chiar puțin cam țepoasă, iar el nu dorea asta deloc.Inima îi bătea cu putere.Respirația se îngreuna.

Cu mult efort reuși să și-o controleze.Inima din păcate nu și-o putea domoli,nu în aceeași încăpere cu Kathy,pe care din cine știe ce motiv el tot era îndrăgostit de ea,încât aproape credea că va înnebuni.El îi eliberă mâna,își împinse scaunul în spate,și plecă repede de lângă ea,punând jumătate de încăpere între ei,înainte de a risca să se întoarcă și să o privească iar.

-Gabe?Ce s-a întâmplat? Kathy se duse lângă el,neadmițând să fie lăsată deoparte.Este vorba de tata,nu-i așa? Este...Panica îi întunecă privirile,fața i se albi și fruntea i se îmbrobonă de sudoare.

-Nu! răspunse el repede,prinzând-o iar de umeri,scuturând-o ușor,când de fapt pe el ar fi trebuit să se scuture.Kathy,trebuie să mă crezi.Mike este în regulă.Îți promit.E la fel de sănătos ca și tine.Și totuși,se întrebă el,asta cam cât de multă sănătate însemna? Ea era teribil de subțirică.

-E la fel de sănătos ca și mine,adăugă el,elibendu-și puțin strânsoarea mâinilor pe umerii ei.Și putea ea să fie mult prea subțirică,dar tot era al naibii de atrăgătoare pentru el.Întotdeauna fusesse.Întotdeauna va fi.Pe sub haina aceea de ploaie,roșie,haină care probabil îi salvase viața,pantalonii uzi se mulau pe șoldurile înguste și pe coapsele subțiri și foarte feminine.Ghetele înalte,pe care le avea în picioare,semănau cu cele ale unui copil,și asta îl făcea să râdă și în același timp să-și dorească să o îmbrățișeze.În loc de asta,își supuse trăsăturile feței și mintea unui sever auto-control,speriat dintr-o dată că dacă o va îmbrățișa, dacă o va săruta,ea va dispărea precum un rotocol de fum.Se va întâmpla din nou ceea ce se întâmplase la Singapore,pe *Orion*.Ea era încă la fel de frumoasă și de specială pentru el,încât ar fi dorit s-o ia în brațe și să fugă cu ea din locul acela,de toți oamenii și de toate evenimentele care urmau să se interfezeze între ei,să fugă de temerile care îl făcuseră să tacă în toți acei ani din urmă când tânjise atât de mult să-i spună ceea ce simțea,s-o roage să-și împartă viața cu el.Încruntarea îi săpase o linie adâncă între sprâncene,și pentru prima oară el se gândi că ea arăta aproape de vârsta ei reală,de treizeci și unu de ani.

-Și asta cât de sănătos înseamnă? întrebă ea.Știi,nu arăți prea grozav.

El inspiră adânc și își retrase mâinile de pe umerii ei.

-Sunt doar obosit și poate puțin șocat că tu erai aceea pe care am salvat-o de pe acoperișul mașinii.Ultima oară când am auzit ceva despre tine,am înțeles că erai pe undeva prin America de Sud.

-M-am întors de acolo de mai mult de o lună.Și dacă tu spui că ești surprins și șocat,atunci cum crezi că sunt eu?întrebă ea.Ultima oară când te-am văzut,te învârtea pe puntea unui vas de croazieră din Orient,părând minunat,oficial și teribil de nautic în uniforma aceea albă cu treste aurii.Și unde îți este barba?

Ea își ridică privirea spre bărbia lui bine rasă.Pentru a evita atingerea ei,el plecă de lângă ea,prefăcându-se grăbit să-și scoată cizmele cu tocuri înalte,de cowboy. Cizmele zburară parcă cu furie una într-o parte a camerei și cealaltă în direcția opusă,el continuând apoi netulburat să-și desfacă fermoarul hainei de ploaie.Ea îl privea,aproape ca vrăjită cum se mișca.

Chiar și fără tocurile acelea înalte de câțiva centimetri,chiar și așa,cu picioarele goale,el tot era un bărbat impresionant.Ea își umezi buzele care se uscaseră dintr-o dată și respiră întretăiat.

-Ieși din hainele astea ude,zise el din nou,privind-o peste umăr,dar Kathy continuă să se uite la el,deodată mult prea obosită și slăbită,ca să se supună ordinelor lui-și mult prea fascinată,prea prinsă în plasa amintirilor.

Pe sub haina de ploaie,cămașa și pantalonii lui erau la fel de ude ca și ai ei.Își descheie cămașa și și-o scoase de pe el,lăsând la vedere niște umeri care pentru ea nu erau o surpriză.Pieptul lui era solid și doar cu o şuviță subțire de păr pe centru,iar pântecul,deasupra pantalonilor aceia cu talie joasă,era plat și tare, aproape rigid din cauza mușchilor.Mușchi de care ea își aducea aminte foarte bine,după cum o atestau și obrajii ei înfierbântați.

El părea să nu-și dea seama de goliciunea lui sau de efectul pe care îl produsese asupra ei,în timp ce stătea acolo,frecându-și părul ud și ciufulit cu cămașa,cu ochii ațintiți asupra ei,cu o sprânceană ridicată,și buzele curbate într-o jumătate de zâmbet.Ea tot nu făcea nici o mișcare,asa că se apropie el de locul în care rămăsese ea înțepenită și îi desfăcu fermoarul hainei,observând cu o încruntare cât de micuță,cât de slăbuță era pe sub materialul acela ud al bluzei de un albastru-pal.

-Ești prea slăbănoagă,îi zise el.Ea doar încuviință tăcută din cap.

-Ai fost bolnavă?Mâna i se ridică parcă dintr-un fel de voință a ei proprie și atinse ușor o şuviță umedă și inelată care îi stătea pe frunte.

-Nu.Doar că am muncit din greu.Kathy rămase nemișcată,în timp ce el își trecea degetul mare și aspru peste obrazul ei,chiar sub ochiul stâng,apoi mai jos,până la colțul buzelor.

-Ochii tăi par niște pietre mari și verzi,îi zise el cu o voce joasă.Niciodată până acum nu au părut atât de mari.Sau atât de flămânzi,sau atât de nedumeriți,sau atât de triști.*Oh,Kathy*,spuse el tăcut,*de ce a trebuit să te întorci aici ca să ne arunci din nou în tot acest vârtej emoțional?* Ca și cum ar fi știut ce gândea el,ea își lăsă privirile în jos și se dădu cu un pas în spate.El văzu frisoanele care o scuturau,și se încovoie sub nevoia de a-i apropia iar fața de fața lui,de a continua să se uite în ochii ei frumoși,să o strângă la piept,s-o încălzească și să o iubească,dar reuși să reziste acelei tentații cu fiecare părticică din voința lui.

-Grăbește-te,îi zise el morocănos,întorcându-se cu spatele la ea.Scoate-ți haina aia udă.Mă duc să-ți pregătesc o cadă cu apă fierbinte.Începu iar să-și frece părul ud cu cămașa și se grăbi să plece de lângă ea atât cât mai era încă în stare.

CAPITOLUL 2

Șovăitoare,cu degetele umflate și dureroase,și cu vârfurile învinețite din cauză că se ținuse de marginea mașinii,Kathy își scoase haina de pe ea și o lăsă să cadă pe unul dintre fotolii,observând pe fereastră că afară se întunecase de-a binelea. Stropii argintii de ploaie îi încețoșau chiar și cea mai mică porțiune de afară,iar lumina din cameră i se reflecta înapoi în priviri.Obosită,urmări sunetul apei ce curgea și intră în baie unde cada era pe jumătate plină cu baloane de săpun.Gabe nu se vedea pe nicăieri în jur.

Cu un oftat,Kathy închise ușa în spatele ei,se dezbracă,și intră în apa fierbinte,întinzându-se în așa fel,încât degetele de la picioare să i se sprijine de capătul căzii,oprind-o să se scufunde cu totul.Își închise ochii și ațipi imediat.

-Hei,pentru Dumnezeu,nu te apuca să dormi în cadă.

Vocea lui Gabe o făcu să-și deschidă ochii pe jumătate,dar la vederea lui îmbrăcat într-o pereche de blugi tociți și cu un tricou gros,de culoare gri,care se mula frumos pe pieptul și umerii lui impresionanți,ochii i se deschiseră larg.

Aplecându-se,el opri apa care era pe cale să provoace o nouă inundație,de data aceasta pe podeaua din camera de baie,apoi așezându-se pe marginea căzii,îi zâmbi.El îi zâmbea și ceva se mișcă înăuntrul ei,îmboldind-o să se întindă și să-l atingă.Având nevoie de o scuză,își puse un deget pe umflătura pe care o avea sub ochii.Nu,nu o umflătură,își reaminti ea.O cicatrice.Acolo unde fratele lui vitreg,Art,îl lovise cu un băț ascuțit.

-Și cum te mai înțelegi cu fratele tău vitreg? Sau n-ai venit nici tu pe aici de prea mult timp,ca să vă luați la ceartă.Ea reuși cu multă greutate să-și reprime un fior,

amintindu-și cât de crud era Art și cât de mult îl ura Gabriel pe acel om. Și ea mai știa că el nu era singurul care îl ura pe Art. Foarte puțini oameni găseau că exista și ceva bun în Art Fowler.

Fără cuvinte, Gabe îl blestemă pe Mike M'Gonigle, pentru că nu-i spusese lui Kathy nici măcar în mare despre dezastrul care lovise familia Fowler. El îi prinse mâna și i-o ținu lipită de fața lui timp de câteva bătăi de inimă, dar i-o eliberă imediat ce ea încercă să și-o retragă. Apoi se lăsă să alunece pe marginea căzii, până la capătul ei, unde se instală chiar lângă locul în care degetele ei de la picioare, cu unghiile frumos date cu oje, ieșeau din apa înspumată. Dintr-o dată, un sentiment de ușurare păru să-i spele amărăciunea, și asta doar pentru că ea nu știa nimic despre Art. Este o reacție stupidă, își spuse singur în următoarea secundă, și asta pentru că nu era ceva pe care ea să nu afle până la urmă, iar el nu putea face nimic, și nici n-avea nici un motiv să încerce să ascundă toată întâmplarea.

Exceptând, desigur, faptul că întotdeauna se simțise vinovat și se va simți întotdeauna vinovat, pentru că totul începuse cu mulți ani în urmă, când era încă un copil. Dacă ar fi vorbit de prima dată când îl suspectase pe Art, fratele său nu ar mai fi avut vreo altă șansă să facă rău în continuare.

Simți cum se adună în interiorul lui o greutate formată din furie, amărăciune și oroare, și întrebarea pe care și-o pusese de atâtea ori: „Dacă aș fi spus ceea ce bănuiam atunci, cuiva, toate astea s-ar mai fi întâmplat oare?” Începu din nou să-i zvâcnească ceva la tâmplă.

-Fratele meu nu este aici, zise el într-un final, iar lui Kathy vocea i se păru încordată, străină, iar ochii, care susțineau privirile, aveau o intensitate de nesuportat și imposibil de descifrat.

-Oh! Acolo era ceva ce ea nu reușea să înțeleagă, ceva ce îl ținea sub tensiune pe Gabriel, și îi întindea și ei nervii până aproape de punctul de rupere. Nu era aceea tensiune sexuală care înlocuise furia de mai devreme, dar era la fel de sâcâitoare.

-Și unde e? Din câte știa ea, Art nu plecase niciodată într-o vacanță până atunci..

-Este... Gabriel îghiți în sec. De ce era oare atât de greu să-i spună? Toată lumea știa de treaba asta. Nu exista nici un motiv pentru care nu putea să afle și Kathy.

Dar el simțea o rușine atât de mare, încât nu putu continua să-i spună mai departe. Era clar că Mike nu-i spusese nici măcar un cuvânt, iar ea probabil nu văzuse nici unul dintre ziarele locale, atunci când se întâmplase totul. Dar oare de ce tatăl ei nu-i spusese nimic? Oh, la naiba, doar putea ghici motivele tăcerii lui Mike, nu-i așa? Poate că și Mike simțea, deși nu ar fi trebuit, la fel de multă rușine și durere ca și Gabe-ca și mama sa și sora sa Rachel. Cum oare faptele unui singur om putuseră răni atâtția oameni inocenți, fără să mai spună nimic de

bietele victime ale lui Art și de familiile lor? Oh,da,va avea mult de suferit din cauza celor făcute de Art.Și de Gabe însuși.

-Art...nu mai stă aici deloc,reuși el să spună cu greu.

-Cum? Kath aproape că se ridică,dar își aminti că se afla într-o cadă plină cu apă și spumă și că era la fel de goală,ca și atunci când se născuse.Atunci cine conduce ferma?

-Eu.Acum locuiesc aici,Kathy.Eu conduc ferma pentru mama.

M-am întors de câțiva ani.Ea expiră aerul din plămâni cu o asemenea forță,încât un puf plin de baloane de săpun sări din cadă,drept pe genunchii lui Gabe.

Balonașele rămaseră acolo,dispărând una câte una,până când din ele nu rămase decât o mică pată umedă.

-Stai aici? întrebă ea,cu gândurile la fel de fragile precum acele balonașe,gânduri care veneau și plecau învârtejindu-se,în timp ce confuzia îi acaparase mintea.

Dar...de ce? Oh,Gabe,de ce? Doar ți-a displăcut întotdeauna!

-M-am căsătorit.Am și un fiu.Gura lui Kathy se uscă în acel moment și sângele începu să-i circule cu zgomot prin urechi,sunând cam în același fel în care un val putea să sune în urechile unei scoici.Oare scoicile aveau urechi? se gândi ea, încercând să-și recapete cumpătul.Deși îi spusese că se căsătorise,totuși stătea în continuare așezat pe marginea căzii,privind-o de parcă ea ar fi fost banana de pe fundul unui bol cu înghețată!

Parcă retrăia noaptea aceea,din Orientul îndepărtat,de pe vasul acela de croazieră,dar nu mai exista și portul din Singapore,nici o cale de scăpare de durerea aceea cumplită.Nu mai era nimic și nimeni decât ea și Gabe,bătăile înnebunite ale inimii ei și privirea aceea flămândă și încărcată de dorință din ochii lui.Ea nici măcar nu-i putea oferi înțelegerea ei,pentru că nu pricepea nimic din ceea ce îi spunea el.

Se simțea rănită,trădată,simțea cum i se face rău de la stomac,și cum ar fi vrut să țipe la el.Cum de putuse el să-i spună atât de liniștit,de firesc,că se însurase cu altcineva,când în toți acești ani ea îl așteptase,crezând-nu,știind-că într-o zi,când el va fi pregătit,se va întoarce la ea,că își va împărți viața cu ea?Nu-i spusese el că dacă era să se însoare cu cineva,aceea va fi ea?Oh,el nu-i ceruse să-l aștepte.

Niciodată nu-i ceruse una ca asta.De fapt,chiar el îi spusese să n-o facă,o îndemnase să-și găsească pe altcineva asupra căruia să-și reverse toată dragostea ei.Dar nu vorbise serios!Știuse asta cu fiecare părticică din ea,era capabilă să-l înțeleagă perfect.Oh,Doamne,cum de se putuse înșela atât de mult în tot acest timp? Fiecare instinct al ei îi spunea „Fugi!”,”Ascunde-te!” dar nu avea unde să

se ascundă,nicăieri unde să fugă,așa că tot ce putu face fu să camufleze agonia aceea,care-i otrăvise sufletul,sub o răceală și un calm pe care nu le simțea.

De undeva,găsi chiar puterea și prezența de spirit de a-i spune calmă:

-Căsătorit? Tu? Ce surpriză!Mai ales că toată lumea crede că tu nu ești genul de bărbat care se însoară.Spune-mi câte ceva despre ea,Gabe.E cineva cunoscut?

El scutură din cap,incapabil să scoată un cuvânt din cauza gâtului contractat.Ea doar juca teatru,pretinzând că nu conta,dar fața ei avea culoarea lămâii,iar ochii ei verzi erau întunecați,plini de durere-același fel de durere pe care știa că și el ar fi simțit-o dacă ea i-ar fi spus niște vești identice cu ale lui despre ea însăși.

Kathy reuși să zâmbească larg și vesel.Cel puțin așa spera să pară,larg și vesel,și nu mic,strâns și plin de durere,așa cum se simțea ea.

-Și unde sunt ei acum? continuă ea.Și ce vârstă are fiul tău?

Gabe o privea,întrebându-se cum de putea face ceea ce făcea,prefăcându-se în felul în care se prefăcea.Pentru el era ceva cu totul străin de ceea ce știa despre ea,dar poate că asta învățase în timpul anilor în care fuseseră despărțiți-să-și ascundă durerea,nedându-le oamenilor voie să aibă vreo putere asupra ei.Îi admira curajul chiar dacă se disprețuia singur pentru ceea ce-i făcea.Oare și durerile pe care i le pricinuiseră mai înainte o învățaseră acel subterfugiu ca mod de apărare?Lui nu-i plăcuse niciodată s-o rănească,dar știuse că nu putea fi vorba de ceva permanent între ei,și că nu trebuia să fie nimic între ei nici măcar temporar.Și fusese obligat să spună asta unei fete de șaisprezece ani,ale cărei sărutări erau mai dulci decât mierea,deși încă de pe atunci o dorise atât de mult, încât aproape că murea de dorul ei.

-Soția mea-fosta mea soție-nu este aici.Iar fiul meu stă cu un prieten pentru ca eu să mă pot ocupa de salvarea oamenilor din inundație.

Fosta soție? Gândurile lui Kathy începură să se învârtă.Că Gabe se căsătorise și tot era greu de crezut.Faptul că Gabe divorțase era atât de departe de posibil, încât mintea ei nici nu încerca să respingă și treaba asta.Gabriel Fowler nu ar fi făcut niciodată un legământ unei femei,dacă nu ar fi știut că acel legământ va fi definitiv.Deci nu mai rămăsese decât o singură cale:căsătoria lui se destrămase, pentru că așa dorise fosta lui soție.Simți că i se face iarăși rău,dar totuși reuși să spună:

-Fiul tău stă cu tine?

-Desigur.Unde altundeva?

-Ei bine,poate cu mama lui?Kathy cunoștea câțiva oameni divorțați,și în majoritatea cazurilor mama fusese aceea care avea custodia copilului.Îl ai lângă

tine tot timpul sau împărțiți custodia lui? Ochii lui Gabe deveniră reci și duri, iar maxilarul i se încordă.

-Stă cu mine în permanență.

-Înțeleg. Nu înțelegea. Și, dintr-o dată nu mai dori să vorbească despre acel subiect. Nu mai voia să afle nimic despre căsnicia lui, de ce anume a avut loc și de ce anume s-a destrămat. Nu dorea decât să se scufunde sub apă și să uite de tot și de toate. Dorea, gândi ea, să moară acolo înăuntru încetișor și fără martori.

Ca și când ar fi simțit dorința ei de a fi puțin singură, Gabe se ridică și arătă spre un halat de baie spânzurat în spatele ușii.

-Poți să te înfășori în asta, atunci când ieși. Nu mai sta prea mult, O.K.? Mă duc să încălzesc celebra supă a mamei. Luând în trecere și hainele ei ude, se îndreptă grăbit spre ușă.

-N-o să stau mult, zise ea, și se întrebă dacă vocea îi sunase și lui la fel de moartă cum îi sunase și ei. Iar gândul la supă, chiar și la celebra supă a doamnei Grace Fowler, nu-i făcea decât greață. Gabe rămase în pragul ușii încă câteva momente privind-o cercetător, ca și cum ar fi încercat să-i citească expresia feței și dispoziția în care se afla, apoi ieși și închise ușa în urma lui.

În sfârșit singură, ea lăsă durerea să crească în ea, înfiorându-se sub forța ei, cu brațele încrucișate în jurul ei, în timp ce plângea tăcută, gânduri și imagini înghesuindu-se în creierul ei. Dorea doar să-și limpezească mintea, să nu se mai gândească la nimic, dar gândurile continuau să se adune, crescând tot mai mari și mai zgomotoase în imaginația ei, până când începură să-i strige faptele și evenimentele de curând aflate.

Gabe se însurase, se căsătorise cu cineva pe care în mod clar o iubise din tot sufletul. O iubise poate pe acea necunoscută cum probabil n-o iubise pe ea niciodată. Fu forțată să înțeleagă lucrul ăsta, în ciuda durerii pe care o simțise și pe care acest gând o aducea. De ce nu văzuse ea mai înainte că ceea ce simțea Gabe pentru ea nu avea nimic de-a face cu acel sentiment sublim? Dorința, pură, adâncă și bogată, care îi apropiase în tinerețea lor, nu fusese de fapt dragoste din partea lui. Doar ea simțise dragostea. O simțise. Oare încă o mai simțea? Nu. Dragostea nu rezista atâta timp. Nu era posibil. Dragostea avea nevoie să fie nutrită, cultivată, reciprocă pentru a putea crește. Deci ceea ce simțea ea pentru Gabe nu era dragoste. Nu acum.

Și atunci ce era? se întrebă singură, ieșind din cadă și înfășurându-se în prosopul mare și moale, ștergându-și pielea încă rece. Oare nu simțea decât o singură emoție, un singur sentiment alături de el? Desigur că nu. În ceea ce-l privea, atâtea sentimente și emoții erau legate una de alta, încât erau imposibil de suportat, de

diferențiat.În primul rând era dorința,desigur,la fel de clară și de puternică ca întotdeauna.Și mai era și o nostalgie adâncă după ceva ce fusese de demult,un obicei pe care ea nici măcar nu încercase să-l rupă,pe care era mai ușor să-și spună singură că într-o zi totul va fi așa cum fusese și odinioară.Și mai erau și furia,durerea și gelozia.Ei bine,acum va trebui să renunțe la acel obicei al ei de a tânji după Gabe,mai ales că știa că el era capabil să iubească și pe altcineva,să spună anumite cuvinte și altcuiva,cuvinte pe care,atunci când i le spusese ea lui, el părăsise patul în care se aflau împreună.El o lăsase singură și disperată și ciudat de rușinată,simțind cumva că greșise atunci când i le șoptise.

Genunchii i se înmuieră,iar ea se așază pe marginea căzii,cu fața în palme,și cu umerii scuturați parcă de fiori.Ce se întâmplase cu ea? De ce se simțea atât de îndurerată,atât de furioasă?Nu prea avea dreptul să fie îndurerată și nici furioasă.Asta nu era vina lui Gabriel.Nu fusese niciodată.Dacă ar fi fost capabil s-o iubească în același fel în care îl iubise și ea,dacă ar fi vrut să se căsătorească cu ea,probabil că așa ar fi procedat.Faptul că se căsătorise cu o altă femeie însemna că un viitor comun între ei nu era posibil.

Câteva minute,rămase cocârjată pe marginea căzii,încercând să se împotrivească amărăciunii oare se furișa încetul cu încetul în sufletul ei,în timp ce ea se gândea la ceea ce fusese înainte,la ceea ce era acum și la ceea ce nu va fi niciodată de acum încolo.Pentru că indiferent de ceea ce încerca să pretindă,să se convingă singură de contrariu,adevărul era că ea era încă profund și ireparabil îndrăgostită de Gabriel Fowler.Și iubindu-l în felul acela nu se putea mulțumi cu mai puțin decât o dragoste la fel de profundă din partea lui.

După ce se mai liniști,iși spală fața cu apă rece,se uscă cu grijă,apoi se înfășură în halatul de velur roșu,pe care i-l oferise el.Mirosea la fel ca și Gabe.

-Unde este mama ta? întrebă ea câteva minute mai târziu,în timp ce se așeza la masă și accepta o farfurie cu supă aburindă,pe care el i-o și puse în față,S-a mutat cumva cu Art? Și unde...?

El împinse farfuria,pe care erau feliile de pâine,mai aproape de ea.

-Acum s-a dus la Rachel.El se așază în fața ei la masă,iși ridică lingura,luând o înghițitură din supă înainte să-și ridice ochii spre ea și să-i spună: Știi,aici nu suntem decât noi doi.Pe ea o uimi tonul lui.

-Mi-am dat seama.Și nu mă îngrijorează.Crezi că era nevoie să mă avertizezi,sau așa ceva,Gabe? Însoțitoarele nu mai sunt la modă.Sau poate că ai uitat că acum am treizeci și unu de ani? Și am mai petrecut o grămadă de timp împreună și până acum tot nesupravegheați,când aveam doar șaptesprezece ani-ca să nu mai

vorbim de faptul că ne întâlneam singuri și atunci când nu aveam decât șaisprezece. *Și douăzeci și șapte.*

-Nu a fost un avertisment, zise el, numindu-se singur în gând un mincinos ordinar. Nu credea că ea avea nevoie de vreun avertisment, dar la fel, de sigur ca iadul era faptul că el avea mare nevoie. Era destul ca ea să se plimbe doar prin cameră, ca libidoul lui o și lua razna. Nici o altă femeie nu mai fusese capabilă să-i facă asta, doar Kathy. Enunțasem pur și simplu o stare de fapt. Și reușise cu mult succes s-o îndepărteze de subiectul despre Art, pe care tocmai începuse să-l discute. Și știu foarte bine cât de mare ești. Nu cred că ai regresat în vreun fel în ultimii patru ani. Probabil că îți ieșise din minți de se tortura în felul acesta cu acea amintire! Și gândindu-se la felul în care ea învățase ceea ce știa; în ale cui brațe și când? Și cât de multe mai învățase ea de atunci?

Asta era o provocare directă și ea îi ieși în întâmpinare. Desigur că el se referea la timpul pe care îl petrecuseră împreună la bordul lui *Orion*. La un anumit nivel, nici ea nu se mai gândise la altceva de când Gabe o scosese din inundație, și credea că și el pățise același lucru.

-Nu, nu cred că am regresat în vreun fel.

Cu patru ani în urmă, ea îi arătase cât de mult se maturizase, doar că pentru el asta nu contase deloc. Până la urmă tot o respinsese.

-Am văzut seria de articole pe care le-ai scris după cercetările pe care le-ai întreprins pe navă, zise el. Ea îi aruncă o privire rapidă.

-Oh? Și te-au impresionat așa cum trebuia?

-Au fost mai bune decât m-aș fi așteptat, admise el morocănos, sau așa i se păru ei, dar reuși să zâmbească pentru a-și ascunde durerea. Acum știa că nu avea cum să-l mai mulțumească pe Gabe vreodată. Și nici nu mai dorea să facă asta.

-Sunt sigură că n-a fost greu. Tu nu te așteptai din partea mea să fac o muncă de calitate, pe vremea aceea. Zâmbetul lui tăia precum un cuțit ascuțit, iar el își plecă privirile în fața ei.

-Nu de calitatea scrierilor tale mă îndoiam, zise el privind spre masă. Ceea ce mă îngrijora pe mine era calitatea materialului cu care fuseși obligată să lucrezi. El ridică o privire rapidă spre fața ei. Dar ai făcut o treabă bună, în ciuda acestui fapt, mai spuse el, cuvintele pârându-i-se până și lui mult prea seci și pretențioase.

-Mulțumesc. Ea își aminti dezaprobarea lui, atunci când aflase că avea de gând să ia interviuri și să scrie despre pasagerii faimoși și foarte bogați ai vasului de croazieră al cărui prim ofițer era chiar el. El credea că ea își prostitua talentul scriind despre oamenii aceia superficiali care duceau niște vieți aproape ireale. În special unul dintre ei îl deranja pe el, austriacul Dieter Krantz, starul schiului.

De parcă Kathy ar fi pronunțat numele acelui bărbat cu voce tare, Gabe o întrebă:

-Încă te mai vezi cu neamțul ăla?

La început, Kathy vru să se prefacă că nici nu știe despre cine vorbește el, dar nu fusese niciodată bună la un astfel de joc.

-Dieter? E de fapt austriac, și nu, nu l-am mai văzut de vreo doi ani. Tu l-ai văzut?

În ochii lui sclipi o lucire de mânie, atunci când îi răspunse:

-Nu. Sigur că nu. Se ridică în picioare, luă castronul cu supă și îl așeză pe masă. Mai vrei? o întrebă el.

-Nu, mulțumesc. Oricum de-abia putuse lua câteva înghițituri. De ce trebuia să tânjească după el atât de mult, de ce trebuia să-l dorească atât de mult?

Era auto-distructiv și prostesc. Mai bine ar fi rămas acolo în mijlocul inundației, înotând ca să-și salveze viața. În timp ce Gabe își mai punea în farfurie din supa aceea groasă și plină de savoare și turna iar în cești cafea pentru amândoi, Kathy se lăsă pe spate în scaun, cuprinsă de amintiri. Mâncase de multe ori la masa aceea, încă de când era o fetiță mică, când sora lui Gabe, Rachel, era cea mai bună prietenă a ei, și apoi mai târziu, când Gabe era cel pentru care venea mereu acolo.

-Ce mai face Rachel? întrebă ea, gândindu-se că amintirile din copilărie vor mai șterge ceva din amintirile mai recente și care o făceau să tremure de durere și de dorință. Mi-a fost dor de ea.

-Rachel este bine, zise Gabe. Sunt sigur că și ei îi este dor de tine. Bănuiesc că știi că acum s-a mutat pe Coastă. Kathy nu era tocmai sigură dacă Rachel măcar și-o mai reamintea, dar nu spuse decât:

-Tata mi-a spus că a născut un băiețel acum vreo doi ani.

-Așa e. Danny. Deci, gândi el, se pare că Mike i-a spus lui Kathy câteva lucruri despre familia Fowler. Tocmai a născut încă un băiețel, continuă el. Acum trei săptămâni. De asta s-a dus mama la ea. Kathy zâmbi.

-Bravo pentru Rachel. Ce nume o să-i pună?

-Matthew. După tata. Zâmbetul muri pe buzele ei.

-Oh, izbucni ea, dar se presupun... Se întrerupse brusc. E... foarte drăguț, se corectă ea lamentabil.

-Sigur că da. Dar... când eram copii și ne jucam de-a casa, Rachel mereu spunea că tu ai cerut pentru prima dată acest nume pentru fiul tău, pentru primul tău fiu.

Asta fusese însă în zilele de dinainte ca Kathy să se îndrăgostească de Gabe, în zilele de dinainte să înceapă să viseze că primul ei fiu se va numi Matthew, după numele tatălui lui Gabe, care murise cu mulți ani înainte.

-Da, ei bine, lucrurile se mai și schimbă. Numele fiului meu este Richard-Ricky.

Asta a fost dorința mamei lui.Își termină supa într-o liniște tensionată,apoi,își împinse farfuria deoparte,în timp ce se lăsa pe spate în scaun și o privea cu niște ochi inexpressivi.Și ce altceva ți-a mai spus tatăl tău despre familia mea?

-Nimic.De ce? Ce ar fi trebuit să-mi mai spună?În afara faptului că te-ai căsătorit și că trăiești din nou aici în vale și că ești la fel de capabil să-mi smulgi inima din piept și să o ții,în timp ce încă bate în palmele tale.N-a menționat-o decât pe Rachel,pentru că eram prietene atât de bune.Și nu te-a menționat niciodată pe tine,pentru că știe cât de mult mă doare atunci când aud de numele tău.Kathy își împreună mâinile pe cana cu cafea.

-Știi,zise oarecum visătoare,întotdeauna am crezut că o să fim prietene bune,dar când s-a măritat,a renunțat să-mi mai scrie.

-Da.Dădu din umeri știind că și asta putea fi pusă tot în cârca lui.Ei bine, oamenii,ca și împrejurările,se mai schimbă în timp.Poate că a crezut că tu ai o viață atât de liberă și de bogată,de vreme ce ești un fotojurnalist de succes,nu te poate interesa ceea ce face ea,o soție care stă acasă și are grijă de copil.

-Dar Rachel știa că mă interesează tot ce face-zise ea pe un ton tăios,simțind că Gabe era bucuros că soră-sa renunțase să mai corespundeze cu ea.

-Poate că înainte să părăsești din nou micul nostru orașel de provincie,o să dai o fugă până pe Coastă ca s-o vezi,îi sugeră el.Ea inspiră adânc.Venise timpul să-i spună și lui.

-N-am să mai plec din orașelul nostru,Gabe.Nu mai părăsesc valea.Am venit acasă de tot.Cred că tata are nevoie de mine aici.

După ce-i spuse ceea ce avusese de spus,se mai relaxă puțin,rugându-se să se înșele,că atunci când va vorbi cu el,Mike,o va putea convinge că nu era cazul să rămână,că era la fel de fericit și de sănătos ca întotdeauna,eliberând-o de chinul de a rămâne acolo,în locul acela cu el.Pentru că acum,cum ar mai fi putut să rămână când știa că Gabe era și el acolo?

-Nu!strigă el,și ea își dădu seama că ideea de a trăi atât de aproape unul de celălalt era la fel de dificilă și pentru el cum era și pentru ea.Nu poți!

-Trebuie.Eu...vreau.

-N-o să-ți placă deloc.Fraza aceea îi ieșise din gură dur și brusc,dar Doamne,numai gândul că ar putea împărți valea aceea cu ea îl arunca parcă într-un măraciniș cu spini tăioși,unul și mai rău decât cel în care intrase acum la vederea ei.Inima îi bătea cu furie.Apoi își dădu seama că,bineînțeles ea nu va rămâne.Se întorsese acolo gândindu-se că ceea ce îl supăra pe tatăl său erau grijile legate de afaceri,sau sănătatea lui.Odată ce va afla adevărul,va pleca din nou pe drumul ei,

și poate că îl va lua și pe Mike cu ea. Ca pentru a se încuraja mai mult pe el decât ca pentru a o descuraja pe ea, îi zise:

-N-o să rezști mai mult de o lună. Nu acum.

Ca și mine, ai văzut lumea și ceea ce îți poate oferi ea. Ultima dată când ne-am întâlnit mi-ai spus că valea asta este un fel de capcană și că am fost norocoși că am scăpat din ea. Nu vei mai fi fericită sau măcar mulțumită aici, acum.

Oare? se gândi ea. În niște circumstanțe normale ar fi putut fi fericită. Dar cu voce tare nu spuse decât:

-Sigur că o să fiu fericită. Am crescut aici, în valea asta. Cândva a fost căminul meu; sigur că îmi voi putea reface căminul din nou. Nerostitul *ca și tine* plutea în aer pentru ei. Voi fi la fel de fericită aici ca și înainte. Bine, bine, ridică ea o mână pentru a-l opri să mai spună ceva. Îmi pare bine că am reușit să plec de aici atunci când am plecat, dar acum trebuia să mă întorc de dragul lui Mike. Ți-am mai spus, am simțit că îl tulbură ceva. Se ridică în picioare. Unde mi-ai pus hainele? Mai bine să le pun în uscător, ca să mă pot îmbrăca din nou cu ele. Vreau neapărat să cobor acolo în seara asta. Se îndreptă spre telefonul instalat pe peretele din spatele unui birou vechi. O să-l sun pe tata chiar acum ca să poată veni să mă ia.

-Nu. Ea se întoarse și îi întâlni privirile.

-Ce vrei să spui cu „nu?”

-Telefoanele nu mai funcționează, Kathy mi-e teamă că suntem blocați aici.

-Atunci mă duci tu cu mașina până jos? Sau măcar îmi împrumuți o mașină?

-Nu, răspunse el. Ți-am spus, suntem înfundați aici. Ochii lui erau pe jumătate închiși, și zâmbea ciudat în timp ce o privea. Ea își dădu seama că tonul lui de regret era fals.

O traversă un fior subit și incontrollabil de excitație. Se simțea la fel ca atunci când privise cum forța apelor nestăvilite luaseră cu ele la vale întregul pod.

Simțea că se formase un fel de putere atotcuprinzătoare care amenința să dărâme toate barierele pe care ea și Gabe le ridicaseră între ei, și nu prea vedea nici o cale de a evita să fie din nou prinsă în acea furtună emoțională. El țintea ca ea să rămână acolo. El o adusese acolo știind că erau singuri, știind că pentru ea nu mai exista nici o cale de scăpare. El încă o dorea la fel de mult pe cât îl dorea și ea pe el. Nu mai avea aum să ascundă asta față de ea, și nici măcar nu încerca. Poate că se căsătorise el cu o altă femeie, dar tot pe Kathy M'Gonigle o dorea!

Inima i se urcase acum până în gât, sau așa i se părea ei.

-Mda, blocați. Înțeleg... El își ridică privirea ușor voalată pentru a-i întâlni ochii.

-Oare? întrebă el.Înțelegi că te-am adus aici,peu că nu suportam gândul să te știu în altă parte?Ea dădu din cap,cu o mână strângând puternic marginea biroului și cu cealaltă mână încă încleștată pe telefon.

-Înțeleg de asemenea că sentimentul ăsta nu te face prea fericit.

-Nu.Nu,nu mă face mai fericit,dar nu văd cum l-aș putea schimba.Tu poți?

Kathy se îmbărbăta singură,dorindu-și să fi putut minți cu ușurință,să spună că ea nu simțea deloc ceea ce el știa deja că simte.

-Măcar vreau în...se întrerupse,ridicându-și bărbia cu un centimetru mai mult decât ar fi fost necesar.Nu intenționez să mă las copleșită de el.

-Atunci,mult noroc.Apoi,deși credea ceea ce spusese el referitor la telefoane, ridică totuși receptorul și așteptă să-i vină tonul.Nimic.Apoi,ca și cum el ar fi putut aranja lucrurile pentru ea,îi zise rugătoare:

-Trebuie să ajung la Mike încă din seara asta.Sunt sigură că poți înțelege asta.

Desigur că și el era la fel de conștient de tremurul din vocea ei,pe cât de conștientă era ea,și la fel de conștient și de motiv.Ai vreo plută de cauciuc,o canoe sau ceva de genul ăsta pe aici? El își scutură capul,dezgustat.

-Afară este o noapte ca smoala de neagră,iar râul parcă a înnebunit de tot.Nu te mai prosti,Kathy.Este mult prea periculos să încerci să pleci acum.

Dar era la fel de periculos să și rămână!

-La naiba,nu mi-e frică de un râu dezlănțuit,zise ea cu voce tare.Am fost cu o simplă plută da cauciuc pe râul Nahanni,peu numele lui Dumnezeu!

-Îmi pare rău,zise el,dar fără să pară deloc politicoș.Nici un fel de plută,nici un fel de barcă, nimic în afară de vechea canoe a lui Art,care acum este în pod,dar și aia se clatină prea tare,peu că nu e deloc stabilă.Suntem înțepeniți aici.

Dealul a devenit o insulă,iar aproape tot orașul este acum sub apă,mai mult sau mai puțin.Kathy se reîntoarce la masă și se lăsă să cadă în scaunul ei.

-Dar...își mușcă buzele,privind din instinct spre Gabe pentru consolare.Vechile obiceiuri mor cu greutate.Nu și casa noastră,continuă ea aproape implorator.Este aproape la jumătatea dealului!

-Ai dreptate,așa e,și probabil că nici n-a fost inundată.Dar este la jumătatea dealului de cealaltă parte a râului,îmi permit să-ți reamintesc,în cazul în care ai de gând să faci vreo prostie,cum ar fi să pleci de aici,în timp ce eu dorm.

-La dracu',Gabe,n-aș face un lucru atât do prostesc,dar nu sunt deloc sigură în legătură cu tata,că el nu ar face așa ceva.După câte îl cunosc eu pe Mike, probabil că muncește din greu acum,riscându-și viața pentru cea mai mică poveste,peu orice fotografie posibilă.Și dacă biroul -și chiar și casa noastră-este acum sub apă,își va așeza camera obscură în altă parte,mașina de scris pe

biroul altcuiva,și în mod sigur este hotărât să scoată ediția de joi, chiar dacă va trebui să o tipărească pe vreo tiparniță de mână,veche de când lumea și pământul.Are nevoie de mine.

Gabe ar fi vrut să-i spună,"Nu te poate avea, pentru că eu am mai multă nevoie de tine decât are el",dar își înghiți cuvintele înainte de a-i putea ieși din gură.

Înconjură masa și luă una din mâinile ei reci ca gheața.Doamne Sfinte,oare nu se va mai încălzi odată? El știa că o putea încălzi,dorea s-o facă atât de mult,încât aproape că îl durea; dar,n-o va face.Nu dacă se putea reține.

-Știi ce face,și mai știi și cât de mult dorești să-l vezi.Îți promit că te voi duce la el imediat ce va fi posibil.Dar nu...nu te purta ca și cum ți-ar -fi frică să rămâi aici singură cu mine.Kathy simțea căldura pielii lui,duritatea ei,puterea degetelor lui și se simțea prinsă între două imbolduri: acela de a-i strânge și ea mâna și acela de a se elibera și de a fugi cât mai departe.Oh,și îi era într-adevăr frică,deși nu de el se temea.Era o teamă atât de delicioasă aceea care ae insinuase în sufletul ei,și care o excita,că-i făcea sângele să-i circule mai repede prin vene...

-Dacă nu încetezi să mă mai privești în felul ăsta,până la urmă s-ar putea să ai dreptate să te temi de ceva serios,îi zise el cu un ton cald,de glumă.

-Gabe...Vocea ei era puțin mai tare decât o șoptă.Nu mi-a fost niciodată teamă de tine.Nici înainte,nici acum,și nici de acum încolo nu-mi va fi.

CAPITOLUL 3

-Ar trebui să-ți fie teamă,zise el,trecându-și degetul mare peste încheieturile degetelor ei,privind-o în ochi.Pentru că mie îmi este.Știi foarte bine că nu putem locui amândoi aici.N-o să ne lase în pace.

-Ei?

-Comunitatea.Vecinii.Tu știi cum a fost în acești ultimi ani? Auzind tot timpul de la ei,iarăși și iarăși ceea ce făceai,pe unde mai lucreai,cât de mult succes aveai? Fluturându-mi tot felul de reviste pe la nas,în așa fel încât să-ți pot citi semnătura,fotografiile făcute de tine,să pot citi cuvintele tale nemuritoare? Văzând dezaprobarea din ochii lor,știind că fiecare dintre ei crede că a fost ceva de neiertat din partea mea că am lăsat-o pe iubita mea din copilărie cu o inimă sfărâmată.Ei vor ca eu să sufăr,știind că tu faci foarte bine și fără mine.

-Hai,potolește-te.Ei nu contează.Ei...

-Ei toți te adoră,continuă el de parcă ea n-ar fi scos nici un sunet.Și dau vina pe mine.Desigur,într-un anume fel chiar au dreptate,dar la fel de mult m-ar învinovăți și dacă aș fi făcut ceea ce doream atunci,iar tu ai fi rămas gravidă.Ei nu par să se gândească la faptul că tu atunci nu aveai decât șaptesprezece ani,și

că, în multe privințe nu erai decât un copil, în timp ce eu, la cei douăzeci și doi de ani cât aveam atunci, eram un bărbat matur.

-Gabriel...m-am gândit și eu la asta, după ce totul se întâmplase. Știu că ceea ce ai făcut, plecând în felul în care ai plecat, era singura cale pe care o puteai face. Și nu uita, și eu am ales să plec de aici. Și mă bucur că am făcut-o.

-Atunci alege din nou să pleci, Kathy. Te rog! Nu te mai gândi să rămâi aici. Nu te lăsa singură prinsă în capcană.

-M-am gândit la asta, zise ea, și am ales să rămân. Și nici nu cred că mai pot gândi despre valea asta că este o capcană. Fiecare femeie își dorește la un moment dat un cămin al ei. Cred că a venit timpul să-mi fac un cămin și pentru mine, și nu doar un apartament într-un zgârie-nori din Toronto, în care să stau o dată la trei sau patru luni.

Am nevoie de o casă adevărată și un serviciu care să-mi permită să stau cât mai mult în ea. Asta este tot ce am visat în ultimii câțiva ani. El păli.

-Kathy...

-Nu, zise ea repede, trăgându-și mâna de sub mâna lui și împingându-și scaunul în spate, în timp ce se ridica în picioare. Nu spune nimic. Nu am vrut s-o spun în felul în care ai înțeles tu. Ce putea el să facă, să se scuze așa cum o făcuse cu paisprezece ani în urmă, cum n-o făcuse cu patru ani în urmă, dar cum o s-o facă cu siguranță, dacă ea mai rămânea în zonă suficient de mult timp încât să poată avea ocazia?

-Nu am de gând să-ți stau în cale, Gabe, și nici nu vreau nimic de la tine. Totul nu este acum decât trecut, și ar fi bine să rămână așa. Începu să strângă vasele, le puse în teanc și le duse la chiuvetă. Nici măcar nu este nevoie să mai vorbim despre asta. El o privea, stând așezat în scaunul lui de lângă masă.

-Va trebui să discutăm totuși despre asta. Pentru că este între noi, iar din cauză că ne-am iubit cândva, acum este și mai rău.

Avea dreptate. Trebuia să recunoască până și ea. Doar amintindu-și că au făcut dragoste îi cauza o durere profundă undeva în interior, durere pe care n-o putea ignora, și de fiecare dată când vedea în ochii lui aceeași dorință pe care o simțea și ea, durerea aceea era și mai puternică. Totuși, atunci când se întoarse cu fața la el îi zise pe un ton gânditor:

-Ar fi trebuit ca amândoi să învățăm câte ceva din ceea ce s-a întâmplat în croaziera aceea. Am crezut că eu am tras niște concluzii, că am învățat câte ceva.

-Și ce anume crezi că ai înțeles, că ai învățat, Kath?

Să nu cred că dragostea face ca toate lucrurile să meargă strună, să nu mai am încredere, să nu mai am credință. Nici dragostea, nici încrederea și nici credința

nu-i aduseseră ceea ce sperase ea.În final,de fapt,totul fusese fals,greșit.În ciuda tradiției,ea reuși totuși să zâmbească.

-Că ceea ce am împărțit odată n-a fost decât o iluzie,la fel ca și singura noastră noapte petrecută împreună,și care s-a dovedit a fi până în urmă tot o iluzie.

-Scumpa mea,în momentul acela n-am simțit deloc așa ceva.Și poate că iluzia este totuși un cuvânt greșit.Mai bine „înșelare”?El zâmbi,doar o scurtă încordare a buzelor ce semăna mai mult cu o grimasă.Dar chiar și un bărbat pragmatic se poate agăța totuși de acea senzație,de acel sentiment iluzoriu,adăugă el mai mult pentru el însuși decât pentru ea.

Și la fel ar putea proceda și o femeie pragmatică.Ar fi atât de ușor să se lase înșelată,amețita cu bună știință,să se lase să creadă că poate mai există încă șansă.Tot ce ar fi trebuit să facă ar fi fost să meargă până în locul în care stătea el și să spună un „da” fervent,din adâncul sufletului,ca răspuns la ruga tăcută din ochii lui.În loc de asta,ea nu zise decât:

-Eu nu-mi mai fac nici un fel de iluzii.

-Atunci te înșeli cu bună știință dacă îți închipui că putem nega tot ce am simțit în trecut unul pentru celălalt,Kathy.El se ridicase în picioare și se îndrepta încetișor spre ea.Ea se întoarse,strângând în mâini marginea chiuvelei.Acum suntem în prezent,și tu știi la fel de bine ca și mine că nimic de bază nu s-a schimbat între noi,și dacă rămâi,dacă rămâi...

El veni în spatele ei,își puse mâinile în jurul ei,și o trase aproape de el.Ea rămase încordată și fără să protesteze la îmbrățișarea lui.

-Totul s-a schimbat între noi,răspunse ea grăbită.El o întoarse și o privi în ochi.

-Ai dreptate,desigur.S-a schimbat totul în noaptea în care am făcut dragoste împreună.El îi simți trupul înfiorându-se involuntar,ca reacție la cuvintele sale.O parte din el exulta la felul în care răpunsese ea,și el continuă să-i vorbească: Înainte să plec de aici,sentimentele tale erau cele ale unei fetițe.Când ne-am reîntâlnit,ele deveniseră sentimentele unei femei mature.Și încă sunt.Îi prinse bărbia într-o mână.Sau nu-i așa?

-Nu,zise ea,punându-și o mână pe pieptul lui pentru a-l ține la distanță,aproape speriată de nevoia arzătoare pe care o simțea ca să-i simtă pentru ultima dată buzele pe gura ei.Stăteau aproape unul de celălalt,atât de aproape,încât ea putea vedea tăietura mică de pe buza lui inferioară.Ar fi vrut să întindă mâna și să-și treacă vârful degetului peste ea,să o mângâie,sau să-și pună buzele peste ea.Oare și-o mușcase el de teamă,atunci când își dăduse seama cine era,de fapt,pe capota acelei mașini?

-Nu,ce?

-Nu mă mai ține în felul ăsta.Nu mă...săruta,adăugă ea,atunci când observă că gura lui se apropia de a ei.

-Trebuie,murmură el,iar ea oftă,răsuflarea ei amestecându-se cu a lui,simțind căldura buzelor lui atunci când se freacă de ale ei,și vârful umed al limbii lui care căuta intrarea pe care ea i-o refuza.Deschide gura,îi zise el după un moment,ridicându-și buzele de pe gura ei.Trebuie să te învăț iarăși cum să săruți?

-Nu...Oare ea îi răspundea la întrebare sau doar protesta?Pentru că dacă era totuși un protest,atunci acesta era cel mai slab pe care îl făcuse vreodată,pe care ea i se deschisese,iar limba lui tocmai trasa o linie unduioasă pe partea interioară a buzei ei de jos.Apoi,cu un geamăt care ar fi putut veni de la oricare dintre ei,se agățară unul de celălalt,legănându-se împreună,cu gurile pecetluite și trupurile lipite unul de celălalt,în timp ce valurile de plăcere,de gratitudine și de dorință treceau peste ei.Kathy simți puterea trupului lui,tremurul din mâinile lui,forța brațelor lui.Părul lui era încă umed și rece,iar pielea de-pe gâtul lui, caldă și satinată.Și gura lui,limba lui,fierbinte și dulce și umedă.Cu toată inima,ea îi întâmpină sărutul și i-l întoarse cu o pasiune ce părea fără sfârșit.

-A mea,spuse el câteva momente mai târziu,nu mâinile în jurul capului ei,buzele mișcându-i-se pa fața ce stătea ridicată spre el,ținându-și ochii doar pe jumătate deschiși.A mea.

-Nu,protestă ea.Nu spune asta.Nu este adevărat.

-Ești a mea.Întotdeauna ai fost a mea.Îi sărută pleoapele,și lobul urechii,și îi sărută gura iar și iar.Am nevoie de tine.Vino cu mine.Lasă-mă să te iubesc din nou.Răsuflarea lui îi mângâia fața,gâtul și partea trupului ei ce se zărea prin halatul desfăcut pe piept.În zilele acelea când el încă purta barbă,senzația acelei bărbi pe pielea ei moale fusese delicioasă,și ea se frecă puțin de el chiar și atunci când începu să se lupte cu ea însăși să se îndepărteze de el.Kathy,acum...El își slăbi puțin strânsoarea asupra ei,pe jumătate căzându-i la picioare.

-Nu!spuse ea din nou,de data aceasta toarte hotărâtă.Nu Gabriel.Nu face asta.Ea nu era a lui.Și nu va mai fi din nou a lui,pe care el nu va putea niciodată să fie al ei.Oprește-te.Lasă-mă să ies de aici.Se propti cu forță în pieptul lui,iar el se dădu înapoi cu o jumătate de pas,ținându-și încă mâinile în jurul ei.Ochii lui erau plini de dorință-și resemnare-iar pieptul lui începu să i se ridice cu rapiditate,iar el se cutremură.Apoi își închise strâns ochii înainte de a o elibera complet.

-O.K.,zise el.O.K.Îmi pare rău.Se sprijini cu brațele de partea de sus a frigiderului,lăsându-și capul în jos între ele.Încetul cu încetul își recapătă

controlul asupra respirației.Ea îi văzu mărul lui Adam ridicându-se și coborând atunci când el înghiți în sec.Într-un final își ridică capul și o privi.Este mult prea repede.Știu.

-Nu e doar prea devreme.Este...adevărul e că nici n-o să se mai întâmple.Nu m-am întors aici pentru asta.Nici măcar n-am știut că tu vei fi aici.

El se îndepărtă,dar ea încă mai putea simți căldura trupului lui.

-Și dacă ai fi știut? o întrebă el concentrat.Tot te-ai fi hotărât să vii?

Ea îi întâlni privirea arzătoare,și i-o răcori cu cuvintele ei:

-Pentru binele lui Mike,da,aș fi venit oricum.Cum tot așa pentru binele lui, intenționez să rămân aici,și pentru binele meu,intenționez să stau cât mai departe de tine.El o privi cu intensitate câteva momente,apoi aprobă din cap.Nu va fi cu puțință una ca asta pentru nici unul din ei,iar ea știa treaba asta la fel de bine ca și el.Dar Kathy fusese întotdeauna încăpățânată.Nici măcar nu va încerca s-o convingă.Eventele ce vor urma vor trebui să facă treaba asta în locul lui.

-Am aranjat camera mamei pentru tine când erai în baie.Eu trebuie să mă scol devreme mâine dimineață.Noapte bună,Kathy.

-Noapte bună,îi zise și ea,deși se îndoia că el o auzise.Rămase acolo unde se afla,ascultând bocănitul stins al pașilor lui în timp ce urca scările cu mochetă groasă.Apoi,cu un oftat,stinse luminile din bucătărie și de pe hol,deschise ușa camerei lui Grace Fowler,și păși înăuntru,privind cu o poftă subită la patul mare cu cuvertura lui verde cu flori.Știa că nu va putea dormi,dar,oh,ce multă nevoie avea de odihnă!Ultimul lucru la care se mai gândi în timp ce trăgea pe ea cuverturile,era că,dacă Gabe avea să se trezească devreme a doua zi,tot așa va face și ea...

I se păru că gândul,de a pleca împreună cu Gabe,nu se terminase în capul ei,că auzi zgomotul unui elicopter care tocmai ateriza,așa că deschise repede ochii și văzu că era deja lumină afară.De ce îl suspectase pe Gabe că va pleca fără ea,nu știa,dar înainte să aprofundeze acest gând,se ridicase deja în picioare,înfășurându-se la repezeală în halatul acela roșu și grăbindu-se să ajungă la ușă.

-Gabriel!Așteaptă-mă!tipă ea,grăbindu-se să ajungă la ușa de la bucătărie pe care el încerca să o deschidă.

-Îmi pare rău,zise el,împingând-o într-o parte.Nu mai e timp.

-Nu-mi trebuie decât treizeci de secunde ca să mă îmbrac,insistă ea,prinzându-se cu amândouă mâinile de costumul lui și smulgându-i chiar și câteva fire de păr cu această ocazie,judecând după fața lui îndurerată.Dar ei puțin îi păsa.El se încordă,prinzându-i încheieturile mâinilor,încercând să se elibereze din

strânsoarea ei,dar ea refuza să îl lase să plece.Așteaptă-mă,Gabe.Lasă-mi doar un minut.Mă poți lăsa și pe mine în drum,după care poți să-ți vezi de treburile tale.

-Kathy,nu se poate!Elicopterul acela este așteptat să facă o muncă de salvare importantă,și tu nu ai nevoie să fii salvată.

-Am în schimb nevoie să cobor de pe afurisitul ăsta de deal,continuă ea.Trebuie să ajung acasă la tata.

-Ascultă-mă!Ți-am promis că te voi duce la Mike imediat ce voi putea,dar astăzi este imposibil.Tot plouă.Râul este tot în creștere.O mulțime de oameni sunt în primejdie.Copii mici,Animale.Gândește-te puțin la asta.Nu avem timp să consolăm o fetiță mică care nu vrea altceva decât să meargă la taticu!

-Să te ia naiba! explodă ea.Știi foarte bine că nu e vorba de așa ceva!

Și uită-te numai cât am pierdut cu cearta! Puteam ca acum să fiu gata îmbrăcată și deja în elicopter și...Ușa din spatele lor se cutremură din cauza forței unui pumn care bătea în ea de cealaltă parte.Gabe,ținându-i încheieturile mâinilor într-o mână o deschise.

-Hai să mergem,haide odată,zise un bărbat înalt,îmbrăcat la fel ca și Gabe.Haide Fowler,mai repede.Nu avem tot...Când o observă pe Kathy cu halatul acela roșu desfăcut,cu părul ciufulit,și cu fața roșie de furie,zise:Oh!îmi pare rău.Voi aștepta afară,dar,te rog,grăbește-te.

-Așteaptă,nu,nu e ce...începu Kathy,și se opri apoi frustrată când omul trânti ușa din spatele lui.La naiba,oftă ea.Spune-i să mă aștepte și pe mine!

-Nici o șansă,îi răspunse Gabe ținându-i mâinile prizoniere.

Apoi îi eliberă o mână,o trase spre el,și pentru un moment o sărută cu sălbăticie. Apoi,în momentul imediat următor ieșise deja pe ușă.Ea ieși imediat după el pe trepte,strigându-l,dar poalele halatului o împiedicară,și ea căzu cu fața în iarba udă.Chiar înainte de a începe să se ridice,auzi cun zgomotul făcut de motorul elicopterului se schimbă,iar când începu să alerge din nou,observă prin perdeaua deasă a ploii,care cădea într-un torent,că aparatul se ridicase deja cu câțiva metri de la pământ și continua să se înalțe cu repeziciune.

-Dacă tu crezi că totul este atât de ușor,striga ea după elicopter,atunci să știi că am o mare surpriză pentru tine,Fowler!

Indiferent că era vorba de iad sau de apă mare,ea va pleca de la ferma aceea,și o va face chiar în aceeași zi.

Desigur,ceea ce a oprit-o să plece a fost apa mult prea mare.Când a văzut învolburarea aceea mare ce-i trecea peste vârful ghetelor,mergând cu furie la

vale prin perdeaua de ploaie, în depărtam nevăzându-se nimic altceva decât copaci pe jumătate acoperiți de apă, își dădu seama că era blocată acolo-dar numai temporar. Strângând din dinți, se întoarse și începu din nou să urce dealul acela bătut de vânturi, până la ferma și la casa de unde plecase plină de speranță. Gabe nu era totuși atât de deștept pe cât se credea. Oare uitase că menționase de acea canoe veche? O găsi în hambar, și ar fi putut chiar să plece cu ea, doar că văzu imediat că acea canoe nu era numai veche. Cineva se jucase cu un topor și îi despicasă fundul. Ridică toporul care era chiar acolo și îl azvârli cu putere înfigându-l într-o buturugă, scoțându-l din nou și apoi aruncându-l iar. Să-l ia naiba! Să-l ia naiba! Și din nou să se ducă la naiba!

Kathy era cu mult mai încălzită și cu mult mai uscată când auzi din nou elicopterul întorcându-se, iar ea era la fel de furioasă, dacă nu chiar mai furioasă decât atunci când elicopterul plecase în dimineața aceea, fără ea. De data aceasta era la jumătatea drumului peste câmp când elicopterul își descarcă pasagerii. Toți doar copiii, își dădu ea seama. Gabe îi ieși în întâmpinare, pașii lui mari reducând cu repeziciune distanța dintre ei. El îi puse în brațe o boccea caldă și moale.

-Ce... începu ea, dar el o întrerupse, aplecându-se și plesnindu-i pe gură un sărut umed și cald. Ea reuși să-și elibereze gura.

-Ce dracu'! Bocceaua din brațele ei începu să se miște, iar ea privi în jos, direct la o față micuță și roșie, gata-gata să plângă, pentru că ploaia cădea direct pe ea.

Instinctiv, ea se ghemui deasupra ei, ținând bebelușul cât mai aproape de ea, încercând să-l protejeze, și, cu un rânjet, Gabe îi zise:

-Marfă specială pentru tine. Mai urmează și alții. Vei găsi tot ce ai nevoie, stocat la subsol. Ne vedem iar destul de repede.

-Gabriell! încercă să-l ajungă din urmă, dar un copilaș micuț o prinse de genunchi, iar ea aproape că se întinse din nou în iarba udă. Cumva, reuși să-și păstreze echilibrul, dar încă o dată fu nevoită să stea și să privească cum singurul mijloc de a scăpa de pe dealul acela se ridica cu grație spre cer.

Auzind zgomotul elicopterului, copilul, care i se agățase de genunchi, începu să țipe de teroare, iar ea se lăsă în jos în așa fel, încât să-l poată strânge lângă ea cu brațul liber.

-Hai, potolește-te micuțule. E totul O.K. Nu ai de ce să te temi. Așa, acum hai, las-o pe Kathy să te ia și pe tine. Nici tu nu ești cu mult mai mare decât un bebeluș, nu-i așa? Ridicându-se în picioare, luă în brațe și copilașul pe lângă bebelușul pe care îl avea deja, și îi zise:

-Ți-e foame? Punând acea întrebare nu numai copilașului, care plângea pe umărul ei, ci și celorlalți cinci copii, care stăteau adunați împreună nu prea departe de ea.

Haideți copii înăuntru,le zise ea peste zgomotul pe care-l făcea plânsul celui mic din brațele ei.Haideți să plecăm din ploaie.

O urmară până pe verandă,dar acolo aproape toți se opriră.O fetiță mică făcu un singur pas mai departe,dar ceilalți patru rămaseră cu stoicism pe locurile lor.

-Haideți,spuse ea din nou.Vom pregăti împreună masa de prânz.Pun rămășag că sunteți morți de foame cu toții.Îi zâmbi fetiței care îndrăznise să facă un pas mai mult decât ceilalți.Cum te cheamă?

Fetița o privi fără nici o expresie.Kathy se încruntă uitându-se cu atenție și la ceilalți copii.Era ceva ciudat în felul în care erau îmbrăcați.Aproape că arătau precum refugiații din romanul „Micuța casă din preerie”.Băieții purtau pantaloni groși de lână,pulovere minunate făcute probabil de mână,pe sub hainele și jachetele ude,și ghete greoaie în picioare.Fetele purtau ciorapi negri care se vedeau de sub fustele lungi,și una dintre ele -și cea mai mare-avea o bonețică mică și albă așezată în vârful capului.Oare veniseră de la vreun orfelinat,sau ceva în genul ăsta?Și tăcerea lor o făcea să se simtă prost.O studiau cu atenție, erau parcă în gardă și erau parcă suspicioși.

Erau oare handicapați în vreun fel? Poate că erau surzi? Poate că erau retardați? Puteau fi amândouă,de vreme ce nu reacționaseră în nici un fel la sugestia ei de a mânca.Așezând copilul,pe care îl ținea în brațe,alături de bebeluș,direct pe podeaua bucătăriei,se întinse și o luă de mână pe fetița aceea micuță care făcuse un pas mai mult decât ceilalți.

Fu întâmpinată cu rezistență,rezistență care se vedea și pe fețele celorlalți copii, dar care îl făcu pe cel mai mare dintre ei,pe departe cel mai mare din grup,deși nu părea să aibă mai mult de zece ani,să spună grăbit:

-Marta,nein!

-Dumnezeule mare! exclamă Kathy cu voce tare.Nu-mi vine să cred!

Omul acela imposibil,îngrozitor,vine până aici,mă sărută în așa fel încât nici măcar nu mai pot să gândesc,și apoi îmi lasă în grijă niște copii care nici măcar nu vorbesc aceeași limbă cu mine? O să-l omor!Măcar atât și parcă tot nu-i suficient! Unul dintre copii spuse ceva,și din nou limba care o vorbea era tot germana.Kathy gemu.Oh,Doamne!Ce erau? Hutteriți? Mennoniti? Desigur.Așa se explica și bonețica aceea albă de pe capul fetiței mai mari.Oare vorbea vreunul dintre ei engleza?Și dacă nu,era germana ei de baltă suficient de bună,ca ei să o poată înțelege? în mod clar erau uzi,înfrigurați și puțin traumatizați de zborul cu elicopterul.

Bieții micuți.Le zâmbi,și le oferi brânză și pâine în cea mai bună germană a ei,care nu era,după cum se temea și ea,pe înțelesul lor.Dar probabil că ei totuși o

înțeleseseră, pentru că Marta cedă, lăsându-se convinsă. Ca și cum acela ar fi fost semnalul pe care-l așteptau cu toții și ceilalți copii veniră după ea, cei doi copii mai mari intrând în casă doar cât ea să poată închide ușa în urma lor.

Apoi, rămânând chiar acolo lângă ușă, parcă flancând-o ca niște gârzi, priveau la ceilalți copii, dar în special priveau spre ea. De ce oare? Arăta ea ca un ucigaș de copii? Apoi simți o ușoară senzație de vină, amintindu-și de gândurile pe care le avusese în hambar când, din cauza furiei, ar fi vrut să se folosească de acel topor și să lovească cu el în capul unei anumite persoane. Poate că aveau întrucâtva dreptate să se teamă de ea. Le dăruie atunci un zâmbet cald, care însă nu-i fu returnat, și se apucă să prepare masa de prânz, cu un bebeluș într-o mână și cu un copilăș agățat de genunchii ei. Când copiii mai mari se așezară cu toții la masă, ea reuși să găsească în final un loc mai sigur în care să pună bebelușul. Când tocmai se pregătea să coboare la subsol ca să găsească lucrurile de care spunea Gabe că o va ajuta în acea aventură, aceea joacă de-a părintele adoptiv, auzi zgomotul pe care îl făcea elicopterul zburând foarte jos în jurul casei. Oare ce-i spusese el înainte de a pleca din nou. Și mai mulți copii. Oh, nu! Nu. Avea destule greutate și așa cu trupa care era deja acolo! Se grăbi spre ușă și o deschise larg, exact în clipa în care aparatul de zbor aterizase în iarba udă.

-Oh, nu, nu iarăși! strigă ea, coborând scările verandei, simțind cum umezeala îi cuprinde iar picioarele, în timp ce Gabe se apropia de ea, cărând nu una, ci două bocceluțe de data asta. Ascultă-mă bine Noe, îi zise ea, ar fi mai bine să găsești pe altcineva să-ți conducă blestemata ta de Arcă!

-Kathy, nu mai este și altcineva! Ea își încleștă maxilarul, frustrată.

-Gabriel Fowler, tu știi că acești copii nu scot nici măcar un singur sunet în engleză?

-Nici ăștia, îi zise el, depunând în brațele ei cele două bocceluțe. Dar asta nu înseamnă că sunt mai puțin copii, nu-i așa? Și de altfel, dacă îmi reamintesc eu bine, te-am auzit vorbind nemțește cu un anume star al schiului austriac. Te descurci tu într-un fel. Scotoci într-unul din buzunarele costumului său și scoase din el două biberoane pline cu lapte, îndesându-le pe lângă brațul și pieptul ei.

Am nevoie de ajutorul tău, Kath. Nu are sens să ne mai certăm.

-Gabe! La naiba... începu ea, vrând să-i spună că germana în care vorbise cu Dieter nu era suficient de bună în acele împrejurări. Apoi își dădu seama că el avea dreptate. Nu se putea certa cu el. Nu erau decât niște copii, indiferent de limba pe care o vorbeau. Și, oricum, nu mai avea sens să continue, pentru că Gabe plecase iarăși de lângă ea. Zâmbi. De când reușise cineva, și dintre toți cel mai puțin ea, să-i refuze ceva lui Gabriel Fowler?

În timp ce se îndrepta spre casă,pașii îi deveniseră parcă mai ușori.Poate că asta nu era tocmai calea pe care ar fi ales-o ea ca să-i ajute pe cei ce făceau munca de salvare,dar era totuși ceva ce era capabilă să facă,ceea ce va face.

După ce elicopterul dispăru,ea se întoarse și le zâmbi celor cinci nou-veniți,care arătau nedumeriți,uzi și înfrigurați.

-Kommt kinder,le zise ea cu blândețe.Kommt aus dem regen.(Haideți copii. Haideți să intrăm în casă.)

Multe ore mai târziu,când elicopterul trecu bâzâind deasupra casei înainte de a ateriza la locul lui obișnuit pe iarba udă,stomacul lui Kathy se strânse-deși încerca să pretindă că nu era așa -și ieși în întâmpinarea lui la fel de nerăbdătoare ca și Hans,băiatul acela taciturn care stătuse în așteptare lângă ușă aproape toată după-amiaza.El își strânse la repezeală haina pe el și ieși din casă înaintea ei.Oprindu-se pe verandă doar cât să-și bage picioarele în pantofi,Kathy văzu băiatul fugind prin curte și fu prins apoi de o siluetă îmbrăcată în costumul celor ce efectuau operațiunile de salvare,exact în momentul în care elicopterul se înălța din nou.

-Oprește-te!Potolește-te! îl auzi ea pe Gabe spunând,în timp ce îl ținea pe Hans din spate,în așa fel încât ghetele acelea greoaie ale băiatului să nu-l lovească peste picioare.Dacă tot ai atâta energie de consumat,să știi că sunt vreo două vaci în staul,care au nevoie să fie mulse.

-Nein! Nein!

-Hans! Kathy îl prinse pe băiatul furios,încercând să-l îndepărteze puțin de Gabe,dar cum și Gabe se mișcă o dată cu ea,până la urmă se treziră unul lângă altul,amândoi ținându-l din spate pe băiat.Dar Hans reuși să se elibereze de cele două perechi de mâini și o rupse la fugă până în locul în care se mai zăreau încă urmele elicopterului pe iarba presată,unde se opri cu fața ridicată spre cerul întunecat,parcă încercând să aducă elicopterul înapoi prin simpla lui voință.

-Ascultă-mă fiule,îi zise Gabe apropiindu-se de el.Ăsta e locul în care tatăl tău dorește ca tu să stai.Doar știi și tu foarte bine asta.E mai bine pentru tine.Acum vrei să mulgi tu vacile în locul meu? El spunea că tu ești cel mai bun dintre toți băieții la treaba asta.Hans părea gata de luptă în continuare și tare mâhnit,dar după câteva momente dădu scurt din cap și,cu privirea în pământ,intră în staul și dispăru.

-Bietul copil,exclamă Gabe,și Kathy observă,cu regret,că fața lui era deja răvășită de oboseală.Nu ar fi avut nevoie de scena asta pe lângă ziua obositoare pe care o avusese deja.Ceilalți copii de vârsta lui încă se mai joacă în nisip și

conduc războaie cu soldății de plumb,dar Hans e atât de serios și are o inimă de aur.Tatăl lui...vocea i se pierdu într-un oftat.

-Îmi pare rău,zise ea.Cred că îi înțeleg starea de spirit.Ar fi trebuit să fiu mai rapidă și să-l fi ținut în casă.Lasă-mă să mă duc și să încerc să-l liniștesc în vreun fel.Sora lui zicea ca vorbește engleza,dar toată ziua de astăzi a refuzat să răspundă în vreun fel.N-a reacționat nici când i-am vorbit în germană,dar poate că de data asta o să am mai mult succes.

-Nu,o opri Gabe,strângând-o lângă el,și împingând-o ușor spre verandă.Stă acolo și plânge,și pentru asta are nevoie de puțină singurătate.Și de altfel obediența este ceva învățat de copii ăștia încă de la naștere.În timp ce plânge o să mulgă și vacile.

-Ai spus cumva două vaci?

-Așa e.Este suficient lapte și pentru noi și pentru oricât de mulți orfani vom fi nevoiți să creștem,zise Gabe,conducând-o prin spatele casei.

-Dar....dar nu te mai ocupi de ferma de lapte El scutură din cap și urcă treptele.

-Nu.Acest cuvânt închise discuția despre acest subiect.

Cu un braț în jurul taliei ei,Gabe se opri și privi spre ea.Îi zâmbi parcă cu ușurare că era întreagă și nevătămată,și că era încă acolo,după care îi zise:

-Știi,într-un fel m-am tot gândit că ai reușit să fugi de aici.Ea păși puțin mai departe,eliberându-se din îmbrățișarea lui și ridicându-și fața spre el.

-Zău? Și cum credeai că am reușit să fug? Pentru că canoa se pare că a avut un mic accident.Pe moment,fața lui se întunecă.

Ceva se aprinse în ea.Era oare speranță?Era oare bucurie? La naiba,de ce trebuia să caute dovezi că el tot ținea la ea,că sentimentele lui pentru ea erau altceva decât de natură fizică? Pentru că asupra acestui aspect al sentimentelor lui,ea nu mai avea demult nici un fel de dubiu,își spuse nervoasă.Și,ca o proastă ce fusese,ea își dorise mai mult și continuase să tot spere că undeva,în ciuda oricărei evidențe,acele sentimente existau.

-Știai că o să încerc.Sau ai uitat chiar totul despre mine?

După un moment,Gabe zâmbi ușor și șterse picăturile de ploaie de pe fața ei.

-Știam că o să încerci.N-am uitat absolut nimic în ceea ce te privește.Zâmbetul îi dispăru.Dar trebuia să te opresc.Trebuia să mă asigur că vei fi în siguranță.Sau ai uitat chiar totul despre mine?

-Nu.Îl privi direct în ochi,întrebându-se dacă fusese la fel de protector și cu soția lui.Desigur că da.Se lăsă pentru un moment să se gândească cum o fi fost pentru femeia aceea să poarte în pântec copilul lui Gabe.Nevasta lui,și era sigură de asta,probabil că avea o personalitate destul de puternică,care să-i fi permis să nu

fie sufocată de atâta grijă din partea lui, în timpul gravidității. Probabil că era o femeie care se asemena destul de mult cu Kathy M'Gonigle, care nu ar fi fost capabilă să fugă din fața unei confruntări, a unei lupte, sau să accepte să fie înșelată în vreun fel. Doar că ea dăduse înapoi, nu-i așa? Făcuse chiar mai mult decât atât-îl părăsise pe Gabe, plecând de lângă el în perioada cea mai importantă a vieții ei, atunci, cu patru ani în urmă, fără ca măcar să-și fi dat cea mai mică șansă ei însăși -sau lui. Deodată, gândurile negre, care o copleșiseră cu o seară înainte, deveniră, brusc, luminoase, clare, și fulgerarea unui gând cu totul nou începu să crească. Îl privi întrebătoare. Ce ar fi dacă și-ar acorda acum această șansă și ar începe să lupte pentru ceea ce știa că ea și Gabe puteau avea? Care ar fi fost șansele ei de câștig?

-S-a întâmplat ceva?

Ea scutură din cap, permițându-i zâmbetului ei să strălucească, deși se întreba dacă triumful subit, pe care îl simțea în momentul acela, era vizibil și pe fața ei.

-Nimic. Haide. Hai să intrăm în casă.

Gabe încuviință tăcut, apoi o trase în cercul brațelor lui.

-Și zâmbetul acela pentru ce era? Îi prinse părul într-o mână și o forță să-și lase capul pe spate în așa fel, încât să o poată privi în ochi.

-Fericire. El păru o clipă luat prin surprindere.

-Doamne! Și de ce ți-a trebuit atâta timp ca să pari și tu, în sfârșit, fericită?

Ar fi putut să-i spună și lui, dar n-o făcu. Asta era ceva ce el trebuia să descopere de unul singur. Desigur că îl va mai ajuta și ea pe ici, pe colo, dacă abilitățile lui în materie de suflet se mai tociseră în decursul anilor. Dar nu spuse decât:

-Mi-a plăcut ziua de azi.

-Bine. O trase cu încă-un centimetru mai aproape de el. Ti-am mulțumit măcar că ai avut grijă de copiii aceștia în locul meu? Stomacul i se strânse din nou.

-Nu, dar am sentimentul că tocmai ești pe cale să o faci.

-Mda, mormăi el, lăsându-și capul în jos, ca să-i acopere gura cu gura lui, buzele lui mișcându-se seducător peste buzele ei. Kathy...oftă el peste buzele ei, câteva minute mai târziu. Oh, scumpo...Asta e o nebunie, dar ce dulce e, atât de dulce.

-Știu. Ea nu mai încercă să se îndepărteze de el. Întotdeauna am avut îndoielile mele în privința sănătății tale mintale.

-Îmm-hmm, fu și el de acord, și gura lui o acoperi din nou pe a ei, în timp ce o săruta cu atâta dragoste, încât în ochi îi apăruă lacrimi, iar pieptul i se strânse sub imperiul atâtor emoții. El n-ar fi putut s-o sărute în felul ăsta dacă ar fi fost încă îndrăgostit de fosta lui nevastă. Se înșelase atât de tare, crezând că, dacă el a mai

iubit o altă femeie,nu o mai putea iubi și pe ea.Dacă el era capabil să iubească și pe altcineva,atunci era capabil să-i ofere și ei exact același lucru,și cumva, trebuia să-l facă să-și dea seama de asta.

-Continuă,zise ea.Trăiește periculos.Fii nebun.Sărută-mă din nou.

-Poate că e nebunesc,dar este atât de necesar,încât nici măcar nu mă gândesc să renunț,îi șopti el atunci când își ridică capul.N-am crezut niciodată că pot fi atât de obosit într-un minut și atât de plin de energie în următorul.Tu hrănești ceva ce se află în interiorul meu,Kathy M'Gonigle,și,cu toate astea,de fiecare dată când te văd sunt din ce în ce mai flămând.Oare ce am putea face să rezolvăm treaba asta?

-Păi,atunci să te hrănesc mai departe,murmură ea,trăgându-i capul în jos -și sărutându-l cu tot atâta pasiune cu care o sărutase și el.Și mă hrănesc și eu în același timp.

CAPITOLUL 4

-Oprește-te Kathy,îi zise Gabe,de-abia respirând,atunci când nu mai suportă atențiile ei.Se retrase de lângă ea și se sprijini de zid,apoi își trecu o mână prin părul ud.Privi la buzele ei umflate,ridică mâna și își trecu degetul mare peste ele.E atât de-al naibii de bine să te simt lângă mine.

Kathy reuși să-i zâmbească.Probabil că și el a simțit că sentimentul era reciproc.

-Hai înăuntru.Probabil că ești mort de foame.Cina este aproape gata,îl grăbi ea.

Ei nici nu-i trecu prin minte cât de mult din acel îndemn semăna cu al unei neveste,în schimb pe Gabe îl surprinse.El rămase afară,chiar lângă ușă,privind-o cum se învârtea înăuntru în lumina strălucitoare a becurilor,și se simți cuprins de o durere atât de intensă,încât aproape că gemu.

Ea îi zâmbi încurajator,întrebându-l șoptit de ce nu intră,iar el inspiră adânc,ca pentru a-și face curaj,înainte să treacă pragul bucătăriei calde,unde aerul era înmiresmat de aroma sosului pentru spaghete.Gabe își simți inima umplându-i-se de o bucurie care aproape șterse durerea simțită cu un moment mai devreme.

Își puse un braț în jurul umerilor lui Kathy și rămase liniștit acolo,doar privind, mirosind și ascultând la zgomotele plăcute din cameră,și bucurându-se de apropierea femeii de lângă el.Așa ar fi trebuit să fie.Un bărbat ar trebui să se întoarcă seara acasă într-o bucătărie caldă,plină de mireme delicioase,și cu o femeie iubitoare care să-i alerge în întâmpinare și apoi să-l reconforteze.

Știa de asemenea că nu se întâmpla întotdeauna așa în zilele lor,că la fel de bine și un bărbat putea veni acasă,ca apoi să se apuce de gătit și să stea să-și aștepte el femeia cu o îmbrățișare caldă și cu un zâmbet pe buze.Întoarse capul și privi în jos spre Kathy.Oh,da,asa din când în când nu strica deloc să mai și viseze,

atâta timp cât nu lăsa visele să umbrească realitatea. Gabe îi ridică fața spre el.

-E bine că te-ai întors și tu acasă, murmură el și o mai sărută o dată pe buze, de data asta ușor, un sărut mai mult de politețe, de parcă sărutările pe care le schimbaseră pe verandă existaseră într-un alt timp sau într-un alt loc-sau de parcă nu existaseră deloc, gândi Kathy.

-Hai, gata, amant de bucătărie ce ești. Se îndepărtă de el fără să răspundă în vreun fel la sărut, cu excepția unei mici licăriri în priviri, despre care el credea că nu reușise să și-o stăpânească. Știi, nu suntem singuri.

-Da, știu asta, zise el și privi în jurul camerei, până în locul unde Gisela, fetița de unsprezece ani, cu bonețica ei albă și rochia aceea demodată, stătea și amesteca mulțumită într-o oală mare. Le zâmbi timidă, după care își coborî iar privirile spre aburul ce se ridica din oală, cu obraji roșii de o jenă anacronică, care-l făcu pe Gabe să exclame: Mă simt de parcă tocmai am pășit în secolul trecut. Dar unde sunt ceilalți? Kathy îi zâmbi oarecum vinovată.

-În salon, și îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta. Se distrează de minune, făcând cunoștință cu păcatele secolului nostru. Hans a fost cel mai disprețuitor la adresa acelor plăceri, iar Gisela le-a refuzat politicos dar ferm, însă trebuie să mă crezi, aparatul tău video, împreună cu Bambi și cu Bugs Bunny, mi-au salvat viața pe ziua de azi!

-Oh, Doamne! Și eu care i-am asigurat pe oamenii ăia minunați că copiii lor vor fi în siguranță aici! Acum ce-o să le mai spun?

Kathy scutură din cap și ridică din umeri, râzând cu el la unison.

-Nu știu. Dar sunt sigură că o să găsești tu ceva, și dacă nu poți, atunci n-ai decât să dai vina pe mine. Apoi, încă sughițând de răs adăugă: Și eu la voi spune că copiii lor au fost ținuți la căldură și în siguranță și... iubiți, și dacă asta nu li se pare a fi suficient, atunci îmi pare rău. Gabe îi atinse obrazul.

-Un părinte nici nu poate cere mai mult, îi zise al mângâietor, și ea se întrebă dacă el avusese șansa să-și vadă fiul în tot acel timp pe care-l petrecuse asigurându-se că copiii altor oameni erau în siguranță și bine îngrijiți.

Și cum i se întâmplase mereu de când el îi spusese că are un fiu, ea simți un fior de panică, gândindu-se la Gabe ca tată-și ca soț al unei alte femei.

Când câțiva dintre copii ieșiră din salon, și Gabe se apucă să vorbească cu ei, ea observă grija și tandrețea întipărite pe fața lui. Oh, da, el iubea copiii, așa cum crezuse încă de la începutul dragostei lor. Dar de ce... de ce nu erau copiii ei aceia la care el să vină acasă? Un mic spasm de amărăciune își făcu loc în inimă, dar ea se forță să-l ignore, privind la fetița mică care țipa și chicotea, izbucnind în răs în timp ce Gabe o arunca în sus și o prindea iar în brațe. Ceilalți micuți își

așteptau cumiți rândul,câțiva puțin timizi,alții mai nerăbdători,dar toți,fără excepție,își primiră partea lor din atenția lui Gabe.Cei mai mărișori,cei care mai știau puțină engleză,îi dădură un fel de raport al zilei,iar Kathy fu surprinsă și încântată când auzi că le plăcuseră cântecele ei,felul în care le executase la pian,la fel de mult pe cât le plăcuseră Bambi și celelalte filme și desene.

Când ea se întoarse spre oala în care clocotea apa pentru spaghete,Gabe așeza jos pe ultimul dintre copii și se ridică în picioare,trăgând din buzunar încă două biberoane pline cu lapte.

-Așa.Încă puțin lapte de mamă pentru bebeluși.Se apropie de ea,ca să deschidă ușa de la frigider.

-„Lapte de mamă”? Kathe îl privi pe Gabe uimită.Habar n-am avut că era lapte de mamă ăla care l-ai adus mai devreme! Eu i-am hrănit pe micuți cu lapte de vacă! Oare asta o să le facă rău?El se scarpină gânditor pe cap.

-Și eu de unde să știu? Tu ești femeia de aici.Bebelușii doar beau mereu lapte de vacă,nu? Asta-i ce-a băut și Ricky.

-Ei bine,tu ești cel care este părinte!El...se încruntă.Nici măcar nu știa care era numele fostei soții a lui Gabe.Mama lui Ricky nu l-a hrănit la sân?

Fața lui se întunecă un moment.

-Nu.Deschizând fermoarul de la costumul de zbor,se așeză pe scaunul înalt din colț și începu să-și tragă cizmele.

-Cred că este totuși un lucru bun că mama a insistat să păstrăm toate vechiturile de care s-a folosit Ricky când era bebeluș.

-Alea nu sunt vechituri.Sunt adevărate comori!declară ea,amestecând spaghettiile din apa clocotită.Cel puțin pentru mine.Apoi schimbă subiectul: Ai timp de ajuns ca să faci un duș înainte de cină,dacă vrei.Crezi că mai durează mult până să termine și Hans cu mulsul?

-Întâi mă duc să-i dau o mână de ajutor și după aceia fac duș,zise Gabe îndreptându-se iar spre ușă,și punându-și pe umeri o haină de ploaie galbenă.Tu pregătește cina.Până atunci o să fim și noi gata.

-Gabe! Protestul îi ieșise din gură înainte ca ea să-l poată opri.El se întoarse spre ea cu sprâncenele ridicate în semn de întrebare,și cu capul ușor înclinat.

Eu...inspiră adânc.Nu era treaba ei.Și nici nu era cazul să-i spună ce anume să facă,dar...La naiba,ești terminat.N-ar trebui să ieși din nou.

El îi zâmbi,și sentimentele ei o luară razna din nou.

-Și tu ești la fel de terminată,îi zise el încet.Și văd că nici prin cap nu-ți trece să te oprești.Ea ridică din umeri,jenată oarecum de privirea lui insistentă.Nu o să stau mult,mai zise el,și ieși.

-Îmi pare rău că ți-am făcut una ca asta,îi spuse Gabe câteva ore mai târziu,din locul lui de pe canapeaua din sufragerie.Casa era întunecată și tăcută.Toți copiii dormeau.Dar se părea că nu mai există și o altă soluție.Oamenii aceia încearcă din greu să-și construiască digurile,și au nevoie de toate brațele disponibile, chiar și de cele ale mamelor cu copii mici.Iar pentru copii era mai bine să stea într-un loc sigur,pentru cazul în care toate digurile construite de ei nu vor ține.Mi-am reamintit că tu vorbești puțin germana, așa că am convins familiile că tu erai cea mai bună alegere,și că aici sus copiii vor fi în siguranță.Ți-ai reamintit de toată germana pe care o știai,nu-i așa?

-Da,deși nu e cine știe ce.Dar,în mod surprinzător,a reînceput să-mi revină în minte tot ce știam.El oftă și se lăsă pe spate, capul odihnindu-i-se pe spătarul canapelei,iar Kathy știu și fără să i se opună că el își amintea de ocazia când aflase că ea vorbea germana,de pasagerul înalt și blond care avea toată atenția îndreptată asupra ei,pe tot parcursul acelei călătorii,cu excepția ultimei nopți petrecute la bordul lui *Orion*.

-De ce nu te duci la culcare? îi sugeră ea.El își întoarse capul într-o parte și o privi din nou.

-Cu cine?întrebă el cu un zâmbet ironic.Pentru moment,ea crezu că glumește,dar apoi își aminti că toate paturile,canapelele,podeaua salonului,și o parte a holului de la etaj erau acoperite cu saci de dormit,paturi de campanie și păaturi pe care dormeau liniștiți toți acei copii.Ea îi zâmbi.

-În locul în care ești;mie mi se pare destul de bun.Pun pariu că dacă îți dau un brânci,o să cazi lat și nu o să te mai ridici până mâine dimineață.El mai căscă o dată și aprobă din cap.

-Ar fi mai bine să nu încerci.Probabil că ai dreptate,dar ăsta e locul în care intenționam să te las pe tine să dormi.

-Cred că mă pot descurca între Gisela și Marta,în patul mamei tale.Nici una din ele nu este prea mare.În clipa în care se ridică în picioare,se ridică și Gabe,și se apropie de ea,încercuindu-o cu brațele,exact pe sub sâni.

-Nici tu nu ești prea mare.Am putea împărți canapeaua.

Ea îl privi direct în ochi,simțind căldura din privirile lui,puterea brațelor care o încercuiau,și dori atât de intens să se adâncească în îmbrățișarea lui,tot așa cum o făcuse și pe verandă.Dar atunci era casa plină de copii care le distrăgea atenția.Copiii încă existau,dar nu era tocmai sigură dacă autocontrolul ei va mai rezista multa vreme,dacă îl va îmbrățișa și ea pe Gabe și dacă se va lăsa pradă plăcerii pe care i-o producea îmbrățișarea lui.Așa că nu se va lăsa prinsă în capcana

sentimentelor și senzațiilor stârnite din apropierea lui Gabe. Din planul ei nu făcea parte și amorul cu el. Cel puțin nu încă. Mai întâi, ea își dorea dragostea lui- după aceea putea să facă și dragoste cu el.

-Nici o șansă, Fowler. El zâmbi cu amărăciune.

-Încercarea moarte n-are. Apoi, schimbând, brusc subiectul, adăugă: Sunt tare bucuros că ai fost aici pentru copiii ăștia, Kathy.

-Și eu la fel. Doar știi că n-aș fi fost în stare să întorc spatele unor copilași la nevoie. El o privi, lăsându-și o mână pe talia ei, și ridicând-o pe cealaltă pentru a-i mângâia fața cu un deget. Atingerea lui îi trimise un fior plăcut până în vârful sânilor.

-Da, știam asta, îi zise el după un moment. La naiba, Kathy, știam asta, și de aceea te-am folosit. Nu a fost tocmai corect, nu-i așa?

-E-n ordine. Doar știi că eu iubesc copiii. Vocea îi era răgușită și palmele umede atunci când le strânse în pumni de-o parte și de alta a trupului, hotărâtă să nu-l lase să-i observe reacțiile stârnite în interiorul ei de mângâierile lui, determinată să nu te lase nici ea pradă lor.

-Mda. Oh, la dracu asta face ca totul să fie atât de-al naibii de greu. Nu aveam nici un drept să te țin aici, nici un drept să... se întrerupse, în ochi reflectându-i-se disperarea. Apoi, în timp ce ea era încă pierdută în privirea lui, încercând să înțeleagă mai bine ce voia el să spună, o trase nerăbdător mai aproape de trupul lui. Nu am dreptul să fac nici asta, nu? Întrebă el, plimbându-și mâinile pe șoldurile ei, prinzându-i apoi fesele și lipind-o de duritatea lui. Dar, bine sau rău, se pare că nu rezist, atunci când ești atât de aproape de mine.

-Rău? Întrebă ea, inima bătându-i cu furie în piept. Ce caută „răul” aici, Gabriel? Ar fi trebuit ca și ea să-și fi pus aceeași întrebare, știa asta, dar apropierea de el o lăsase fără bun-simț, fără bune intenții, fără orice altceva în afară de dorința de a fi și mai aproape de el.

-Este rău pentru tine, murmură el, plimbându-și buzele pe gâtul ei, un moment înainte să-și ridice capul. Și măcar pentru o singură dată în viața mea, aș vrea să nu te mai rănesc, să nu mai fac vreun lucru greșit în ceea ce te privește. Ar fi trebuit să te fi dus la tatăl tău imediat după ce te-am luat de pe acoperișul mașinii. Faptul că te-am adus aici a fost o greșeală.

Vorbele lui o loviră ca un ciocan, iar speranțele ei atât de dragi începură să se îndepărteze iar. Oare își ieșise cu totul din minți, atunci când își închipuise că dragostea ei pentru el va reuși să dărâme toate obstacolele ridicate în calea lor? Ceva mai devreme, totul îi păruse atât de clar, atât de simplu; ea îl iubea. Ca atare

era puternică.Urma să se lupte pentru el în orice fel posibil și să nu renunțe,până când nu ar fi obținut ceea ce dorise-inelul pe degetul ei.Dragostea lui în inima ei.

-O greșeală pentru cine?

-Pentru mine.Pentru tine.Pentru...toți cei interesați.

Se simți cuprinsă deodată de o senzație de frig,în ciuda faptului că el era așa de aproape de ea.Desigur.Toți cei interesați.Nu trebuia să țină seama numai de ea și de Gabe.Mai era și soția lui,deși doar fosta nevastă.Femeia aceea era un factor total necunoscut,și chiar în timp ce Kathy își spunea că Gabe n-ar fi putut s-o dorească în felul în care o dorea,dacă ar fi iubit pe altcineva,simți totuși cum îndoielile i se întorceau în suflet.Și mai era și fiul lui.Poate că Gabe intenționa să-și crească fiul,singur.Oare era posibil ca asta să fie preferința lui? în fond,doi oameni puteau forma o familie la fel de bine ca trei sau patru.Oare ea și tatăl ei nu au format o familie compusă doar din doi oameni?

Desigur,Gabe o mai avea și pe mama lui.Îi spusese că conducea ferma în locul ei și...

-Gabriel.Sprâncenele i se împreună și se eliberă din îmbrățișarea lui.Spune-mi de ce ești...de ce ai venit aici,dar pe bune.Tu singur mi-ai spus că nu mai este ferma de lapte,deși Art în asta o transformase cu niște ani în urmă și...unde este Art?Câteva momente crezu că nu avea de gând să-i răspundă.El se înapoie spre canapea,apoi se așază și-și cuprinse capul în mâini.Apoi și-l ridică și-i zise cu o amărăciune nemascată:

-Art este într-un...spital „de maximă securitate”.Cel puțin așa îi zic ei.Este,de fapt,o închisoare.Iar el este acolo pentru crimă.

-Oh,nu.Fusesse un sunet aproape neauzit,un fel de șoaptă.Își scutură capul,incapabilă să creadă ceea ce știa că trebuia să fie adevărat.Dacă n-ar fi fost așa,Gabe nu i-ar fi spus,dar era un gând atât de oribil,încât voia să-l nege.Art fusese un nenorocit.Făcuse din copilăria lui Gabe un chin.Transformase într-un chin copilăria multora.Dar crimă? Dintr-un impuls,se repezi lângă Gabe și îi prinse o mână între mâinile ei.Mâna lui era rece ca gheața și ușor umedă.Fața îi era schimonosită.

-Hai,povestește-mi despre asta,zise ea încetișor.

-A ucis un cuplu de tineri care-și așezaseară cortul pe dealurile din partea de est.Nimeni nu știe de ce a făcut...ce-a făcut.Bănuiesc că nu vom știi niciodată,exceptând desigur faptul că e complet nebun.Nici o persoană întregă la minte n-ar fi putut face...lucrurile acelea.N-a vrut să recunoască nici când...când...un martor ocular a venit și a depus mărturie că îl văzuse în zona aceea cam în același timp în care se comisese crima.Apoi,când a început să verifice și

poliția,amprețele lui au fost găsite peste tot la locul faptei și sperma lui...Gabe se întrerupse,cutremurându-se din toată ființa.Își eliberă mâna pe care ea i-o ținea strânsă și își lăsă din nou capul în mâini,iar umerii i se îndoiră parcă sub acea povară îngrozitoare.

-Gabe.Nu.E în regulă.Îmi pare rău.Nu ar fi trebuit să te întreb.Hai să nu mai vorbim de asta de acum încolo.Se așeză pe brațul canapelei și începu să-i maseze gâtul.Imediat,el își ridică capul,privind-o.

-Ar fi trebuit să știi și tu de treaba asta.Kathy păru nedumerită.

-Nu era nevoie să-mi spui.El o privi fără nici o expresie.

-De ce nu? în minutul în care vei intra în oraș,toată lumea îți va vorbi despre asta.Dar,oh,Doamne,ce mult și-ar fi dorit ca tatăl ei să-i fi spus despre toată povestea asta,în loc să-i lase lui sarcina asta teribilă.De ce ascunsese Mike una ca asta de fiica lui?

Din cauza propriei lui implicări în toată afacerea,sau pentru că nu voise ca ea să afle că el venise să trăiască din nou în vale?

-Gabe,dar eu nu stau să ascult bârfele.

-Asta nu e o bârfă.Ăsta este adevărul.Respirând adânc el se lăsă pe spate și își întinse mâinile pe marginea canapelei,de parcă s-ar fi pregătit să se ridice în orice moment de pe ea.Și am preferat mai degrabă să auzi adevărul de la mine, decât speculațiile făcute de alții.Nu că zvonurile ar putea fi mai rele decât adevărul,atunci când îl afli...El nu a ucis doar un cuplu de tineri,continuă el pe un ton aspru,necruțând-o nici pe ea și nici pe el de amănuntele oribile.Mai întâi a violat femeia,apoi i-a ucis pe amândoi și...le-a mutilat trupurile.Detaliile erau peste tot în ziare încă înainte ca el să fi fost acuzat și condamnat.Tipul care a descoperit cadavrele a fost prea șocat și îngrozit ca să păstreze numai pentru el ceea ce văzuse,așa că totul a fost tipărit în ziare,și desigur că totul a fost și mai umflat decât în realitate.Ea simți cum i se face rău.

-Nu și în ziarul tatălui meu,nu?Ca un bun ziarist ce era,tatăl ei credea în adevărul celor scrise în ziarul lui,iar ea era sigură că el nu ar fi putut să tipărească ceva atât de teribil.S-ar fi gândit în primul rând la familiile victimelor.

-Nu.Ziarele din oraș.Nici poliția nu a fost prea încântată de toată povestea asta, dar s-a întâmplat înainte ca ei să poată scoate un ordin al Curții,ca să-i oprească.Kathy închise ochii crispată,scuturând din cap.

-Oh,Gabe! Ce lucru îngrozitor.

-Art a fost găsit nebun și probabil că nu va mai fi eliberat niciodată.Nu,dacă ei nu sunt de părere că s-a vindecat,dar genul ăsta de nebunie nu cred că se mai poate vindeca,nu-i așa?

-Nu.Nu cred.Ochii i se umplură de lacrimi și ea încercă să le alunge și să le ascundă clipind,dar nu reuși decât să le împrăștie pe obraji.

Gabe întinse o mână și le șterse.

-Pentru Art? o întrebă el incredul.Ea scutură din cap.

-Nu,nu pentru el.Sau poate,în parte și pentru el.Nu știu.N-am avut timp să mă gândesc mai mult la asta.Ceea ce a făcut el este monstruos,dar așa cum ai spus și tu,a făcut-o pentru că era total nebun.Bănuiesc că plâng pentru victime și pentru bieteile lor familii,dar cel mai mult mă întristează biata ta mamă.Și tu și cu Rachel.Deși Art era fiul vitreg a lui Grace Fowler,ea îl iubea la fel de mult ca și pe ceilalți doi copii mai mici ai ei.Gabe îi spusese odată când încă mai era un copil,că el credea că mama lui îl iubea pe Art mai mult decât pe el sau pe sora lui.Ca adult însă,își dădu seama că ea se dăduse peste cap ca să-l facă pe fiul ei vitreg,atât de dificil,să simtă că era iubit și dorit de familie.

Gabe aprobă din cap.Kathy nu știa nici jumătate din toată povestea,iar asta,cu siguranță,nu avea de gând să-i mai spună.

-Am suferit cu toții.Rachel a vrut atunci să rupă logodna cu Graham,dar el a insistat ca nunta să se facă,asa cum fusese plănuită.Ăsta a fost cel mai bun lucru pe care el îl putea face pentru ea,pe pentru că el lucrează la serviciul forestier tocmai jos pe coastă.A reușit s-o ia de aici exact în cel mai cumplit moment-procesul,publicitatea,și toate celelalte.Au fost niște zile înfiorătoare.Mai ales pentru mama.Ea simțea că este și vina ei,desigur,deși toți ceilalți au asigurat-o că nu avea ce să-și reproșeze.Nu,gândi el,Grace,nu era de neînvinuit.El trebuia învinuit.Gabriel.Gabriel,lașul,care ar fi putut preveni tot dezastrul,dacă ar fi avut curajul să-i spună mamei lui,poliției,să spună cuiva,oricui,că, chiar moartea tatălui lui,pe care toți au crezut-o că se datora unui accident,ar fi putut să nu fie tocmai ceea ce credeau ei.El era vinovat pentru că păstrase tăcerea,vinovat pentru că îl lăsase pe Art să scape basma curată de o crimă-de uciderea propriului lui tată-și nimic pe lumea asta nu mai putea schimba faptele.Se cutremură.Art poate că era într-un fel de închisoare,dar aceea în care se zbătea el,Gabriel,avea niște ziduri mult mai puternice.

-Și Rachel și eu am fi dorit s-o scoatem pe mama din valea asta,dar ea n-a vrut nici măcar să audă de așa ceva,continuă el.Mda,pe pentru ea a fost tare greu atunci,chiar foarte rău.

-Și tu?El ridică ușor din umeri.

-Și pentru mine.Nu este prea plăcut să fii cunoscut ca fratele unui ucigaș dement,observând cum oamenii mă studiază întrebându-se dacă germenul nebuniei nu există și în creierul meu.

-Nimeni dintre cei care te cunosc nu cred că și-ar pune măcar problema! Ea părea sigură că nici unul dintre vecinii lor nu s-ar fi gândit la așa ceva.

Ei, haide, Gabe. Art a fost întotdeauna...diferit. Chiar tu mi-ai spus asta. Și cu siguranță tu ești singurul care gândește în felul ăsta. Țin minte că încă de când eram niște puștani, ceilalți copii o compătimeau pe Rachel, pentru că avea un frate atât de ciudat. Zâmbetul lui se înăspri.

-Poate că ei se refereau la mine.

-Idiotule! Tu erai plecat la colegiu. De fapt, prietenii lor folosiseră termenul de „ciudat” pentru a exprima oroarea lor la gândul că ea se ducea în casa aceluia „om îngrozitor”, chiar dacă ea mergea acolo cu sora acestuia și, când Gabe era în vacanțe, cu el, care era mai tânăr și mult mai drăguț.

-Știu ceea ce spuneau oamenii despre Art. El oftă din nou și o privi printre pleoapele pe jumătate închise. Și ei-noi-aveam dreptate.

-Știu că te deranjează că oamenii vorbesc despre el, zise ea. Chiar dacă... Se întrerupse, brusc, și privi în jos, nemai dorind să-și sfârșească propoziția.

-Chiar dacă l-am urât? Nu mă deranjează s-o spui. N-am încercat să ascund asta niciodată fața de tine. Dar, ce-i mai ciudat, este faptul că acum nu-l mai urăsc. Asta schimbă întrucâtva lucrurile. Acum îmi e doar milă de el. Aș vrea... se întrerupse, trecându-și o mână prin păr și scuturând din cap. Nu sunt deloc de acord cu ceea ce a făcut, dar îmi pare rău pentru el. Poți să înțelegi una ca asta?

Ea aprobă din cap. Era foarte ciudat, dar îl înțelegea într-un fel, și chiar împărtășea o parte din mila lui pentru fratele din închisoare.

De parcă ea ar fi spus că nu înțelege, el continuă, părând complet absorbit în explicații. Sau poate, se gândi ea, el încă încerca să-și ordoneze gândurile din cap. Ea își trecu mângâietor degetele peste încheietura și mâna lui, în timp ce el îi vorbea.

-Tot ce și-a dorit el dintotdeauna, a fost să stea aici la fermă. Nu suporta să fie departe de ea. Din cauza asta a fost și așa de nemulțumit la școală, sau, așa cred eu. Și asta probabil că explică și o mulțime de alte lucruri, la fel de bine, de exemplu de ce mă detesta și de ce a încercat în toate felurile posibile să mă alunge cât mai departe de fermă, chiar dacă el era cu opt ani mai mare decât mine și deci nu eram totuși o amenințare la adresa autorității lui.

-Probabil că se gândea că într-o bună zi ar fi fost obligat să împartă ferma cu tine, deși, nu era a lui, și nici nu putea face cu ea ce voia el, presupuse ea.

De altfel, Gabe îi mai spusese că Art fusese foarte supărat că tatăl lor nu-i lăsase lui ferma în întregime, ci soției lui și celor trei copii, ca să se împartă la toți.

Probabil că el gândise că fiind fiul cel mai mare îi va fi lăsată lui în întregime ca moștenire. Gabe aprobă din cap.

-Ceva de genul ăsta. Când tata a fost ucis.

-Îți amintești? Ea clătină din cap. Pe vremea aceea nu avea decât șase ani, dar după niște ani, când întrebuse de ce Rachel nu avea tătic, i se spusese că tăticul ei fusese omorât de un tractor.

-Art avea nouăsprezece ani atunci, și a venit afară și a spus că moartea tatei însemna pentru el începutul vieții, continuă Gabe. Nu l-am putut ierta niciodată pentru ceea ce a zis atunci, dar cred că acum pot să-l înțeleg.

Îl privi, întrebându-se dacă el îl înțelegea acum, pentru că avea ferma sub controlul lui, și pentru că simțea că viața lui de-abia acum începe. Oare era posibil ca asta să-și fi dorit mereu? Această nouă idee îi era atât de străină, încât nu o putu accepta. Gabe își dorise întotdeauna să-și ducă viața cât mai departe de casă, și nu doar din cauza cruzimii fratelui său vitreg.

Își dorise mereu să viziteze locuri îndepărtate, să aibă aventuri.

-Și ce anume te face capabil să-l înțelegi? El se ridică în picioare și începu să se plimbe prin cameră, apoi își sprijini mâinile de rama ferestrei, privind drept în față, de parcă ar fi putut vedea ceva prin întunericul de afară. Ea îi văzu imaginea reflectată în geam, și își dori să-i poată ușura cumva durerea și suferința.

-Pentru că știi cum...cum o obsesie poate întuneca judecata unui om. El iubea locul ăsta, pământul, la fel de mult, precum iubeam eu marea, și acum nu mai poate avea... Se întrerupse din nou, și își trecu mâna prin păr cu un gest obosit, întorcându-se cu fața la ea, privirea lui torturată agățându-se de privirile ei.

Oh, Doamne, mă înnebunește gândul că este închis în felul în care este închis! Nu mi-au plăcut niciodată grădinile zoologice, pentru că nu pot să suport cuștile. Și acelea de acolo nu sunt decât animale. Dar dacă te gândești la ființe umane... De ce oare nu l-au omorât pur și simplu, Kathy? De ce trebuie să-l chinuie în halul ăsta pentru tot restul vieții lui? A făcut un lucru îngrozitor, așa e, dar dacă ar fi fost un câine turbat l-ar fi împușcat!

-Gabe!

-E în ordine. Vocea lui era plină de pasiune. Ochii îi erau umezi, iar el clipi furios, în timp ce se îndepărta de ea. Așa că acum ști. Eu sunt genul de om care dorește moartea fratelui său, genul care...

-Oh, iubitele, nu spune asta! Alintarea scăpă printre buzele lui Kathy aproape neobservată, în timp ce își trecea brațele în jurul lui și își presa obrazul de spatele lui. Gata acum. Ajunge. Nu te mai gândi la asta.

El se întoarse și o strânse în brațe atât de tare, încât ea de-abia mai putea respira,

capul lui odihnindu-se pe vârful capului ei. Ea îi frecă spatele și umerii, șoptindu-i vorbe de alinare, oferindu-i toată consolarea posibilă. Îi mângâie fața și capul, își încolăci mâinile în jurul gâtului lui, masându-l ușor, și nici măcar nu remarcă când consolarea pe care voia să i-o ofere se transformase de fapt în cu totul și cu totul altceva. I se păruse atât de ușor, atât de natural să-și ridice fața spre fața lui, să-și desfacă buzele, în timp ce el se apleca deasupra ei, și dacă vreo voce mică și tainică din interiorul ei i-ar fi șoptit „Oprește-te!”, nu ar fi ascultat-o. Îi răspunse instantaneu la sărutările lui înfocate, poate chiar cu prea multă căldură. Corpul i se mulă pe trupul lui, de parcă n-ar fi uitat niciodată cum să se modeleze după contururile lui ceva mai aspre. Mâinile ei se încurcă în desimea părului lui, răsuflarea greoaie, pierzându-se într-un fel de geamăt de protest, atunci când el își ridică capul.

-Oh, Doamne, scumpo, îi zise el cu un geamăt. Am fost atât de al naibii de singur când s-au întâmplat toate astea, și te doream atât de mult. Aveam atâta nevoie de tine.

-Acum sunt aici, îi răspunse ea, trăgându-i iar capul în jos. Și nu am de gând să mai plec.

-Kath... Era un sunet jos și foarte slab, dar dacă era o obiecție, atunci nu era una prea puternică, pentru că el adânci și mai mult sărutul, ridicând-o spre duritatea trupului lui, mișcând-o încet, seducător lângă el. Plimbându-și o mână peste talie și peste coaste, îi masă și partea laterală a sânelui înainte de a-l cuprinde cu totul în palmă. Sfârțul ei se întări imediat la contactul cu palma caldă ce se simțea atât de bine prin materialul subțire al bluzei. Și amândoi gemură la unison de plăcere. Kathy se lăsă cu totul pradă plăcerii pe care o experimenta în îmbrățișarea lui Gabriel, întorcându-i-o la rândul ei cu tot atâta căldură și pasiune, deși știa că ar fi trebuit să plece de lângă el, să-l respingă, spunându-i: „Nu mă săruta. Nu mă atinge. Vreau mai mult decât ești tu dispus să oferi.” Dar simțindu-i trupul vânjos lângă trupul ei, simțind gustul gurii lui ce o acoperea pe a ei, aroma lui în nările ei, toate se combinaseră și îi creaseră o senzație de dorință ce n-avea nimic de-a face cu rațiunea, așa că ea își deschise buzele pentru a-i întâmpina sărutările.

El îi luă din nou gura în stăpânire, și apoi iar, în timp ce o ținea strâns îmbrățișată și se mișca sub mâinile ei de parcă ar fi fost înfometat după mângâierile ei.

Ea își lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de brațul lui, simțindu-i tăria mușchilor sub gât, și se deschise și mai mult pentru el, simțindu-i limba, asprimea ei, duritatea ei, în timp ce el îi explora adâncurile gurii și gusta cu o încetineală agonizată, dulceața după care tânjise ani de-a rândul. Ea își lăsă mâinile în jos și le băgă pe sub marginea tricoului lui, ridicându-l peste torsul muscular.

Redescoperi pielea aceea mătăsoasă care era ca un magnet pentru palmele ei, care începură să se plimbe cu încetineală peste spatele și peste umerii lui, simțind cu plăcere tremurul trupului lui la atingerea ei.

-Nimeni nu are mâini la fel de mătăsoase ca ale tale, îi murmură el la ureche. Îmi place felul în care îți pot simți degetele pe pielea mea.

Ea își băgă atunci degetele pe sub betelia pantalonilor lui, iar el, ca răspuns la mângâierea ei, își împinse șoldurile în față. Degetele lui mari se chinuiau să-i desfacă nasturii bluzei, și una dintre mâini i se strecură pe dedesubt, cu vârful degetelor mângâind sutienul dantelat, simțind pielea ei care se înfiora.

-Oh, Gabe! izbucni ea în timp ce simțea cum o cuprinde un val de fericire smintită. Este așa de bine!

-Kathy... Kathy... Ea începu să toarcă ca o pisicuță la auzul vocii lui adânci care îi șoptea numele, mișcându-se din instinct mai aproape de trupul lui încordat, privind amețită la dorința vizibilă ce stătea înscrisă pe fața lui bătută de vânturi, atunci când el își ridică capul și îi întâlnește privirea, ochii lui strălucind precum ambra pe sub sprâncenele stufoase. Apoi el își lăsă din nou capul în jos și începu să-o muște ușor de gât. Ea se arcui sub atenția gurii lui, cu respirația întretăiată în timp ce autocontrolul o părăsea cu totul.

-Gabriel... Nu era decât un oftat ușor, pe jumătate de plăcere, pe jumătate de durere, în timp ce gura lui le închidea pe partea din față a sutienului ei, fierbinte și umedă așa cum o simțea prin dantela aceea subțire, dinții lui mușcând ușor forma unui sfârc, până când ea începu să suspine, dorindu-și să-l simtă pe pielea goală, nu cu bariera de dantele-între ei. El o cunoștea atât de bine, îi știa dorințele, nevoile ei, și când reuși să-i desfacă încuietura sutienului dintre sâni și își puse din nou gura pe sfârcul ei întărit, ea se cutremură de plăcerea sălbatică pe care o simțea și apoi oftă, cu genunchii tremurând, până când nu mai rămase în picioare decât datorită îmbrățișării lui puternice, care o susținea.

-Nimic nu s-a schimbat în toți anii aceștia, murmură el. Încă te mai doresc tot atât de mult ca și la început, încât îmi vine să urlu precum un lup numai când te văd.

Ce-mi faci tu mie, Kathy? Cum de mă poți controla în felul ăsta?

Luând-o în brațe, o cără cei câțiva pași care i despărțeau de canapea, așezând-o, și apoi acoperind-o cu splendida greutate a trupului lui. Fa se mișcă până când el își găsi locul potrivit deasupra ei, între coapsele ei desfăcute, duritatea lui apăsând insinuant moliciunea ei. El începu să-i alinte din nou sfârcul în același mod plăcut, în timp ce mâinile îi masau spatele, și din gât îi ieșeau mici gemete de plăcere.

-Eu nu te controlez.Nu este...nici un control,îi șopti ea,și se arcui sub el,în timp ce buzele lui coborau acum spre abdomen,până spre marginea blugilor.Gabe,te rog! Gabe,grăbește-te! A trecut atâta timp.Am atâta nevoie de tine.

Gura lui se întoarse și o acoperi pe a ei,întrerupând-o,în timp ce degetele lui încercau să-i desfacă nasturele de la pantaloni.Zgomotul fermoarului tras de forța mâinilor lui o făcură să aiba un mic fior de plăcere anticipată,iar când degetele lui se vârfâră pe sub elasticul chiloțelilor ei,începu să se întrebe dacă sunetul acela subțire și intermitent,pe care îl auzea,provenea de la ea.Dar nu,nu se putea.Era un sunet insistent,deranjant,și ea gemu de frustrare când Gabe își ridică capul,apoi și torsul de pe ea.

Încercă să-l tragă înapoi,pentru că buzele lui dădeau parcă o substanță după care tânjise mult prea îndelung și din care nu putea avea prea multă pentru a se sătura,încercând astfel să obțină și mai mult,chiar și atunci când el se răsuci și se așeză în capul oaselor lângă ea,cu ochii încă arzând de o dorință,pe care nici măcar nu încerca să o ascundă.

-Încetișor,scumpo.Nici eu nu vreau să mă opresc,așa cum nici tu nu vrei,dar trebuie.Ea își închise ochii,în timp ce se chinuia să se ridice.

-Nu,țipă ea.La naiba,Gabe,nu de data asta! N-am să te las să-mi faci asta iar! Dacă tu crezi...Degetele lui o strânsură de umăr în timp ce o scutura încetișor.

-Kathy...Taci puțin.Ascultă.Unul dintre bebeluși plânge.Hopa,acum amândoi bebelușii plâng!El își lăsă mâna să aluneca încet peste spate,și peste abdomenul supt și de acolo pe una din coapsele ei.Nu ar fi vrut deloc să plece de lângă ea.

Ea tresări și se trase mai departe de el,încă neînțelegând întocmai cuvintele lui,ci doar că el avea în caracter o chestie care se părea că îl oprea mereu să facă dragoste cu ea.Nu îl putea privi.Încet și cu grijă reuși să-și încheie la loc: sutienul și nasturii de la bluză.

-Mai știi unde i-am așezat pe bebeluși? o întrebă el din pragul ușii.

Despre ce tot vorbea el? Bebeluși? Oh! Bebelușii!

Își reveni imediat în fire când auzi un plânset puternic,urmat imediat de un altul mai subțirel,și spuse repede:

-În camera mamei tale.Cred că lui Angelica îi este foame.Probabil că a trezit-o și pe Heidi.Ar fi mai bine să merg să văd de ele,înainte să se trezească toată casa.

-Vom vedea amândoi de ele,îi zise el hotărât,deschizând drumul pe holul întunecos.

CAPITOLUL 5

-Te bucuri că bebelușii au început să plângă,nu-i așa? o întrebă el privind spre vârful capului ei,peu ce numai asta putea să vadă din ea în lumina slabă a unei singure veioze,care lumina salonul.

Întrebarea o uimi,peu ce era ca și cum el tocmai ar fi pășit drept în mintea ei. Ridicându-și privirile de la bebelușul pe care îl hrănea,îi întâlni privirea sumbră, apoi își lăsă din nou ochii în jos.Oftă și admise adevărul.

-Da.Da,mă bucur.

Când își închipuise că Gabe se oprise de la a face dragoste cu ea,din cauza cine știe cărei probleme de morală o fi avut în acel moment,se simțise rănită și furioasă,dar își dădu seama,acum,că pasiunea acea dezlănțuită nu-i mai tulbura simțurile,că nu ar fi fost deloc bine pentru ea să fi făcut dragoste în acele circumstanțe.Dacă s-ar fi întâmplat totuși,atunci data viitoare când ar face din nou dragoste,nu va mai începe doar cu un simplu impuls hormonal.Nu doar pentru ca trupurile lor își aminteau de o anume noapte mai specială.Ci ar fi un fel de angajare din partea lor.Amândoi vor dori ceva mai mult decât un singur nivel al relației.

-De unde ai știut?

-Pentru că nu ai fost în stare să mă privești în ochi când ne-am întors aici.Pari să fii jenată și...ușurată în același timp.Ea îl privi direct în ochi.

-Îmi pare rău.Știu că probabil totul a început din cauza mea.Dar tu te bucuri că ne-am oprit?El îi zâmbi.

-Nu...pe de-a-ntregul.Ea izbucni în râs,și sunetul acela plăcut rupse tensiunea dintre ei.

-Dar nu mă deranjează că s-a întâmplat așa,cred.Și asta nu-i din cauză că nu te-aș dori.Dar au mai rămas încă o mulțime de lucruri nerezolvate între noi.N-ar trebui să cedăm în fața unor necesități pur fizice.Și nici nu putea nega că acele nevoi,ca acea dorință pe care o simțise,nu erau de natură pur fizică.

-Și ce fel de lucruri au rămas nerezolvate?întrebă ea,ridicând din umeri.

Sentimentele rănite?Poate,dar este fără importanță din punctul meu de vedere, Gabe.Tu mi-ai rănit mai mult decât sentimentele.El rămase tăcut mai mult decât câteva momente.

-Și,totuși,tu ai fost aceea care a plecat,Kathy.

-La Singapore,da.Dar nici tu n-ai făcut nici o încercare ca să mă convingi în vreun fel să rămân.

-Da,știu.

-Și,de altfel,tu ai fost cel care a plecat -primul și într-un mod foarte original.

-N-a fost...ușor,să fac ceea ce am făcut.

-Dar asta nu te-a oprit,totuși.

-Nu.Nu m-a oprit.Și aș face-o din nou.El își ridică repede mâna,ca pentru a o opri să-l întrerupă,să mai spună ceva.Pentru început,mi-aș ține mai bine în frâu elanurile amoroase ale adolescenței.Sau le-aș îndrepta spre cineva mai matur, cineva în stare să se descurce și cu ele și cu mine și cu ceea ce aș dori de la viață.Ea își ridică sprâncenele,neîncrezătoare.

-Ai putea face asta?O durea să se gândească că el chiar credea cu spunea.Pentru ea,iubirea ce se născuse pentru Gabe fusese la fel de naturală și de inevitabilă,ca și creșterea ierbii.Crezuse că și el simțea la fel în privința ei.Dar,iși reaminti ea singură,din partea lui nu fusese vorba despre iubire.Din partea lui nu fusese decât un „elan amoros adolescentin.”Și simți deodată cum i se face rău din cauza acestui termen folosit de el.

-Bine,acum nu vorbim decât despre ceea ce aș fi făcut,dacă aș fi știut cu siguranță ceea ce îmi va rezerva viitorul,îi reaminti el.Dacă aș fi știut cât de rău urma să te îndurerez,atunci da,aș fi stat la o distanță de zece mile de tine.Kathy o ridică pe micuța Angelica în brațe,căutând o poziție mai confortabilă,și își trase un picior sub ea.

-Eram foarte tânără pe atunci,îi reaminti și ea lui.Rezistentă.Am supraviețuit.

-Da.Am observat.Tonul lui o făcu să-și ridice cu repeziciune capul.O privea cu ceea ce ea ar fi putut interpreta doar ca resentiment,amintindu-și,iar ea își dădu seama de asta,de acea singură noapte pe care o petrecuseră împreună în Singapore,atunci când aflase că nu mai era virgină.El chiar îi spusese atunci că nu se așteptase din partea ei să mai fie virgină la douăzeci și șapte de ani,dar ea îi simțise dezamăgirea,și furia ascunsă.Ochii i se măriră.

-Și nu ai fi vrut să supraviețuiesc? Oftatul lui răsfirea părul bebelușului pe care îl hrănea,iar gura schiță un zâmbet trist,atunci când îi zise:

-Nu mi-am dat seama de asta până acum,până când nu mi-ai spus că ai reușit să supraviețuiești,dar poate că eu nu am dorit cu adevărat ca tu să reușești,cel puțin nu atât de bine.Eu...Oh,la dracu,știu că asta o să mă facă să par al naibii de egoist,Kathy,dar cred că undeva,în străfundul sufletului meu a fost gândul că tu mă vei aștepta.

-Tu mi-ai spus să nu te aștept.

-Știu asta.

-Nu ți se pare că ești cam nedrept? Avea și ea resentimentele ei care o mâncau pe dinăuntru.Sosise timpul să le scoată la iveală.

-Ba da,răspunse el.Ce dracu',doar ți-am spus că o să sune egoist,dar cred că în tot timpul acela am avut sentimentul că le pot avea pe toate.Aventurile după care suspinam,felul de viață pe care mi-l dorisem-și pe tine la capăt.

-Înțeleg.Și cam când trebuia să vină și acel „capăt”?

-Nu am pus niciodată o limită de timp,nu mi-am spus conștient niciodată dacă era vorba de doi ani,de trei sau șase ani,când mă voi întoarce s-o iau pe Kathy.

Dar când mi-am încheiat primul contract cu marina,și a trebuit să mă hotărâsc dacă era cazul să mai semnez încă unul,tu de-abia erai în colegiu.Privirea lui se fixă asupra ei.Am fost să te văd,Kath.Însă tu plecaseși,în acel weekend,să schiezi cu niște prieteni.Eu nu aveam la dispoziție decât weekend-ul acela,așa că nu puteam rămâne acolo ca să te aștept și să putem sta de vorbă.Atunci mi-am spus că poate era mai bine că s-a întâmplat așa,și am semnat încă un contract.

Ea rămase tăcută un timp,încercând să înțeleagă gradul de durere,pe care îl adusese-a cuvintele lui.Dar,până la urmă,nu era ceva cu care ea să nu se poată descurca.Respiră adânc și încet,până când reuși să-și recapete cumpătul și putu să vorbească din nou.

-Și dacă aș fi fost acolo?

-Nu știu.Cinstit,trebuie să-ți spun că acum nu mai sunt sigur de motivul care m-a îndemnat atunci să te caut,ca să stăm de vorbă.Nu-mi făcusem nici un plan de acțiune.Nu era ca și cum m-aș fi dus acolo să te...Voiam doar să te văd,să-ți vorbesc din nou.Să aflu cum te descurci.

-Dacă te mai interesează,îi zise ea tăioasă,să știi că mă descurcam foarte bine.

-Știi.Vocea lui era blândă.

-Și tot dacă te mai interesează,încă mă descurc la fel de bine.

-Da.Tu nu ai nevoie de mine,Kathy.Sunt conștient de asta.

-Oh,Gabe.Nu dorise să fie atât de brutală.Avea nevoie de el,în mai multe feluri decât putea acum să stea să le enumere.Ar fi fost totuși frumos ca toate acele eentimente să fi fost reciproce.

-Nu,e-n regulă.Așa cum am mai spus,de abia acum mi-am dat seama că aș fi dorit să mă aștepți,într-un anume fel,chiar m-am așteptat la așa ceva.Chiar dacă...Se întrerupse dintr-o dată.El știa în sufletul său că nu asta era marea dezamăgire a vieții lui.Problema era chiar cu el însuși,și aceasta va continua să existe până în ziua morții sale.Noi toți ne-am învățat să trăim cu dezamăgirile,zise el.Și asta va rămâne dezamăgirea mea.Ea se gândi imediat la femeia al cărei nume nici măcar nu-l știa și care-l părăsise pe Gabe și pe fiul lor.

-Bănuiesc că tu ai avut mari dezamăgiri în viață.

-Nici una de care să-mi reamintesc acum.

-Oh,haide Gabe!Dar mariajul tău?Sunt sigură că asta a fost o mare dezamăgire, dacă nu cumva ți-a sfărâmat și inima.

-Eu m-am ales cu ceea ce doream din căsnicia mea,Kath.

-Zău? Și cu ce anume,mă rog? El zâmbi.

-Păi,m-am ales cu Ricky,desigur.

-*Ricky?* Se holbă la el uimită,surprinsă ca furia era singurul sentiment pe care-l putea descifra în toată acea furtună emoțională care îi luase cu asalt ființa în acel moment.Nu știu de ce îmi vine atât de greu să înțeleg una ca asta!

Bebelușul Angelica începu să se agite,și Kathy o ridică pe un umăr,frecând-o ușor pe spate,uitându-se în continuare la Gabriel,care o privea la rândul lui de parcă ar fi încercat să înțeleagă reacția produsă de cuvintele lui.O ridică și el pe Heidi pe umăr,și fetița râgâi.

-Ești un adevărat expert,nu-i așa?

-Încearcă să o așezi pe genunchi și ține și mâna sub bărbia ei.Când sunt atât de mici,trebuie să le ții spinarea dreaptă înainte să râgâie.Spre marea ei uimire-și spre marea ei stânjeneală -sfatul lui se dovedi cât se poate de bun.Băgă din nou biberonul în gura Angelicăi.

-Gabe,câți ani are Ricky?

-Trei ani.Șocul trecu prin toată ființa ei,lăsând în urma lui o dâră arzătoare.

*Trei ani?*Asta înseamnă că Gabe se întâlnise,se îndrăgostise și concepuse cu o femeie un copil la mai puțin de două luni după ce acostase în Anglia,după cursa pe care o făcuse în Orient.Sau poate că deja o cunoștea și o iubea pe viitoarea lui soție,chiar și în noaptea aceea magică și înstelată,când făcuseră dragoste pe vapor.Sau poate că atunci era deja însurat.

Nu! Respinse aceste idei imediat.Nu era deloc stilul lui Gabe.Dacă făcea o promisiune unei femei,nu s-ar fi încurcat deloc cu altele,indiferent cât de mare ar fi fost tentația sau cât de înstelată noaptea.Tocmai din cauza asta el nu făcea niciodată promisiuni.

-Asta înseamnă că o cunoșteai pe ea-pe soția ta-de ceva timp.El își ridică privirea spre ea.

-Am cunoscut-o pe Andreea la scurt timp după ce tu și cu mine am fost...

împreună pentru ultima dată.Și este fosta mea soție.

Dintr-o dată,ea își aminti comentariile lui despre cât de singur se simțise când se întâmplase tot necazul cu Art,și despre cât de greu îi fusese să fie considerat fratele unui ucigaș nebun.Oare soția lui fusese una dintre persoanele care se îndoiseră de sănătatea lui mentală?

-Ea, Andreea, te-a părăsit din cauza necazurilor cu Art? Întrebă ea tăios, plină de resentimente la adresa acelei femei.

-Nu. El îi zâmbea destul de anemic. Într-un fel, bănuiesc că ai putea spune că ea s-a căsătorit cu mine-sau că eu m-am însurat cu ea-din cauza a ceea ce a făcut Art.

Ne-am înțeles ca imediat, după ce urma să se nască Ricky, să punem punct mariajului nostru.

-Dar...de ce? El se strâmbă.

-De ce nu? Nu era ca și cum ne-am fi iubit, sau măcar să ne fi plăcut cât de cât.

-Gabriel! fornăi ea indignată. Nu pot înțelege de ce te-ai mai căsătorit, ce alt motiv ai avut pentru a te căsători, și, în mod sigur, nu asta e stilul tău. Nu când tu erai atât de pornit împotriva căsătoriei. Am crezut că ai cedat unei presiuni mai mari decât toate presiunile din lume. El părea oarecum stânjenit.

-Știi că asta a fost ceea ce ai crezut tu. Te-am lăsat să crezi asta, dar n-a fost deloc cinstit din partea mea. Tu ai fost întotdeauna cinstită cu mine, așa că bănuiesc că îți sunt și eu dator într-un anumit fel. De fapt, asta-i ce încerc eu să-ți explic. Că mai sunt și alte motive pentru a te căsători. De conveniență, ca să numesc unul dintre ele, și gravitatea, ca să-l numesc pe cel mai evident. Ceva din interiorul ei se răci.

-Înțeleg. Și deși pare destul de ciudat, asta ținând cont de împrejurări, în timp ce-ți căutai o partidă convenabilă, ai fost obligat să te însori din cauză că ea rămăsese gravidă.

-Este destul de corect. Andreea era gravidă. El înghiți cu greu nodul din gât. Dar nu cu copilul meu. Kathy își ridică sprâncenele de uimire și reuși cu greu să nu rămână cu gura căscată. Furia o copleși din nou.

-Vrei să-mi spui că te-ai însurat cu o femeie care era însărcinată cu un alt bărbat? Teribil de altruist din partea ta, Gabe!

Și totodată al naibii de incredibil. Oare își închipuia că ea de-abia se născuse? Sau poate că el încă își închipuia că avea de-a face tot cu o fată proastă de șaptesprezece ani?

-N-am crezut niciodată că ești un mincinos, dar de data asta ai împins credulitatea mea până la limita ei posibilă. Ei, bine? Întrebă ea după câteva momente, în care el nu spuse nimic. De ce te-ai mai însurat cu Andreea, dacă ea era de fapt însărcinată cu un alt bărbat, și nu dragostea a fost motivul? Gabriel oftă.

-Ți-am spus că n-o iubeam pe Andreea. Asta este adevărul, Kath! Știi doar că nu te-aș minți. Art este tatăl biologic al lui Ricky.

-Art? Dar...Kathy își scutură capul, uluită. Oare începuseră lucrurile să aibă și un oarecare sens în toata încâlceala? Devreme ce Gabe părea să aibă atâtea dificultăți când încerca să-i povestească toate în tâmplările de atunci, poate că întrebările potrivite vor aduce cu ele și răspunsurile potrivite.

-Și când s-au întâmplat toate astea? întrebă ea încetișor, încruntată. Mă refer la crime. La proces... Căsătoria ta.

-În urmă cu aproape patru ani. Așa cum ți-am mai spus, imediat după ce ne-am văzut ultima dată. Ea îl privi, și întrebarea care îi ardea inima i se înscrisese și pe față. Dacă nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, am fi pierdut noi acești ani? El îi citise corect expresia feței, știa ce simțea ea, dar ce-i putea spune el, ce-i putea răspunde la întrebarea ei mută? Nici el nu știa răspunsul. Poate că dacă nu ar fi primit acel telefon devastator de la mama lui, poate că atunci ar fi urmat pasiunea lui pentru ea și ar fi plecat după Kathy prin peregrinările ei. Dar telefonul venise, și acum nici unul din ei nu va ști asta niciodată.

-Deci ai cunoscut-o pe Andreea, când te-ai întors acasă ca să fii lângă mama ta?

-Da.

-Și imediat, te-ai căsătorit cu ea?

-Nu, așa, imediat. M-am gândit foarte mult, și am luat totul în considerație, dar, în final, nu prea aveam de ales. Nici unul din noi. Am avut o cununie cât se poate de discretă în biroul judecătorului, fi apoi un divorț la fel de discret după nașterea lui Ricky. Și să știi că ți-am spus adevărul în legătură cu părinții lui Ricky, dar foarte puțini dintre ceilalți oameni o știu. Poate că unii bănuiesc adevărul, iar eu nu pot împiedica lucrul ăsta, și nici nu-mi pasă, dar am vrut ca tu să știi. Legal el este al meu, pentru că eram încă căsătorit cu mama lui, atunci când el s-a născut. Și este al meu și din toate celelalte puncte de vedere, cele care contează cu adevărat, zise Gabe repede, înainte ca ea să poată interveni. Îl iubesc.

Ea zâmbi auzindu-l vorbind atât de vehement.

-Nu m-am îndoit de asta.

-Dar n-am iubit-o pe Andreea. M-am însurat cu ea, pentru că am vrut ca Ricky să știe că mama lui a fost măritată, și pentru că am vrut ca el să poarte numele de Fowler, așa cum este dreptul lui. Știu că pare de modă veche, dar era foarte important pentru mine. Andreea era gravidă când a fost arestat Art, și deși i-a spus, el a refuzat să se însoare cu ea. Și nu sunt tocmai sigur că i s-ar fi permis să se însoare chiar dacă el ar fi vrut, dar oricum, dacă s-ar fi putut, pe baze umanitare sau ceva de genul ăsta, s-ar fi făcut atâta vâlvă și atâta publicitate, încât până la urma pentru Ricky ar fi fost cel mai rău.

-Desigur. Legănă puțin bebelușul, care adormise, privind în jos la fața aceea micuță, lăsându-se pradă fanteziei pentru un moment. Apoi, ridicându-și privirile, îi zise cu blândețe: îmi pare rău ca te-am făcut mincinos, și mă bucur că Ricky are un tată ca tine. Gabe simți cum i se ridică o mare povară de pe suflet și îi zâmbi.

-Când am aflat că Andreea era însărcinată cu nepotul meu, și că, de fapt, nu-l dorea, iar eu îl doream atât de mult, eram în stare să fac orice ca să-l am. Așa că am rugat-o pe Andreea să se mărite cu mine, pentru că, ei bine, părea singura soluție posibilă pentru toți cei interesați.

-Da, sunt sigură că așa e. Își trecu un deget peste părul bebelușului care îl avea în brațe, uimită de cât de moale și de fin putea să fie puful acela de un blond-pal. Oare cum arăta Richy? Oare când se va întâlni și ea cu el? Oare, ținând în brațe celălalt bebeluș, își reamintise Gabe de pruncia lui Ricky și se gândise că ar fi fost plăcut să fie din nou tată, ori adopțiunea aceea neoficială a fiului fratelui său fusese modul lui de a deveni părinte fără să se mai complice cu o căsătorie?

-O să-i spui vreodată lui Ricky adevărul?

-Eu... nu știu. Poate când va fi suficient de mare ca să înțeleagă. Desigur, va dori să știe de ce eu și mama lui am divorțat atât de repede.

Ea nu se putu abține să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat, dacă bunul lui simț nu ar fi fost atât de acut înainte să plece în marină, și ea ar fi rămas gravidă cu el. Ar fi renunțat el la viața pe care și-o dorea și s-ar fi însurat cu ea? Oh, Doamne, știa că așa ar fi făcut. Și oare și divorțul ar fi venit imediat după nașterea copilului lor?

-Andreea îl vede pe Ricky des?

-Nu. Nu vine deloc să-l vadă. Punct. Când a plecat de aici a spus că nu se va mai întoarce. Mi-a lăsat mie custodia copilului încă din prima zi în care s-a născut. Kathy era înmărmurită.

-De ce? Cum de-a putut face asta? El dădu din umeri.

-Poate... știa că dacă l-ar vedea, gândindu-se cum ar fi putut să fie, ar fi fost mai mult decât putea ea suporta. Poate din cauza asta nu l-a vrut. Ea mi-a spus că la un moment dat s-a gândit să facă un avort, dar că ceva totuși a reținut-o... Nu sunt sigur că ea își dorea un copil, indiferent de circumstanțe, dar poate că sunt nedrept. E foarte posibil ca ea să nu fi putut suporta să aiba un copil și să-l crească singură, fără Art. După spusele mamei, ea și cu Art chiar aveau unele sentimente unul pentru celălalt; ea era foarte bună pentru el. Ea putea, spunea mama, să atingă ceva din interiorul lui, ceva ce nimeni altcineva nu fusese capabil să atingă până atunci. Când era cu ea, Art era mult mai blând, iar ea îl adora și

încă îl adoră.Kathy găsi că îi venea greu să și-l imagineze pe Art,cel rece și imperturbabil,răscolind într-un asemenea fel sentimentele unei femei,dar poate, așa cum spusese și mama lui Gabe,faptul ca ținea la Andreea,să-l fi schimbat într-un fel.Totuși nu foarte mult,dacă a făcut atâta rău până la urmă.

-Și nu mai locuiește aici,în vale,acum?

-Nu.S-a mutat lângă spital.Și acum îl vizitează în fiecare săptămână,cu regularitate.Dumnezeule,Kathy,e atât de al naibii de tânără!Este cu aproape douăzeci de ani mai tânără decât Art,și toată treaba asta i-a distrus și ei viața.

Mi-aș dori să nu mai țină atât de mult la el,dar ea mi-a spus că nu poate.Ăsta-i încă un motiv,adăugă el plin de amărăciune,pe care îmi doresc să se instituie pedeapsa cu moartea.El rămase tăcut câteva momente lungi,cu privirea pierdută parcă în depărtări.

-Știi,câteodată mă gândesc că ar fi fost mai corect față de Ricky dacă aș fi lăsat-o pe Andreea să-l dea în adopțiune,și astfel să nu fie nevoit să audă vreodată despre toate astea și să sufere din cauza lor.Și să nu se întrebe vreodată dacă nu cumva a moștenit ceva din nebunia aceea,în felul în care mă întreb și eu acum.

-Gabe...Kathy își înghiți cu greu nodul care i se formase în gât,înainte de a putea continua.Sper că nu te întrebi cu adevărat dacă ești sau nu nebun,nu-i așa? Doar nu te îndoiești de tine,nu?Zâmbetul lui era cumva crud și fără nici o urmă de umor în el.

-Ba mă întreb din când în când.Mai ales în timpul nopților lungi și întunecoase,când nu pot dormi.Izbucni în râs; un sunet scurt și amar.Și asta este una dintre acele nopți.Dar nu am mai spus la nimeni nimic din tot ce ți-am spus și ție acum.Apoi adăugă cu o notă nostalgică: Ca în vremurile de demult,nu? Când îți povesteam nu numai visele mele,dar și coșmarurile.Doar că mai era unul,desigur,pe care el nu i-l povestise niciodată,pe care nu îl împărtășise nimănui,oricât de mult ar fi dorit,să o facă.Iar acum era mult prea târziu.

-Oh,Gabe,dar și eu ți le povesteam pe ale mele,ți-amintești? Dar ar fi mai bine să uiți de acest coșmar,da? Tu ești atât de echilibrat,atât de întreg la minte,atât de bine adaptat,încât este deplasat să stai și să te întrebi dacă nu cumva ești nebun. El o privi oarecum critic.

-Cumva,oricât de ciudat ar putea să fie,mie vorbele tale nu mi se par prea reconfortante.

-Ei bine,tu nu înțelegi ce am vrut să spun.Oricine te cunoaște,știe că ești cât se poate de normal.În tine nu există nici un fel de germen de nebunie!

-Mulțumesc pentru votul tău de încredere,îi zise el puțin mai liniștit.Și acum gata cu coșmarurile.Vrei să auzi visurile?Ea aprobă din cap.Chiar dacă știa că visurile lui nu o includeau și pe ea,dorea totuși să le audă.

-Când Ricky va mai crește puțin,aș vrea să iau un administrator pentru fermă și să plec de aici.Sau să vând întreaga proprietate,și banii să-i investesc ca să producă ceva pentru dobânzile mamei și ale lui Rachel-și pentru Art,de asemenea-și să asigur cumva și viitorul lui Ricky.Asta doar dacă mama va fi de acord.În ultimii doi ani,s-a gândit destul de serios să se mute aproape de Rachel. Toată povestea asta cu Art și cu...el se întrerupse,privind uimit în jur,și își scutură capul de parcă ar fi vrut să-și limpezească puțin gândurile.

-Art și cu? întrebă ea,dar el începu din nou să vorbească repede,lăsând-o să se întrebe ce anume voise el să spună,dar nu-i spusese.

-A rămas aici doar pentru că simțea că am nevoie de ea ca să mă ajute să-l cresc pe Ricky -ceea ce s-a și întâmplat de la început.Dar lucrurile sunt mai ușoare acum că el se duce la grădiniță trei zile pe săptămână.Poate că ar trebui să cumpăr un mic vaporeș doar pentru noi doi și să pornim haihui pe apă.

-S-o pornești haihui? Și unde anume să navighezi?

Tocmai acum,când se hotărâse și ea să se reîntoarcă în vale și descoperise că și el locuia de acum tot acolo,lui îi venise dintr-o dată ideea să plece din nou? Desigur,se gândi ea cu amărăciune,cândva,cu mulți ani în urmă,el văzuse în ea o amenințarea adresa libertății lui,și ca atare fugise.Acum istoria se repeta.

El închisese ochii și își lăsase capul pe spate,abia zâmbind.

-Unde anume? Chiar crezi că contează? în Pacificul de Sud,poate.Pe vreo insulă liniștită.Poate,făcând curse regulate pentru turiști.

-Vei fi la o distanță enormă de mama ta,de Rachel și de toți ceilalți prieteni ai tăi.

-N-am avut niciodată probleme să-mi fac o mulțime de prieteni pe oriunde am călătorit.Și ai putea veni și tu la noi în vizită din când în când și să scrii câte un articol despre insulele din Pacific.Rânji fără să deschidă ochii.Poate că eu cu Ricky și cu barca noastră vom apărea și pe coperta lui *National Geographic*, împreună cu semnătura ta celebră.

-Mulțumesc,îi răspunse ea supărată,dar cred că toate frumusețile insulelor din Pacific au fost deja copios explorate și laudate.El deschise ochii și o privi.

-Vezi!Acum înțelegi ceea ce am vrut să-ți spun?Tocmai ai terminat să-mi demonstrezi cât de întreg la minte sunt și cât de normal,și cu toate astea,când te invit să vizitezi doi burlaci frumoși chiar pe bordul vasului lor,tocmai în Pacificul de Sud,dai înapoi cât de repede poți.Tonul lui,se gândi ea,ar putea părea liniștit și chiar glumeț,dar ceea ce o nedumerea și o șoca în același timp

era unda de durere pe care o observase în ochii lui în timp ce vorbea. Lui chiar îi păsa și îl îngrijora felul în care ceilalți oameni îl priveau acum, prin prisma celor întâmplate cu fratele său. Ea ar fi vrut să poată ajunge cât mai aproape de sufletul lui, ar fi vrut să-i poată spune din nou că ea credea total în el, dar momentul trecu mult prea repede, și el îi zâmbi ca pentru a-i spune că nu vorbise serios.

Probabil că nu vorbise serios nici atunci când îi făcuse acea invitație.

-N-am de gând să răspund la provocarea ta, îi zise ea pe un ton liniștit, după un moment, după care adăugă cu o notă mai serioasă: Crezi că din cauza asta nu l-a vrut Andreea pe Ricky și n-a vrut să rămână căsătorită cu tine? Crezi că se temea de...de fetele pe care vi le-ar fi putut juca genele?

-Nu știu...și nici eu nu am prea vrut să rămân căsătorit cu ea, după cum bine știi. Niciodată nu am avut mare lucru în comun cu ea. Nici măcar nu am împărțit o cameră împreună. Își lăsă privirile în jos. Deși obișnuiam câteodată să stau pe pat lângă ea și să o masez pe spate, atunci când o durea noaptea.

-Dar Ricky știe cine este mama lui?

-Știe că are o mamă și că numele ei este Andreea, dar pentru el asta nu înseamnă nimic. Cel puțin nu încă. Totul se va schimba atunci când va crește destul de mult ca să poată observa că majoritatea copiilor au mame care stau cu ei acasă. Atunci s-ar putea să-i poarte pică că este atât de departe de el, sau să-mi poarte mie pică, pentru că am lăsat-o să plece. Și asta este un alt motiv pentru care noi doi ar trebui să plecăm de aici și să ne facem o altă viață numai a noastră, doar noi doi, în altă parte. Și dacă nu va merge la școală împreună cu alți copii, care au familii normale, atunci nici nu va simți atât de acut pierderea mamei. Eu pot să-l educ și singur. Există tot felul de cursuri prin corespondență, care acoperă absolut toate clasele, și mai există și o mulțime de copii cu părinți care călătoresc foarte mult și care îi iau cu ei. Ar fi foarte bine pentru el. Și probabil că va primi o mai bună educație așa decât dacă s-ar fi dus la o școală normală sau la un internat.

-Tu încă încerci să te convingi singur, îi zise ea pe un ton destul de acru.

O privi și îi zâmbi din nou ambiguu.

-Tu ești de părere că este o idee îngrozitoare, nu-i așa? Ea ridică din umeri.

-Totuși nu-i treaba mea, nu crezi, Gabe?

-Eu nu am spus așa ceva, iar tu mi-ai răspuns la întrebare. Tu ești de părere că este o idee proastă? Ochii lui parcă îi cereau un răspuns, iar linia aspră a gurii îi arăta că părerea ei conta într-un anumit fel pentru el. Ea se prefăcu că bebelușul, pe care îl ținea în brațe, avea nevoie de atenția ei, iar când îndrăzni să-și ridice privirea din nou, Gabe se lăsase într-o rână pe canapea, cu bebelușul încă în brațe. Amândoi dormeau tun.

Kathy se ridică fără zgomot în picioare, o puse pe Angelica în coșulețul ei, și o luă pe Heidi din îmbrățișarea blândă a lui Gabe. După ce așeză și celălalt bebeluș în leagănul pe care îl găsisese la subsol, se întoarse iar, în vârful picioarelor, în sufrageria slab luminată, ridică picioarele lui Gabe pe canapea, și apoi îl înveli cu o cergă. Incapabilă să se abțină, se aplecă și îl sărută ușor pe obraz, inhalând aroma lui plăcută, bărbătească, simțind asprimea bărbii. Buzele lui se curbară într-un zâmbet, iar el își întoarse capul spre ea, căutând parcă moliciunea sărutului ei. Stinse lumina, apoi, cu o pătură înfășurată în jurul ei, trase două scaune unul în fața celuilalt, își înghesu trupul într-unul din ele, și își puse picioarele pe celălalt.

Probabil că nu era cea mai grozavă improvizație de pat din toată casa, dar nu îi plăcea ideea să împartă unul cu doi copii mici, și așa putea fi și aproape de Gabe, îi putea auzi respirația ritmică. Chiar și așa, obosită cum era, tot nu se putu abține să nu se întrebe ce era oare cu toată aiureala aia cu insulele din Pacificul de Sud. Se părea că nu se putea trage decât o singură concluzie. Acum că ea revenise acasă, el se pregătea din nou să fugă. Să fugă speriat. Dar ce Dumnezeu dorea el de la ea, să-l implore să rămână? îl mai implorase o dată, înainte, când el era hotărât să plece. Afurisită să fie dacă o s-o mai facă încă o dată.

De data asta, dacă bărbatul acela o dorea, nu va mai fugi. Și dacă fugea și de data asta, atunci va învăța cum să nu-l mai dorească. Și adormi și ea cu acel gând în minte.

Când se trezi, era așezată pe canapea, iar Gabe nu era nicăieri pe unde l-ar fi putut vedea în acel moment, dar, din bucătărie venea până la ea aroma delicioasă de cafea. Încă era întuneric beznă, și era liniște pretutindeni. Liniște?

Ciudată prin absența răpăielii ploii. Grăbită, Kathy se sculă și se strecură în baie.

Cu atâția copii în casă, și asta o aflase încă din ziua precedentă, era bine să folosească baia cât mai avea ocazia.

Gabe ridică capul speriat, atunci când ea dădu buzna în bucătărie, și renunță să mai citească ce o fi citit pe foile care le avusese în față, pe masă. După ochi se vedea clar că pierduse cam multe ore de somn, și se adânciseră și ridurile pe care le avea între gură și nas. Dar cu toată oboseala lui evidentă, zâmbetul îi era plăcut și plin de căldură.

La vederea lui, ea simți cum o cuprinde un val de căldură și cum obrații i se rumenesc. Își dădu seama că și el își amintea în acel moment, așa cum de altfel își amintea și ea, de acel interludiu de dinainte de trezirea bebelușilor. Se simți deodată scuturată de un fior lăuntric. Noaptea trecută îi spusese lui Gabe că se bucurase că fuseseră obligați să se oprească. Acum însă, stând acolo și privind-l,

amintindu-și de multitudinea de senzații pe care el le crease în interiorul ei, nu mai era la fel de sigură cum fusese atunci. Chiar dacă el nu intenționase să aibă o relație de durată cu ea, poate că ar trebui să accepte ceea ce era disponibil să-i dea, și să se considere norocoasă și cu atât. Inima aproape că i se opri în piept, atunci când el se apropie de ea, ținând în mână cafetiera, și se întinse pe lângă ea spre raftul dulapului, așezând-o cât mai la îndemână. Brațul lui îi atinsese umărul, iar căldura trupului lui o învăluisese în acel moment, aproape înăbușind-o. Imediat ce își eliberă amândouă mâinile, el și le așeză pe umerii ei, întorcându-o spre el. Aplecându-se puțin, își frecă buzele de buzele ei, până când ea se lăsă moale în mâinile lui, fără să mai opună nici un fel de rezistență. Oricum, astea nu erau faptele unui bărbat care își pusese în gând să fugă de o anumite femeie, nu-i așa?

-Bună dimineța, îi zise el răgușit.

-Bună dimineța. Ridicându-se pe vârful picioarelor, ea îi întoarse sărutul.

-De ce nu te-ai întins și tu pe canapea lângă mine?

-Pentru că nu era destul loc, îi răspunse ea. Brațele lui se strânseseră și mai tare în jurul ei.

-Te-aș fi ținut în brațe. Nu te-aș fi lăsat să cazi. Gândul că Gabe ar fi putut s-o țină în brațe o noapte întreagă era încântător, dar ea clătină din cap.

-Aveai nevoie de odihnă. Zâmbetul lui trimitea niște senzații delicioase prin toată ființa ei.

-Aici sunt sigur că ai dreptate. Cu tine atât de aproape nu m-aș fi odihnit prea mult. Dar știi, acolo pe canapeaua aia, parcă era destul loc pentru amândoi. Îți mai amintești? Ea se înfiora. Își amintea.

-Poate că de atunci am mai crescut. El scutură din cap.

-Nu. Cel puțin nu amândoi. Ceea ce am câștigat eu, ai pierdut tu.

-Este foarte la modă să fii cât mai subțirică.

El răsufla cu putere, răsfirându-i părul de pe tâmpile, apoi îi dădu drumul.

-Și ce faci îmbrăcat așa? îl întrebă ea în timp ce își umplea cana cu cafea. El se îmbrăcase din nou cu costumul acela de zbor.

-Și cam cum crezi tu că ar fi trebuit să fiu îmbrăcat? o iscodi el cu un interes amuzat.

-Ploaia s-a oprit, îi zise ea, ușor crispată, așezându-se la masă, în fața lui, și sorbind din lichidul fierbinte din cană. Doar n-o să te duci iar în patulare, nu? Apa va începe să scadă de acum.

-Poate, cedă el. Dar eu n-aș pune pariu pe asta. Se prea poate ca aici să se fi oprit de tot, dar mai mult ca sigur încă mai plouă pe ici, pe colo. Își flutură o mână în

direcția în care Kathy știa foarte bine că erau munții.Și cât timp ploaia cade peste zăpadă și o topește,râurile nu au cum să scadă.Știi foarte bine că valea noastră nu este singura inundată.A fost atâta zăpadă în munți în iarna asta care a trecut,încât ar fi trebuit să ne dăm seama ce ar fi urmat în primăvară.

-Am crezut întotdeauna că fermierii pot anticipa lucrurile astea,ca inundațiile și seceta,și că citesc vremea mai bine decât un meteorolog.

-Mda,îi răspunse el,rânjind ironic și întinzându-i cărticica pe care o citea în clipa în care intrase ea în bucătărie.De asta și există un „*Almanah al Fermierului*”.

Mama are aproape toată colecția din el,iar ea a fost fermier mai mult timp decât mine.Așa că m-am hotărât să consult și un horoscop,și să văd cam cum va fi săptămâna viitoare.

-Tatăl meu îl întreba întotdeauna pe bătrânul Joseph August,îi zise Kathy,luând cărticica din mâinile lui și răsfoind-o,citind câte un pasaj la întâmplare.El spunea mereu că dacă un indian nu poate descifra vremea,atunci nimeni nu o poate face.

-Poate că Joe știa să citească Almanahul,îi sugeră Gabe,aplecându-se ca să-și pună cizmele.

-Și în ce dată suntem? întrebă Kathy fără să-și ridice privirile de pe pagină.

-11 mai.De ce?

-Eu cred că ar trebui să stai acasă.Nu arată deloc bine,îi zise ea.

-Ce nu arată bine?

-Marte are o vastă influență asupra ta astăzi,și există multă rea-voință în aer.

Nu încerca să pui în practică nici unul dintre proiectele mai ample.Pericole mari te pândesc din partea celor ce nu sunt niște luptători,adăugă ea.Și asta-i doar pentru azi.Vrei să-l auzi și pe cel de mâine?El rânji.

-Nu neapărat.

-Ei bine,Gabe,măcar ascultă prezicerile generale ale lunii.Și fără să mai aștepte ca el să fie de acorda ea continuă foarte serioasă: Soarele tău este în conjuncție cu Pluto,iar Marte este în conflict cu semnul tău de naștere,începând cu data de 9 până pe 30 mai.O să ai o lună destul de dificilă.Madame sugerează să trăiești cât mai potolit luna asta,să nu iei decizii cu caracter permanent,și să nu-ți asumi nici un risc.El izbucni în râs.

-Deci,asta-i cam tot pentru Vărsător.Și acum tu.

Ea începu să-și caute semnul zodiacal în cărțulie.

-Oh,nu e nimic special.Doar vorbăria obișnuită.

-Corect,zise el,ridicându-se în picioare și terminându-și cafeaua.Deci cam așa stau lucrurile.Dacă îți place ce scrie în horoscop,atunci crezi.Dacă nu-ți place însă,atunci nu-i decât vorbărie goală.Acum citește-mi ce scrie.

Ea închise cartea, o puse pe scaun și se așeză pe ea, râzând.

-Ți-am mai spus, nimic important. Lui Gabe nu-i trebuiră mai mult de câteva secunde ca s-o ridice de pe scaun și s-o țină cu o mână, până când găsi pagina.

-Aha... aici ești.

-Deci, Gemeni. Pentru azi: Hmm, arată foarte interesant. ”*Deschideți-vă mintea la sugestii. Aveți o înțelegere intuitivă precum preocupările și binele celorlalți.*”

Chiar așa, Kathy? Și ce-ți spune pentru azi intuiția ta?

Să plec de aici înainte să fiu din nou rănită, ar fi vrut ea să spună, dar el continuă să citească cu voce tare:

-„*Partea de început a acestei luni va fi plină de confuzie și de furtuni emoționale, dar veți reuși să treceți de aceste dificultăți. Finanțele s-ar putea să prezinte o scădere în cazul în care vă hotărâți să vă schimbați serviciul.*

Oricum, atunci când soarele se îndepărtează de semnul zodiei, pe data de 21, poziția dumneavoastră, și emoțională și cu privire la un nou serviciu, se va îmbunătăți considerabil. Pregătiți-vă pentru o călătorie și asumați-vă noi răspunderi.” El lăsă să-i cadă cartea pe masă, și îi încercui fața cu mâinile, apoi își aplecă puțin capul și își frecă buzele de gura ei, spunându-i: Vezi? Ți-am spus eu că nu ți-e scris în stele, să trăiești din nou în valea asta.

-Nici în ale tale nu stă scris așa ceva, murmură ea. Insularule. El își clătină capul.

-Când ți-am spus, noaptea trecută, despre plecarea pe mare, nu era altceva decât o simplă discuție de la miezul nopții, Kath. Doar visuri. Nu era nimic serios în toate astea, așa cum nu-i nimic serios cu horoscopurile astea.

-Tu tot nu crezi în visuri care să devină realitate, nu-i așa? Întrebă ea cu o voce plată. El ezită un moment sau două, în timp ce zgomotul făcut de un elicopter ce se apropia, începuse să înfioare aerul dimineții. O eliberă cu blândețe și rămase să mai privească în ochii ei câteva secunde.

-Ba îmi doresc să poată deveni reale. Poți să mă crezi. Iar în mijlocul nopții îmi doresc asta mai mult decât oricând. Însă în timpul zilei fac față realității.

-Da, răspunse ea încetișor. Îmi amintesc. Și, ca să citez pe un vechi prieten de-al meu: „*Lucrurile văzute la lumina stelelor nu sunt deloc la fel, atunci când le vezi la lumina soarelui.*”

-Spui asta de parcă n-ai crede ce spui.

-Nici n-o cred, Gabe. Nu am crezut nici când aveam șaptesprezece ani, și tu ai folosit-o ca pe o scuză ca să mă părăsești, și nu o cred nici acum. Eu cred că oamenii care au stele în ochi pot să-și realizeze visurile chiar și sub un soare orbitor.

-Oameni cu stele în ochi.Sau cu bolovani în capete.El întinse o mână și o trase din nou în brațele lui,strângând-o lângă el,cu fruntea lipită de gâtul lui.Îl strânse și ea în brațe,simțind cum mușchii lui se înfiorau sub palmele ei.Oh,Kathy,îi zise el cu o voce tremurată din cauza emoției.Se pare că tu suferi din cauza stelelor, iar eu sunt afectat dintr-o dată din cauza bolovanilor.

Începu să râdă răgușit,îi prinse părul de la spate cu o mână,aplecând-o în așa fel,încât să o poată privi în ochi.

-De ce am spus oare „dintr-o dată”? în ceea ce te privește,am avut problema asta încă de când ți-au scos aparatul de îndreptat dinții și ți-au cumpărat primul sutien.

-Gabe? îl privea cu ochii plini de întrebări și cu inima bătând cu furie în piept.

-Eu...vreau să te păstrez aici,zise el,vocea scăzându-i aproape la o șoaptă.Dacă te-aș avea aici,lângă mine,poate că aș putea face față la tot.

-Gabe...El o întrerupse,punându-și două degete pe buzele ei.

-Nu.Nu spune nimic.Iubito,sunt anumite lucruri de care tu nu știi.Lucruri pe care va trebui să ți le spun.Dar acum nu mai este timp.Te-am ținut aici când nu era cazul,doar pentru că nu suportam să te las să pleci.Așa că vezi,tot mai las niște visuri să dăinuie și în timpul zilei.Dar a fost o greșeală să fac asta,Kath.Nu aveam nici un drept.

-Toată lumea are dreptul la visurile ei,îi zise ea,buzele mișcându-i-se ușor sub apăsarea degetelor lui.El le luă de pe gura ei,punându-le pe pielea mătăsoasă de sub bărbie,mângâind-o,de parcă acea senzație era ceva de care el nu se putea sătura.Chiar și tu,Gabe.Buzele începură să-i tremure și ochii i se umeziră.Chiar și eu.Eu vreau ca visurile mele să se împlinescă,și sunt pregătită să mă asigur că așa se va întâmpla.

-Oh,Kath,eu...Vocea i se frânse,dar continuă: Și eu doresc ca visurile tale să se împlinescă,dragostea mea.Își aplecă din nou capul în jos și o mai sărută o dată, apoi îi dădu drumul,ieșind pe ușa pe care tocmai o deschisese Hans, întorcă acasă ca să poată intra cu cele două găleți cu lapte,proaspăt muls.

Kathy rămase în picioare,ascultând cum pe tot cuprinsul casei începuseră să se adună zgomotele făcute de copiii care se treziseră și care erau puțin dezorientați de casa aceea nouă.Cu greutate,reuși și ea să își recapte cumpătul și stăpânirea de sine.Acum avea nevoie de tot calmul,pentru că ziua începuse cu adevărat. Dar simți totuși un mic fior involuntar de exaltare,gândindu-se la finalul ei.

CAPITOLUL 6

Ziua luă sfârșit, fără ca Gabe să vină acasă cu elicopterul. Kevin, pilotul, luă copiii în două transporturi, asigurându-i vesel pe toți ca familiile lor și fermele erau în siguranță, și că, deși câmpurile suferiseră oarecum, casele rămăseseră neatînse. Când se reîntoarse după ce transportase și cel de-al doilea grup de copii, opri motorul elicopterului și coborî din el.

-O să mulg eu vacile pentru Gabe, zise el. Dar tu nu-i spune nimic, atunci când o să se întoarcă acasă.

-Când o să se întoarcă?

-Da. S-a dus în cealaltă parte a văii, la Janet. Știi, acolo unde stă Ricky acum. Voia să stea puțin cu băiatul, nu ți-a spus nimic?

-Nu, dar nu trebuie să-mi dea mie raportul unde se duce și ce face. Spune-mi, poți să mă duci și pe mine în oraș, sau apa a scăzut destul de mult încât o pot lua pe jos? Am mai încercat eu și în prima zi când am venit, dar m-am ales doar cu pantofii uzi.

-Chiar ai încercat? Dar de ce ai încercat s-o iei pe jos? Te-aș fi dus bucuros, cu elicopterul, în dimineața aia, înainte să ne fi apucat de treabă, dar Gabe ne-a spus că erai frântă și că aveai nevoie de odihnă înainte să te întâlnești cu tatăl tău. Am înțeles că tatăl tău este editorul unui ziar local. Într-un fel m-am și întrebat de ce nu te grăbeai să-l vezi.

-Ba mă grăbeam să-l văd. Dar... își mușcă buzele. Am crezut că era mai corect ca elicopterul să fie folosit în munca de salvare decât să mă ducă pe mine acasă. Furia ei se mai potoli puțin, în timp ce-și strânse lucrurile și îl așteptă pe Kevin, dar se amestecase acum cu o doză destul de mare de dezamăgire, pentru că Gabe nu se grăbise deloc să se întoarcă acasă, după toată discuția pe care o avuseseră în dimineața aceea... Se simțea ca și cum emoțiile și sentimentele ei fuseseră luate pe sus de un vârtej amestecător și cum apoi, acele emoții și sentimente ies din acel vârtej și încep să se prăbușească spre pământ, amenințând cu o explozie fantastică, de-a dreptul devastatoare. Tot ce putea face ea, ca să contraatace acel sentiment, era să se gândească la întâlnirea apropiată cu tatăl ei, pe care nu-l mai văzuse încă din timpul ultimului Crăciun, când petrecuseră o lună doar ei singuri în Tahiti.

-Desigur, a fost un lucru bun că ai rămas aici, îi zise Kevin, după ce se reîntoarse în casă de la grajdul vacilor, mai ales cu toți copiii ăia care aveau nevoie de un loc unde să stea și de cineva care să aibă grijă de ei. Turnă laptele în canistrele de sticlă, pe care ea le spălase în dimineața aceea. Părinții lor au apreciat gestul tău.

-Desigur, zise ea, punând laptele în frigider. Mă bucur că am putut fi de ajutor.

Își ridică pe umăr sacoșa cu aparatele de filmat și celelalte lucruri pe care le mai avea.

-Ei bine,eu una sunt gata,adăugă ea și se îndreptă spre elicopterul care stătea pe locul lui în iarba udă,în lumina puțin lăptoasă a asfințitului.

-Ești sigură că nu vrei să-l aștepți pe Gabe? Cred că el se cam așteaptă să te găsească acasă când s-o întoarce și...

-Mulțumesc,îl întrerupse Kathy cu un zâmbet.Sunt sigură.

Din înălțimi era posibil să vezi întreaga întindere a inundațiilor.Apa se retrăsese pe porțiuni întregi,și petele negre marcau zidurile clădirilor,câteva fiind chiar și acum acoperite în întregime de mâl.Alte clădiri fuseseră luate de ape cu totul, împreună cu bucăți întregi din șosele și mai multe poduri,nu numai cel de la distrugerea căruia fusese și ea martoră,deși podul principal,care se afla exact în centrul orașului,rămăsese intact.Și chiar și așa,râul tot mai era de trei sau patru ori mai lat decât ar fi fost normal,și în unele locuri apele încă nu se retrăseseră deloc,din ele ieșind copaci sau case pe trei sferturi acoperite și care păreau să fie niște mici insule în vasta întindere de apă,

Kevin avea și o mașină parcată în apropiere de locul în care aterizase cu elicopterul,asa că îi luă foarte puțin timp ca să o ducă până la casa lui Mike.Ea murmură niște mulțumiri,închise portiera mașinii,și rămase lângă camioneta lui Mike,departe de locul în care ar fi putut fi observată pe fereastră sau pe ușă, încercând să se reculeagă puțin.Deasupra capului,cerul se întunecase,iar stelele începuseră să sclipescă.Stele în ochii lor.Sau bolovani în capete.Și după aceea a sărutat-o.Ea le avea pe primele,și el pe celelalte,îi zisese el,și o spusese ca un om care se simte neajutorat-cu totul neajutorat-în fața greutăților care îl împovărau.

La naiba,nu dorea deloc ca el să simtă asta și în privința ei.Ea nu dorea să fie pentru el o amenințare.Dar,din păcate,era.Din cauza asta el nu venise acasă.

Știusese că vor fi stele pe cer și în ochii ei,și asta era ceea ce îl ținuse la distanță.

Scuturând din cap,Kathy își îndreptă geanta mai bine pe umăr și ieși din spatele camionetei.Urcă scările spre ușa din spate,ciocăni o singură dată și apoi o deschise.Mike,care stătea așezat la masă în fața unei farfurii cu ceva ce ea nu putea identifica,își întoarse capul și privi peste umăr.Ochii lui,din spatele ochelarilor cu ramă de os,erau plini de surprindere,lumină,râs și dragoste.Închise în acel moment gura,își ridică mai bine ochelarii pe nas,se ridică în picioare,și făcu un pas în direcția ei.

-Kath? Kathy Christiana M'Gonigle,ce naiba cauți aici? Nu știi că tocmai am început să ne revenim după o inundație?Kathy începu să râdă,în timp ce fugea spre brațele lui deschise.El o luă în brațe și începu s-o învârtă în jurul camerei,

râsul lui răsunător umplând ,toată casa.

-Ei asta-i,acum ce mai e? o întrebă el,așezând-o pe picioare și trăgând din buzunar o batistă mare,roșie cu buline albe,și ștergându-i energic,fața udă.Păi bine,măi fetițo,și eu care tocmai ți-am spus că de-abia am scăpat dintr-o inundație.E al naibii de sigur că nu mai vrem încă una!

-Bună,Mike,îi zise ea,râzând și suspinând în același timp,cu lacrimile încă curgându-i pe obraz.Apoi îi zise aproape într-un fel de vaiet și îngropându-și fața la pieptul lui:Oh,tată,îmi doream atât de mult să fiu acasă cu tine!Ea plănuse să pară calmă,conducând încet toate lucrurile,și să-l testeze mai întâi, dar,în momentul acela deschise gura și cuvintele i se buluciră să iasă într-un mod neașteptat: Am venit aici ca să rămân.Dă-mi,te rog,o slujbă!Lasă-mă să trăiesc din nou aici!

-Să-ți dau o slujbă? O îndepărtă nițeluș de el și o privi cu duritate,fața lui fiind plină de îngrijorare.Un serviciu?

-Te rog! întotdeauna mi-ai spus că dacă vreau vreodată să lucrez cu tine,nu ar fi nici o problemă.Ei bine,vreau o slujbă,și sunt aici,și...E O.K.tată? Te rog?

El doar o privea,scuturând din cap,consternat.

-Scumpo,îi zise el.Așa aș fi făcut.Te-aș fi angajat într-o clipită.Doar știi asta foarte bine.Dar...Kathy...iubito,nu-ți pot oferi o slujbă.

-De ce nu?El lăsă să-i iasă aerul din plămâni cu încetineală,într-un fel de oftat prelungit.

-Pentru că ziarul nu-mi mai aparține.

-Cum? Kathy începu să caute pe pipăite un scaun pe care să se așeze,privirea ei rămânând ațintită pe fața tatălui său.Ce vrei să spui că ziarul nu-ți mai aparține? Ce s-a întâmplat cu el? Ce s-a întâmplat cu tine? Ce se întâmplă de fapt aici?

-L-am vândut,iubito.Eu...eu n-am crezut că tu o să mai vrei să te întorci acasă, Kath.Zău,nici prin cap nu mi-ar fi trecut că tu o să-ți dorești una ca asta.Asta din cauză că...Și cum de ai aflat că el...Se întrerupse.Îmi pare rău,scumpo.Sincer îmi pare rău.Dar de ce,pe pentru numele lui Dumnezeu,ți-ai dori o slujbă aici? Îngrijorarea îi aspri trăsăturile.Treci printr-o perioadă rea? Nu se vând articolele tale.Dacă e vorba doar de bani...

-Oh,tăticule,sigur că e totul bine.Și nu este vorba de bani.Și nici nu am reală nevoie de o slujbă aici.Trebuia să facă ceva,ca el să nu mai arate atât de năucit.

Ei,haide.Stai jos și hai să discutăm despre toate.Îl apucă de mână și îl trase lângă masă,unde se așeză în fața ei,părând la fel de năuc.Hai,te rog,termină-ți cina,îi zise ea,dar el scutură din cap și puse farfuria pe dulapul din spatele lui.

-Nu mi-e foame.Acum ce-ar fi să-mi spui și mie ce cauți aici.Mi se pare că în ultimii-cât? zece? doisprezece?-ani,eu am fost acela care a venit după tine dacă doream să mai fim totuși o familie cât de cât unită.Ea ridică nepăsătoare din umeri.

-Și m-am întors și eu pe aici de câteva ori.

-Desigur,o zi sau două o dată,câte un week-end altă dată,și asta doar dacă se întâmpla să iei avionul din Vancouver.

-Bine,dar și tu spuneai că îți place să-ți mai iei și câte o vacanță de două,trei săptămâni o dată la șase luni,și că asta îi dădea și lui Moose șansa să conducă ziarul de capul lui.Ea își mușcă buzele,gândindu-se la asistentul tatălui ei,atât de mare și de placid,cu penița lui atât de poetică.Omul acela,care părea că dacă își mai atașa un baros și o nicovală,imaginea lui ar fi fost desăvârșită în postură de fierar,putea descrie o margaretă în niște termeni care aduceau lacrimi în ochii oamenilor.

-Bietul Moose.Lui ce o să i se întâmple acum,că tu ai vândut ziarul?

-Moose lucrează pentru noii proprietari.Ca și mine,pentru moment.Doar până când se mai familiarizează ei cu lucrurile.Oricum vor prelua totul în mai puțin de șase săptămâni..Cu ajutorul lui Moose se vor descurca foarte bine.Amândoi sunt scriitori,și sunt tineri și plini de viață.Într-un fel sunt exact așa cum eram eu și cu mama ta când am început.Pe-fața ei,el putu citi sentimentul de pierdere pe care nu și-l putuse ascunde.Îmi pare rău,draga mea.Ar fi trebuit să-ți fi spus mai de mult.Doar că dacă ți-aș fi spus,asta ar fi făcut ca totul să pară mai real...Într-un anume fel,și poate că și eu am încercat să mă prefac că totul este în ordine,că nu s-a schimbat nimic.

-Și nu e deloc în regulă,nu-i așa tată? Fixându-l cu privirea,ea continuă:

Și nu este doar pierderea ziarului,care te deranjează.Vânzarea...Ăsta-i doar rezultatul unei alte probleme,nu-i așa?El privi în jos și începu să traseze niște linii pe fața de masă,în dreptul lui.Kathy așteptă cu o nerăbdare plină de îngrijorare,apoi spuse:

-Pentru numele lui Dumnezeu,chiar n-ai de gând să vorbești cu mine? încă de la Crăciunul trecut ți-am spus că nu arăți bine,dar te-am lăsat să mă păcălești când mi-ai spus că nu ai nevoie decât de puțin soare.Dar nu era numai din cauza iernii,nu-i așa? Soarele nu te-a înviorat deloc.Nu mai pari tu însuți,de luni de zile,și nici scrisorile tale parcă nu mai erau aceleași.Luă o gură adâncă de aer, luptându-se cu teroarea ce se născuse în sufletul ei.Ești cumva bolnav?

Capul lui se ridică imediat,iar ea observă negația din ochii lui.

-Nu sunt bolnav,Kath.Doar ți-am promis.Sunt cât se poate de în puteri și de sănătos și mai am încă mulți ani de trăit,poate chiar mai mult decât aș merita cu adevărat,ținând cont de modul în care am trăit.Ea îl fixă cu o privire atentă.

El arăta încăpățânat,ținându-și gura bine închisă,și ochii îngustați,în ei având o privire care parcă spunea „nu mă forța”,dar Kathy nu avea deloc de gând să fie iarăși lăsată pe dinafară.Dacă era nevoie să-l forțeze,atunci așa va face.

-Tată,cine ține la tine mai mult decât țin eu? Cine are mai multe drepturi decât mine ca să știe ce te necăjește? De ce ai vândut ziarul?El oftă și îi dăruie un zâmbet mic.

-În regulă.Se ridică și merse până la dulapul de unde scoase două pahare scurte și pântecoase,puse câteva cuburi de gheață într-unul,în timp ce pe celălalt îl lăsa gol.Din alt dulap luă o sticlă cu whisky de secară,turnă o porție generoasă în paharul gol,și o porție mai mică în cel cu gheață.

Lui Kathy îi întinse paharul în care erau cuburile de gheață și îi făcu un semn cu capul spre salon.Kathy se ridică imediat și merse după el,încolăcindu-se într-un fotoliu imens în care se părea că se pierde.Se așează și el în fața ei și trase o dușcă sănătoasă din whisky-ul sec,pe care îl avea în pahar.

Ea privi uimită la cantitatea rămasă în paharul tatălui ei.

Se întinse și luă mâna lui uscată și tare,oferindu-i consolarea ei mută.

-E chiar atât de grav?

-Chiar așa.Am cincizeci și șapte de ani,începu el.Și de mai mulți ani decât pot să-i număr acum,încerc să o fac pe femeia pe care o iubesc să se căsătorească cu mine.Într-un final ea a și acceptat.Își lăsa privirile în jos,ridică paharul și bău din el,aproape terminând tot whisky-ul.Și apoi,acum câțiva ani,m-am dus și i-am făcut ceva atât de rău,încât ea nu a mai putut să mă ierte.Dar într-un mod cu totul prostesc am tot sperat,mi-am tot spus că ea mă va ierta până la urmă,că va trece peste toată povestea,că se va mai gândi într-un final.Își scutură capul încărunțit cuprins de deznădejde.

-Și nu te-a iertat?Privind la lichidul rămas în pahar,el spuse:

-Poate că era mai mult un caz de „nu pot face față lucrurilor” decât de „nu pot ierta”.Pentru că ea a încercat.Știu că a încercat...Pentru un timp,chiar s-a prefăcut că totul este în regulă,dar ,a început un fel de eroziune încetul cu încetul între noi,până când ceea ce a fost odată s-a tocit cu totul.Așa că acum cinci luni am pus ziarul la vânzare.Ea își dădu seama că el avea inima zdrobită doar din tonul cu care îi vorbise.Și nici ziarul nu-l scosese la vânzare cu multă ușurință.

Presiunea fusese probabil enormă. Măcar dacă, se gândi Kathy, i-ar fi dat mai multă atenție tatălui ei înainte și ar fi observat mai din timp că ceva nu era în regulă cu el.

-Dar nu văd legătura, tată. Ai scris ceva în ziar ce a supărat-o pe doamna ta?

-Nu e nici o legătură. Voiam doar să plec de aici ca să nu mai fiu obligat să o văd, fără să fie a mea.

-Oh, tată. Ziarul tău, zise ea plină de milă. L-ai iubit atât de mult.

-Da, dar la ce e bună o viață aici fără Gracie a mea? Nu pot să suport ideea că am rănit-o. Își ridică privirile spre fiica sa. Dar a trebuit s-o fac, Kathy. Nu am avut de ales.

-Ce a trebuit să faci?

-A trebuit să-l denunț pe fiul ei. Era un ucigaș. Era un om vicios, periculos, și nu putea să rămână liber. N-am știut cu siguranță dacă el era acela, dar l-am văzut acolo la timpul potrivit-sau nepotrivit-și a trebuit să spun asta poliției. Ei au găsit amprentele lui și...

-Art? îl întrerupse ea pe un ton șocat. Art Fowler? Oh, tată! Deci tu te vedeai cu Grace?

-Asta este un mod politicos de a spune, scumpo. Grace și cu mine ne-am...văzut... unul cu celălalt cam după doi ani de la moartea lui Mat. Desigur, voi, copiii, n-ați știut. Kathy răsuflă din greu. A dracului treabă, bineînțeles că nu au știut nimic! Cel puțin ea nu a știut nimic. Se încruntă. Oare Rachel bănuise ceva? Nu. Rachel i-ar fi spus și ei. Oare Gabe? Oare treaba asta avea ceva de-a face cu faptul că el o tot respinsese? Tot felul de gânduri și de supoziții i se învântejiră în minte până când, cu destulă greutate, a reușit să le țină oarecum sub control.

-Dar...chiar credeți că noi am fi avut ceva de obiectat dacă voi vă căsătoreți?

-Nu despre asta era vorba. Nici unul dintre noi nu voia să ne căsătorim atunci.

Țineam foarte mult unul la celălalt, ne plăcea să fim împreună, și, ei bine, aveam nevoie unul de celălalt. Ne întâlneam ori de câte ori se putea, fără să riscăm vreo bârfă pe seama noastră. Amândoi aveam copii la care trebuia să ne gândim, copii care nu doream să facă ceea ce făceam noi, iar dacă voi ați fi văzut ce facem noi, atunci cum am fi putut să vă spunem că nu e bine? Dilema părinților cu copii mai mari.

-Deoarece ce e bun pentru părinți, nu e în mod necesar bun și pentru copii, îi sugeră separată Kathy, încă încercând să treacă peste șocul veștii, și a faptului că ea și cu Rachel nu și-au dat seama că era ceva între Mike M'Gonigle și Grace Fowler.

-Dar tot nu înțeleg de ce nu ați vrut să vă căsătoriți încă de atunci.Nu ar fi fost așa cel mai bine?Mike rânji.

-Și să vă punem pe tine și pe Gabriel în aceeași casă? își scutură capul.Nu ne-am fi putut lua un asemenea risc.Tu îi făceai ochi dulci băiatului încă de la vârsta de doisprezece ani.

-Nu este adevărat,tată! Eu nici măcar nu l-am băgat în seamă pe Gabe decât ca pe fratele mai mare al lui Rachel,cel puțin până la cincisprezece ani.

El scutură din cap încăpățânat.

-Ba îl observasei chiar foarte bine, chiar dacă erai încă prea mică,ca să-ți dai seama de asta,sau ca să-ți dai seama cât de împovăraătoare poate fi o asemenea atenție pentru un adolescent.Nu,nu doream deloc ca voi doi să stați sub același acoperiș.Și,mai era și Art.Pe mine asta mă îngrijora,deși se părea că pe Grace n-o deranja deloc.Dar adevărul e,că eu n-am discutat despre Art cu ea,sau despre sentimentele mele vizavi de el.Nu,până ce a fost prea târziu.

Mike își termină și restul de băutură,privind la mica învârtelire pe care o crease pe fundul paharului.Și Kathy privea tot acolo.Băutura aceea de secară avea aceeași culoare ca și ochii lui Gabe.

-Da,nu am discutat despre asta decât când a fost prea târziu,continuă Mike, cugetând parcă cu voce tare.Se încruntă și scutură din cap de parcă ar fi răspuns unor întrebări care veneau din interiorul lui.Sorbi și ultimele picături de whisky,și se ridică pentru a-și mai turna o porție.Kathy își acoperi paharul cu palma,pentru că oricum era încă pe jumătate plin.

-Nu era ceva anume pe care să-i fi putut spune și lui Grace,continuă el după ce se așeză la locul lui,dar eu nu aveam deloc încredere în băiatul ăla.N-am avut niciodată încredere în el,pur și simplu nu puteam.Era întotdeauna ceva ciudat în el,ceva ce te făcea să simți că nu erai în siguranță alături de el,ceva ce te deranja profund.Poate că am fi reușit să vă strunim până la urmă pe tine și pe Gabe, scumpo,dar ceea ce nu voiam eu sub nici o formă era să fii mereu în calea lui Art,să te lovești mereu de felul acela al lui de a fi,de răutatea lui.

-Dar mai târziu?Vreau să spun,noi toți am crescut.Și am plecat de acasă.Cu excepția lui Art,iar Grace putea foarte bine să vină și să stea aici.Ar fi fost destul loc pentru voi doi.

-Știu.Și asta-i ceea ce până la urmă am reușit s-o conving și pe ea că ar trebui să facem.M-am gândit că de vreme ce Gabe se înrolase în armată și tu erai la colegiu,am fi putut s-o facem,dar ea mi-a spus că era foarte bine și așa cum fusese până atunci,și că puteam aștepta foarte bine până când se va așeza și Rachel la casa ei.Cred că și Grace,undeva în fundul sufletului ei,știa că Art nu

era totuși de încredere.Ea nu ar fi putut veni să locuiască aici și s-o lase pe Rachel singură cu fratele ei,acolo la fermă,iar ca să stea și Rachel cu noi,am fi fost mult prea înghesuiți atunci.Apoi,când Rachel s-a logodit cu Graham și era vorba să se mute pe coastă,se părea că totul mergea cum nu se poate mai bine și-și cum naiba de ai aflat tu de Art.Am avut mare grijă ca tu să nu afli de treaba asta.Ea îi răspunse la întrebare printr-o altă întrebare,una la care ea simțea că avea dreptul la un răspuns cinstit..

-Și de ce nu,tată?El mai luă o înghițitură din pahar,după care îl puse pe brațul fotoliului,învârtindu-l încet și lăsând mici urme umede,acolo unde mai fuseseră sute de alte urme de același fel lăsate de-a lungul anilor.

-Pentru că nu am știut niciodată dacă dragostea ta pentru Gabe se terminase.Și pentru că înainte ca toate astea să se întâmple,mama lui îmi spusese că te văzuse pe vasul lui,și că ea credea că vechea voastră poveste de dragoste se va relua.

Apoi,cu toate lucrurile acelea care s-au întâmplat...așa cum s-a întâmplat,n-am vrut să te rănesc.El o privi în ochi,fața lui părând o mască a durerii.Și mai trebuie să recunosc că mi-a fost teamă că poate mă vei condamna și tu la fel cum m-au condamnat Grace și Rachel.Kathy se ridică în picioare și îl îmbrățișa pe tatăl ei.

-Niciodată tată.Cum aș putea să te condamn,pe pentru că ai făcut ceea ce trebuia făcut,pe pentru că ai făcut ceea ce era corect? Și eu aș fi făcut același lucru.

-Chiar dacă asta ar fi însemnat să-l trimiți la închisoare pe viață pe fratele iubitului tău?

-Da,răspunse ea,și cu mult mai puține rețineri decât tine,pe pentru că am făcut ceea ce era necesar.Oamenii cinștiți,continuă ea furioasă,cât de mult suferă ei pe pentru că sunt așa.Și îi fac și pe ceilalți să sufere împreună cu ei.

-Ce vrei să spui? Că nu ar fi trebuit s-o fac pe Grace să sufere? Da,știu asta.Îmi doresc să pot întoarce ceasul înapoi.Dar totul a fost făcut deja și...

-Nu la asta m-am referit.

-Dar ai suferit din pricina onoarei unui om.Ea încuviință tăcută.

-Tu te-ai referit la Gabe ca la „iubitul” meu.Nu a fost iubitul meu,cel puțin nu înainte de a intra în marină.

-Bine.Asta înseamnă că vigilența mea a fost răsplătită.

-Vigilența ta n-are nimic de-a face cu asta.Totul s-a întâmplat din cauza lui.El mi-a refuzat întotdeauna ofertele.Vreau să spun că asta reprezintă onoarea.

-Și suferința.Ea încuviință din cap.

-El își dorea-î dorise-mai mult libertatea.

-Kathy,scumpo,trebuie să-ți spun acum ceva.Gabe este aici în vale.Acolo sus la fermă.Mike făcu un gest destul de vag spre dealul din spatele casei.Libertatea aia pe care crezi tu că și-o dorește,ei bine,acum a renunțat la ea.Are și un băiețel, dar nu și o femeie.El...

-Tată,știu toate astea.Ultimele două zile le-am petrecut acolo sus,împotmolită.De unde credeai că știam de Art? Eu...Se întrerupse din cauza bățăilor puternice care se auzeau la ușa din spate,iar Mike se ridică în picioare exact când ușa se deschise.

-Mike,trebuie să vorbesc cu tine.Am găzduit-o pe Kathy sus la ferma mea.Este acolo de alaltăieri.Ea crede că se întoarce acasă ca să rămână,dar habar n-are că tu ai vândut ziarul.Ea...

-Ea e aici,răspunse Kathy,ridicându-se în picioare și mergând lângă tatăl ei.

-Kath!Gabe ridică o mână de parcă ar fi vrut să se asigure că era chiar acolo în fața lui,apoi o lăsă să cadă pe lângă corp.Expresia care se întipărise pe fața ei nu prea încuraja deloc astfel de gesturi.Ochii ei verzi scăpărau de durere sau de furie sau mai degrabă de amândouă.Fața îi era palidă,avea buzele strânse și pumnii încleștați.Eu...eu am crezut că o să rămâi acolo,la fermă,în seara asta.

I-am spus lui Kevin să...

-Să mă lase acolo?Pare ciudat,dar Kevin m-a recunoscut drept adult care poate lua propriile lui decizii.Iar eu am hotărât să nu mai rămân acolo la fermă,ci să vin acasă la mine.Îmi pare rău că te dezamăgesc.

-Dar trebuie-trebuie să stăm de vorbă.

-Eu am crezut că am discutat destul de mult aseară și noaptea trecută.Și în cealaltă noapte de dinainte.Ca să nu mai vorbim de dimineața zilei de astăzi.Și desigur toate aceste discuții m-au lăsat și mai nedumerită decât eram atunci când de-abia sosisem.Asta mi se întâmplă mereu,de câte ori stau de vorbă cu tine, Gabe,așa că nu văd ce sens ar avea să mai continuăm cu treaba asta.

-Dar nu am vorbit despre nimic important,Kathy.Nu așa cum ar fi trebuit.Abia am atins problemele principale.

-Ba eu cred că le-am atins destul.Și,de altfel,de ce ar fi trebuit să rămân?

Kevin nu știa când te întorci sau dacă te mai întorci.

-A trebuit să mă duc cu mașina în cealaltă parte a văii,ca să petrec puțin timp cu Ricky și să-i explic de ce nu-l puteam lua acasă în seara asta.

-Înțeleg.Și de ce nu puteai să-l aduci acasă?

-Kathy...Gabe înghiți cu greu nodul care i se formase în gât.La ce anume te referi,de ce nu l-am adus acasă,sau te referi la ce i-am zis? I-am spus că grădinița lui este încă prea umedă și că ar fi mai bine să rămână acolo și să meargă la

grădiniță cu Luke, fiul lui Janet. Dar adevăratul motiv este că doream mai mult timp ca să... El renunță să mai continue, așa că termină Kathy fraza în locul lui.

-Lichidezi conturile vechi? întrebă ea, după care adăugă pe un ton plat și calm: Sau ți se pare mai potrivit să spun că vrei să lichidezi cu vechile amoruri?

-Kathy, începu el neajutorat, dar de data asta îl întrerupse Mike.

-Dacă voi doi sunteți atât de amabili și o să mă scuzați, eu trebuie să merg ca să mă întâlnesc cu cineva, în legătură cu... cu un subsol inundat, zise el luându-și haina din cuiul care se afla în spatele ușii, și scuturând-o pentru a se asigura că are în buzunar cheile de la camionetă. Poate chiar mai mulți oameni cu mai multe subsoluri. Nu cred că o să mă întorc prea curând. Trebuie să fie mai mult de jumătate de duzină de astfel de cazuri prin oraș.

Ușa se trânti în spatele lui, iar Kathy se întoarse înapoi în fotoliul ei. Gabe se așeză încet în fotoliul pe care până atunci stătuse Mike. Cu coatele sprijinite pe genunchii depărtați, își împreună palmele, verificându-și parcă elasticitatea degetelor. Ochii lui, după cum observă Kathy, erau torturați.

-Intenția mea era să ajung cât mai repede posibil acasă lângă tine, îi zise el cu blândețe. Ca să discutăm serios, și să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna, și poate să avem timp și de noi. Ceva din interiorul ei tresări de plăcere la gândul de a face dragoste cu Gabe, dar alungă senzația aceea din conștiința ei.

-Chiar așa? Drăguț din partea ta că m-ai inclus și pe mine în planurile tale, Gabe. Poate că e puțin cam târziu, dar e oricum drăguț din partea ta.

-Kathy, azi-dimineață nu se poate să nu fi înțeles ceea ce îți spuneam. Nu mi-am putut ține gura, deși știam că ar fi trebuit să fi așteptat până în seara asta. Ce s-a întâmplat? Te-ai răzgândit cumva?

-Într-un anumit fel bănuiesc că așa e, deși nu mi-am dat seama de asta până când nu ai apărut la timp acasă. Și azi-dimineață mi-ai spus exact ceea ce obișnuiai să-mi spui mereu, Gabe. Că mă dorești, dar că nu vrei deloc să mă dorești. Când nu ai apărut în după-amiaza asta, ce altceva puteam să cred decât că te-ai hotărât din nou să fii „sensibil”? Ți-a fost termenul pe care obișnuiai să-l folosești atât de des. Dădu din umeri și răsufă adânc. Și ceea ce tu numești a fi sensibil, eu o

numesc așa: Gabe Fowler care fuge din nou de mine. Urăsc până și gândul că, deși te simți teribil de atras de mine, nu dorești altceva decât să fugi cât mai departe de persoana mea. N-am știut niciodată cum stau lucrurile cu adevărat între noi, Gabe. El se ridică din fotoliul lui și rămase în picioare în fața ei, cu mâinile întinse spre ea.

-Vino cu mine acasă,Kath,îi zise el cu o voce îngroșată.Am să-ți arăt cât de „sensibil” mă faci să fiu.O să-ți arăt cum stau exact lucrurile între noi.O să-ți arăt că nu am de gând să fug.Încet,și parcă cu greutate,ea își scutură capul.

-Nu,Gabe.

-La naiba,doar știi că și tu mă dorești!își trecu nervos o mână prin părul des, ridicându-l ca pe o creastă,iar Kathy trebui să se lupte cu impulsul subit,pe care îl avu în acel moment,de a se ridica și de a i-l netezi la loc.

-Da,așa e,te doresc,îi răspunse ea.El oftă.

-Ei bine? Și atunci ce mai așteptăm?Cum ea nu făcu nici o mișcare și nici nu spuse nimic,el se lăsă în genunchi în fața ei,implorând-o din priviri.Kath,nu-mi face una ca asta.O.K.,poate că am stricat toată după-amiaza,dar nu am încercat decât să echilibrez nevoile tale și ale mele cu ale fiului meu.Și n-a fost ușor, pentru că doresc să fac totul așa cum trebuie pentru noi toți.Se ridică din nou în picioare și se îndepărtă de ea.La naiba,zise el,întorcându-se pe călcâie și privind-o din celălalt capăt al camerei,la naiba,foarte bine,poate că l-am pus pe Ricky pe primul loc.Dar el nu e decât un băiețel,și eu am crezut că tu ești destul de matură ca să înțelegi treaba asta și...

-Gabe!Kathy sări în picioare și se îndreptă spre el,prinzându-l de braț și scuturându-l...încercând să-l scuture.Era ca și cum ar fi încercat să scuture o stâncă.Termină!Puțin îmi pasă că l-ai pus pe Ricky pe primul loc,așa cum ai spus.Eu cred că ai procedat foarte corect că ai stat puțin cu el,că te-ai asigurat că este fericit,și că a adormit înainte ca tu să pleci.La dracu',ce părere ți-ai făcut tu despre mine dacă îți închipui că eu gândesc altfel? Ceea ce m-a înfuriat pe mine a fost faptul că Kevin era mai mult decât dispus să mă fi adus aici,acasă,încă din prima dimineață a sosirii mele aici,iar tu știai foarte bine treaba asta.Și cu toate astea,tu ai hotărât că era cazul ca eu să rămân la tine acasă,pentru ce motive oi fi avut tu ascunse în sufletului tău.El scutură furios din cap.

-Motivele alea de care ai pomenit nu sunt deloc ascunse în sufletul meu,așa cum ai zis tu.Cu câteva minute înainte de a ateriza în noaptea aceea,știam de ce te luasem cu mine acasă.Și asta pentru că tu ești a mea,Kathy.Pentru că tu îmi aparții mie.

Degetele lui aspre i se încurcă în păr,lăsându-i capul pe spate,și sărutând-o ușor,trecându-și limba peste buzele ei pe jumătate desfăcute.Ea se înfioră ușor de dorință,dar reuși să se retragă la timp,înainte de a fi cu totul sedusă.

-Nu,Gabe.Oprește-te.Își propti o palmă de bărbia lui,ținându-i capul la distanță.Așază-te din nou pe fotoliu.Tu ești acela care spunea că trebuie să stăm de vorbă.

-Am mai multă nevoie de asta,zise el,dându-i mâna la o parte și sărutând-o pe gât.La naiba,nu pot să vorbesc.Nu pot să gândesc.Tot ce pot face este să răspund la această...această pubere...pe care o ai tu asupra mea,o putere care mi-a răvășit din nou viața tocmai atunci când credeam că este stabilă,singură și plicticoasă ca naiba.Tocmai când începusem să cred că mă pot învăța cu așa ceva!

Sărutările lui rezezi și fierbinți îi acopereau fața,în timp ce ea își întorcea capul dintr-o parte în cealaltă,din ce în ce mai încet,până când el îi captură buzele într-un sărut lung,adânc și dulce.

Câteva momente mai târziu,el își ridică capul și îi zise înăbușit:

-Făceam foarte bine până când am fost coborât din elicopter pe cablul acela și te-am găsit stând pe acoperișul mașinii tale,ca un Budha mic și pe jumătate înecat,zâmbind,în ciuda terorii,și fără să arăți deloc surprinsă să mă vezi acolo.

Buzele ei începură să tremure,umede și puțin umflate din cauza sărutului lung.

-Ba am fost cât se poate de surprinsă.Se desprinse încetișor din brațele lui și se întoarse la fotoliul ei.Avea nevoie să se așeze undeva.Așa pătea întotdeauna când o săruta el.La fel cum după un sărut mai voia încă unul,și apoi încă unul...

-Nici pe jumătate pe cât am fost eu de uluit,zise el,așezându-se pe vine în fața ei,cu mâinile sprijinite de brațele fotoliului.Și nici pe jumătate la fel de bucuroasă pe cât de bucuros am fost eu când te-am văzut.

-Gabe,asta nu e deloc adevărat.În fond,viața mea era în pericol.Atunci am fost atât de bucuroasă să te văd,mai mult decât am fost vreodată în viață să văd pe cineva.

-Dar asta nu din cauză că eram eu.Ai fi fost la fel de bucuroasă să-l fi văzut și pe bătrânul domn Peters,de la Oficiul poștal,dacă el era cel care ar fi coborât pe cablul ăla.Ea ar fi vrut să râdă,gândindu-se la omulețul acela mic și gras de la Oficiul poștal,îndeplinind o acțiune de salvare de acel gen,dar își dădu seama de rugămintea inconștientă din tonul vocii lui Gabe,și îi răspunse acelei rugăminți:

-Nu e adevărat,spuse ea,atingându-i maxilarul catifelat,proaspăt ras.M-am bucurat că erai tu.Oh,Gabe,chiar nu știi nimic despre mine?

-Probabil că am uitat.Învață-mă tu,îi zise el,iar râsul ei fu înăbușit de gura lui,în timp ce o ridica de pe fotoliu și se așeza el în locul ei,pe ea luând-o în brațele lui. Apoi întinse o mână și stinse lampadarul care lumina salonul,lăsând camera în întuneric,cu excepția șuvițelor de lumină care veneau dinspre bucătărie.Își băgă din nou mâna în părul ei,obligând-o să-și lase capul pe spate,în timp ce el o săruta pe gât.

-Nu te pot învăța nimic,îi spuse ea cu o voce slabă.Știi absolut totul despre mine.

-Scumpa mea,vino cu mine acasă,îi șopti Gabe lângă lobul urechii,mușcând-o ușurel de el.Trebuie să începem să lămurim lucrurile dintre noi.

Ea îl împinse și îl ținu la distanță cu o mână,simțindu-i căldura respirației în față,și văzând dorința în privirile lui.

-Modul în care poți lămuri lucrurile așa cum trebuie este...discuția,îi zise ea oarecum nesigură,fără să creadă în ce spusese.

-Cred că am uitat să și vorbesc,răspunse Gabriel,luându-i mâna de pe pieptul lui și punând-o pe ceafă,unde ea putu simți moliciunea părului lui.Degetele ei se strânseseră,și prinseră între ele șuvițele mătăsoase.

-Ei bine,măcar încearcă.Și lasă-mă să plec din brațele tale ca să putem vorbi liniștiți.El nu o lăsă să plece din brațele lui,dar începu să vorbească.

-Noaptea trecută mi-ai spus că sunt încă multe lucruri rămase nelămurite între noi,îi zise el.Și eu vreau să le rezolvăm,dar de fiecare dată când mă uit la tine,când mă apropii de tine,tot ce îmi doresc este să-ți simt iarăși trupul strâns lipit de-al meu.Nu pot gândi așa cum trebuie.Nu încerc să te grăbesc,dar și tu trebuie să știi cum este să fii alături de mine.Vreau să te iau acasă la mine.Te vreau în patul meu,caldă și ispititoare și dorindu-mă la fel de mult pe cât te doresc și eu.Kathy se încorda puțin când simți cum limba lui se furișa între buzele ei,doar vârful,mângâind partea lor interioară și necăjind-o,până când ea gemu de dorința de a căpăta mai mult și își deschise gura pentru invazia lui.

Îl auzi gemând și încordându-și corpul sub greutatea ei,și se cuibări mai aproape,atunci când el își depărta puțin coapsele pentru a-i face mai mult loc între ele.

Brațele lui erau ca un fel de închisoare minunată din care ea nici măcar nu se gândea să scape,și îl prinse la rândul ei în închisoarea mai mică formată de brațele ei firave,încercând să se lipească cât mai mult de el.

Când sărutul luă sfârșit și se despărțiră,Kathy era buimăcită de uimire și de dorință.Inima îi bătea ca un ciocan în piept; nu mai putea respira normal,ci doar gâfâia,neputând decât să stea și să-l privească,dorindu-și să știe ce urma să li se întâmple în viitor,întrebându-se dacă va mai suporta agonia despărțirii de el,atunci când aceasta va urma să se producă.Pentru că așa se va întâmpla.Într-o bună zi,nevoia de a pleca,presiunea exercitată de visurile sale,vor deveni mai puternice decât nevoia de a fi alături de ea.Deocamdată el credea că acele visuri erau nerealizabile,dar când își va da seama că și le va putea îndeplini,atunci el o va părăsi.Dar deocamdată...Oh Doamne,deocamdată,era oare rău să-și dorească asta,să accepte ceea ce i se oferea?

-Kathy...?

-Ce-i? Ea reuși cu foarte multă greutate să pronunțe acel cuvânt.Își puse amândouă mâinile pe gâtul lui,nu neapărat ca să-l țină la distanță.

-Eu cred că ar trebui să ne potolim puțin.Măcar până când ajungem acasă.

Vocea lui era la fel de moale ca o blăniță și vibra ca un organ foarte fin sub palma ei.Ea închise ochii strâns și își sprijini capul de pieptul lui,în timp ce palmele lui se așezară peste mâinile ei,ținându-le prizoniere pe locul în care rămăseseră,apăsându-le cu multă putere pe trupul lui,până când pasiunea se mai potoli puțin.Chiar și atunci când se mai calmă oarecum,Kathy tot simțea cum tremura din fiecare fibră a ființei ei.

-Tu ești acela care a început de data asta.Mâinile ei se strânseseră în jurul gâtului lui,el eliberându-i-le complet,și încuviințând tăcut.El fusese acela care începuse de data asta și tot el fusese acela care ceruse să se oprească.Ca de obicei.

-Ai de gând să mă sugrumi?o întrebă el,dar ea scutură din cap,mutându-și mâinile spre ceafa lui.Tu pui ceva la cale.Sunt sigur.Sau te gândești la ceva care mie s-ar putea să nu-mi placă.Despre ce e vorba?

-Dacă ai impresia că s-ar putea să nu-ți placă,atunci de ce mai întrebi?

-Pentru că trebuie să știu ce se petrece în sufletul și în mintea ta.S-a întâmplat de prea multe ori să te las să pleci,fără să-ți spun ceea ce simțeam eu,fără să aflu ceea ce simțeai tu.Fără să știu ce vrei.

-Dar tu știi foarte bine ceea ce vreau eu.Ochii lui sclipiră.

-Oare?

-Eu cred că da.Doar tu ai spus că mă vrei plină de dorință.Ea trase adânc aer în piept,se ridică din brațele lui,rămânând în picioare în fața fotoliului pe care era așezat.Ei bine sunt plină de dorință.

Încet,de parcă ar fi fost într-un vis,ea începu să-și descheie nasturii de la bluză.

Cu o grație în care graba nu avea ce căuta,își dădu jos mânecile de pe umeri,apoi în jos pe brațe,lăsând materialul acela subțire să-i cadă la picioare.

Apoi,întinzându-și mâinile la spate,își desfăcu sutienul.Mâinile îi tremurau ușor, dar se forță să le stăpânească tremurul în timp ce-și dădea jos cupele de pe sâni, până când sfârcurile întărite se iviră în lumina aceea difuză și aruncară o umbră pe peretele din fața ei,întregindu-i parcă silueta feminină.

-Kathy...Respirația lui devenise greoaie.Nu aici.Nu în casa tatălui tău.

Ea descheie nasturele din talia blugilor.Sunetul pe care îl făcu fermoarul pantalonilor,atunci când îl desfăcu,fu foarte tare și incredibil de erotic,iar vocea ei era teribil de dulce atunci când zise:

-Ba da,aici.Acum,Gabe.Poate că ai început tu,dar de data asta vreau să te văd și cum termini treaba începută.

CAPITOLUL 7

El se ridică în picioare parcă împotriva dorinței,și rămase pe loc înmărmurit, privind-o.Ea își lăsă pantalonii în jos,apoi pași în afara lor,acum cu desăvârșire goală,exceptând chiloțeei minusculi.

-Mă arăt la fel de doritoare pe cât voiai și tu,îi zise ea.Ai de gând să participi și tu sau nu?El o ridică dintr-o dată în brațe,cu gura lipită de gura ei,materialul cămășii lui frecându-se de sfârcurile ei,întărindu-i-le și mai tare.El se grăbi să urce scările,deschise cu o izbitură ușa de la camera ei,apoi o culcă pe patul strâmt al copilăriei ei,într-o încăpere în care el nu mai intrase până atunci,dar care existase în fanteziile lui de foarte mult timp.

Kathy simți cum la început o împresoară frigul și cum apoi căldura și greutatea lui Gabe o presează tot mai mult,și cu un geamăt de pasiune se agăță de el.

Cumva,faptul că se iubea cu el acolo,în locul acela interzis,îi amplifică senzațiile,o făcea să fie provocatoare și sălbatic de voluptuoasă.Își desfăcu picioarele larg,unul ridicându-l pe șoldurile lui,pe celălalt lăsându-l să atârne în afara patului,cu brațele împreunate pe ceafa lui,în timp ce îl săruta în felul în care visase de atâtea ori să o facă.

Ridicându-și capul,el o privi uimit,apoi se eliberă din strânsoarea ei,ridicându-se în picioare și scoțându-și cămașa peste cap,fără să se mai deranjeze să descheie nasturii.Blugii lui căzură,un moment după aceea,alături de cămașă,zdrăngănind greoi din cauza cataramii grele și a portofelului.Ridicată într-un cot,ea rămase să-l privească,plină de dorință,apoi el se urcă din nou în pat lângă ea,strângând-o iar în brațe,rotind-o deasupra trupului său gol,ținând ochii închiși,iar pe față având înscrisă bucuria și încântarea produse de senzația pe care o avea atunci când pielea ei se lipea de pielea lui.

-Ești rece,murmură el,trecându-și mâinile lui mari și bătătorite de pe umeri pe fesele ei.Cum de se putea una ca asta? se întrebă ea amețită.Cum de putea el să spună că era rece,când ea,de fapt,ardea ca de febră,ca niciodată până atunci,dar apoi nu mai contă nici asta,când el îi șopti încet:

-O să te încălzesc eu.Sărută-mă așa cum mai sărutat și înainte.Te rog.

Oh,Kathy,am atâta nevoie de tine!Și nici nu mai așteptă ca ea să-i satisfacă cererea,ci îi prinse fața între mâini,și îi captură gura într-un sărut adânc,amețitor. Picioarele lui puternice se încleștară în jurul picioarelor ei, așa încât,atunci când se rostogoli deasupra ei,nu exista nici o porțiune a trupurilor lor care să nu fie într-un contact direct,iar ea nu mai era conștientă de nici un fel de senzație de

răceală.Ea nu era conștientă decât de Gabe,de atingerea lui,de mirosul lui,de senzația pe care i-o producea răsuflarea lui fierbinte și puțin umedă pe pielea ei. Buzele lui se plimbară pe fața ei,apoi mai jos pe gât,pe umeri,și se opriră asupra sânilor ei.Limba sa umezi unul din sfârcuri,făcându-l să se strângă într-un sâmbure mic de dorință,pielea sensibilă de lângă el înfiorându-se și ea,atunci când el o cuprinse încetișor cu gura.Felul acela încet,în care el o săruta,crea în ea un fel de plăcere concentrată,care începuse să o doară, așa că gemu.Arcuindu-se spre el,ea îi ținu capul în mâini,în timp ce el continua să o sărute la fel de pătimaș,mărind parcă căldura care-i cuprinsese acum tot trupul,făcând-o să se zvârcolească sub greutatea lui,cerând în tăcere și mai mult.Gura lui se mută și la celălalt sân,trăgând din sfârc,până când ea crezu că o să leșine de atâta plăcere. Kathy se agăță de umerii lui,simțindu-i mușchii încordați sub palme,apoi își plimbă mâinile pe tot spatele lui,savurând elasticitatea pielii,tăria cărnii și puterea ce emana din acel trup.Fiecare gură de aer pe care o lua era impregnată cu aroma lui-caldă,curată și sexy.Vârându-și o mână între trupurile lor lipite, încercând să-l atingă,dorind să-i dea aceeași plăcere,pe care și ea o primea de la el.El se trase înapoi dintr-o săritură.

-Nu!o opri el.

-Cum? Ea clipi nedumerită,cu buzele tremurând,și cu întreaga ei ființă parcă în flăcări.De ce?El își lipi buzele de buzele ei.

-Nu te mai uita la mine în felul ăsta.Nu mă atinge-încă.

-Gabe...protestă ea,pe jumătate râzând.Ce s-a întâmplat? Nu poți să primești și tu tot atâta plăcere pe câtă dăruiești?

Încă o dată ea își lăsă încet mâna în jos,până la talia lui îngustă,și apoi peste abdomenul lui,degetele ei făcând o mișcare înceată de rotație,apoi încurcându-se în părul lui.El se cutremură sub mângâierea delicată a degetelor ei,gemu,apoi se îndepărtă puțin de ea.

-Te rog,nu grăbi lucrurile,îi murmură el,apoi îi scoase încetișor chiloțeei.Mâinile lui se mișcau cu blândețe pe coapsele ei,presând ușor partea lor interioară,în timp ce îi șoptea: Desfă-ți picioarele,iubito.Lasă-mă să te ating.

Ea începu să tremure din tot corpul când el reîncepu să o mângâie,testând încet mătasea aceea umedă,dovadă a dorinței ei,desfăcându-i carnea fierbinte,cu tot mai mult erotism cu fiecare mângâiere,și introducând în interiorul ei incandescent două degete rigide.Ea se arcui în sus spre mâna lui,genunchii ridicându-i-se instinctiv,și apoi depărtându-se,pe când capul i se lăsă greu pe spate,legănându-se într-o parte și în cealaltă,cu ochii închiși pentru a putea savura mai bine plăcerea.

-Oprește-te! strigă ea cu răsuflarea tăiată.Eu nu vreau...eu...El se opri și o trase într-o parte,ținând-o cu spatele lipit de pieptul lui,cu fesele lipite de dovada absolută a dorinței lui,și își trecu mâinile în fața ei.

Ea îi luă mâinile,lipindu-i-le de sâni ei tari,aplecându-și capul în față,în timp ce el depunea mici sărutări erotice pe ceafă,pe umeri,pe brațe,pe spate.Când una din mâinile lui se întinse pe abdomenul ei,mușchii ei se contractară,înfiorându-se sub atingerea lui.Ea începu să facă niște mișcări senzuale din șolduri,simțind răspunsul lui la acele tachiări împungând-o în spate...Iar când ea dori să se întoarcă în îmbrățișarea lui,el o prinse ferm lângă el murmurându-i:

-Nu,iubito.Te rog.Ah,Kathy,vreau să fac în așa fel,încât totul să fie cât se poate de bine pentru tine.

-Chiar așa și faci.Pe cuvânt.Dar eu te vreau în...

-Curând.El își lăsă mâna să alunece și mai jos,cu degetele pieptănând masa aceea de păr cârlionțat,de la întretăierea coapselor ei,cu un deget descoperind și începând să mângâie centrul dorinței ei.Ea se încorda din nou într-un fel de protest mut,dar se lăsă înduplecată,după ce el îi susură la ureche:

-Scumpa mea,relaxează-te.Lasă-mă să te iubesc.

Apoi reîncepu din nou să o mângâie cu blândețe,trecându-și doar acel singur deget peste adâncurile dintre coapsele ei,până când ea începu să geamă și să-și miște coapsele pe lângă el în același ritm cu mângâierile lui.El scoase atunci un sunet,undevea între plăcere și durere,și o întoarse imediat din nou pe spate,sărutându-i sâni,în timp ce mâna își continua mângâierile erotice ceva mai jos.

Kathy crezu că avea să înnebunească.

-Gabe,începu ea să-l implore.Gabe,te rog.

Vreau...vreau...Gabriel...Oh,Doamne,nu face asta.Numai.Numai.Nu pot...

-Ba poți,draga mea.

El își trecu degetele și gura peste sâni și stomacul ei,în jos spre picioare,și apoi tot drumul înapoi în sus.Ea nu putu decât să ofteze și să se agațe mai strâns de el,și să-și deschidă gura pentru a-i întâmpina sărutul,limba plonjând în adâncul gurii ei,cu acea mișcare rapidă de intrare și ieșire,care pe ea o înnebuni de dorință.Cu brațele strâns împreunate în jurul lui,se lipi de el,corpul ei

legănându-se într-un ritm pe care el nu-l mai întâlnise până atunci și pe care încercă să-l copieze în mișcarea pe care o făcea cu limba în gura ei.Când el întrerupse sărutul pentru a-și așeza buzele în locul în care cu puțin timp mai înainte fuseseră degetele,ea își pierdu și ultima fărâmbă de control și începu să se convulsioneze,atunci când limba lui atinse epicentrul dorinței ei.Și apoi el era din nou deasupra ei,și acea senzație de grabă deznădăjduită,unică și asociată

doar cu Gabe,o trimise peste marginile acelu loc în care nu mai fusese decât o singură dată,și tot în brațele lui.Cu un suspin,ea simți cum amintirile trec peste ea împreună cu convulsiile pe care trupul ei tocmai le experimenta în acel moment,și fără să știe că a făcut-o,începu să țipe.Gabe o strânse cu putere la piept,alintând-o până când furtuna din trupurile și din sufletele lor se potoli.

-N-am să te mai părăsesc de data asta,îi zise Gabe liniștit,iar Kathy realizează că tot timpul îl implorase de fapt să n-o facă,așa cum i se întâmplase și data trecută.Îți promit iubito,nu-ți face griji.Asta se întâmplă acum,Kathy.Nu am de gând să plec nicăieri.Ea îl crezu.În sfârșit,îl credea,dar nu putea vorbi,nu-i putea spune.

Nu putea să se agațe de el și să retrăiască momentele în care se predase cu totul lui,iar și iar.Cuibărită în brațele lui,nu ar fi vrut să se mai ridice vreodată,nu mai dorea nici măcar să mai poată gândi.Doar momentul acela era suficient.

-Te simți bine? o întrebă el,câteva momente mai târziu?

Fără să-l privească,ea dădu tăcută din cap,băgându-și fața și mai adânc în gâtul lui,fericită să poată simți aroma acelu bărbat al ei.

-Scumpo?

-Sunt bine.

-Atunci uită-te la mine.Când ea opuse rezistență mâinii lui,care încerca să-i ridice capul,el râse plin de încântare.Ești timidă?

Oarecum șovăitoare,ea îl lăsă să-i ridice capul.

-Așa cred.Nu am atâta experiență pe cât crezi tu.

-Nu m-am gândit la așa ceva,zise el repede.Nu m-am gândit decât să fac ca totul să fie bine pentru tine și cât de repede te pot face să uiți...El se întrerupse brusc și lovi cu pumnul în pernă.La dracu'! Nu aveam de gând să spun nimic despre asta,doar știi.Te-am mințit.Mă gândesc la asta.Nici nu m-am mai prea gândit la altceva de la Singapore încoace.Vocea lui era hârșăită,atunci când adăugă: Încerc mereu să nu mă întreb dacă nu...faci comparații.

-Oh,Gabe...Era mult mai mișcată decât își putea închipui el,de faptul că nici el nu era atât de singur pe cât arăta.Ai făcut atâtea lucruri fantastice pentru mine.

Întotdeauna.Eu n-am uitat.Și nici nu fac comparații.Îi zâmbi în timp ce îi trasă conturul buzelor cu un deget.Dar chiar dacă aș face,cred că știi și tu că ești în frunte,pe primul loc de fiecare dată.El îi atinse buzele încet cu buzele lui și începu să-și miște mâinile pe trupul ei,cu o încetineală plină de tandrețe.

-O asemenea căldură,îi zise el.Tu mă faci să ard.Tu mă faci să tremur.

Tu mă faci să fiu fericit că trăiesc,Kathy.Tandrețea lui o uluise,așa că nu îi putu răspunde decât punându-și o mână pe ceafa lui și trăgându-l spre ea,și undeva în adâncurile ființei ei,flăcările care de-abia mai mocneau se aprinseră din nou

vâlvătaie,iar de data aceasta Gabe,nu mai lăsă ca acel infern să crească numai în ea.De data asta o însoți prin el și,în momentul în care el intră în ea,Kathy își lăsă,capul pe spate cu un fel de strigăt de exaltare pe buze,cu picioarele înfășurate strâns în jurul șoldurilor lui,ridicându-se,în timp ce el se împingea și mai adânc în ea.Ea gemu,prinsă în ritmul lui,privind fața lui plină de fericire,cu o privire amețită.

-Oh,da,îi zise ea.E foarte bine așa.Gabe,oh,nu te opri!

Ea se încorda spasmodic și involuntar în jurul lui,iar el mări tempoul iubirii lor,până când amândoi fură prinși în mrejele lui,dar de data aceasta împreună,convulsiile ei interioare ieșind în întâmpinarea spasmelor lui.

Mult timp după aceea,el se rostogoli pe o parte și își trecu un deget de la umărul și până în vârful mâinii ei stângi.Ea se înfioră,și se întinse să tragă pătura,care,cumva ajunsese pe podea,la picioarele patului.

-Ți-e frig?Ea încuviință din cap,simțindu-se dintr-o dată ciudat de ridicolă,și chinându-se să se lupte cu lacrimile și cu apăsarea aceea ciudată din coșul pieptului.Se răsuci mai departe de el,bine înfășurată în pătură și ținându-și brațele strâns în jurul ei,cu fața spre perete.După un moment,ea îi simți mâna care o freca pe spate peste pătura groasă în care se înfășurase.

-Kathy? Ce s-a întâmplat?

-Eu...nimic.Strânse din dinți pentru a-i opri să mai clănțâne în timp ce căldura acumulată îi părăsea trupul încetul cu încetul.Cum de se putea simți atât de străină de el,după ce fuseseră atât de apropiați?Ce se întâmplase cu ea?Se simțea exact la fel cum se simțise și cu patru ani în urmă,în dimineața aceea când zgomotul de pe docurile din Singapore îi asurzeau urechile,și corpul îi tânjea după dragoste,iar Gabe,cu ochii goi,ieșise pe ușa cabinei ei.Doar că acum,sufletul ei era gol.

-Atunci întoarce-te și uită-te la mine,îi zise el cu blândețe,cu mâna care era pe urmărul ei,trăgând-o insistent să se întoarcă.

Ea nu voia,dar,nu-i putea refuza acest lucru.Se întoarse,dar își ridică genunchii la piept,ghemuindu-se într-un fel de minge,în timp ce deschidea ochii și îl privea.Era ca și cum s-ar fi uitat la un străin,unul a cărui poză o văzuse de multe ori.Figura îi era familiară,dar își dădu seama dintr-o dată că nu știa nimic,dar chiar nimic despre personalitatea aceea care stătea ascunsă în spatele chipului lui.Oare era Gabriel acela pe care îl cunoscuse ea în adolescență același om cu care acum stătea proptit într-un cot,privind în jos spre ea,cu fața umbrită,și cu părul bătând în roșu din cauza luminii slabe ce venea de pe hol?Era el oare

același marinar bărbos pe care ea îl întâlnise cu patru ani în urmă?Ea nu-l cunoștea.Și poate chiar și după atâția ani nu se cunoștea nici măcar pe ea însuși, sau dacă se potrivea cu el.Dacă se potrivea cu el în vreun fel.

-Ești puțin deprimată?Când ea nu-i răspunse,ci doar își închise ochii într-o încercare de a-și stăpâni lacrimile,el continuă:

-Știi,nu e deloc neobișnuit după ce ai făcut dragoste atât de intens.Ca să revii în lumea reală,după ce ai zburat în înălțimi amețitoare,este puțin cam depresiv.Dar dacă m-ai lăsa să te țin în brațe,poate că amândoi o să trecem cu bine peste momentul ăsta.Și dacă stăm de vorbă,poate că reușim chiar să punem puțin la punct și ceea ce nu e tocmai în regulă în viețile noastre.

Ea doar scutură din cap și și-l ascunse apoi în pătură.

-Nu mă respinge,zise el,coborându-și picioarele pe podea,lăsându-i ei mai mult spațiu,dar încă ținându-și mâna peste umărul ei.Am atâta nevoie de tine în noaptea asta.După un moment,ea se ridică în capul oaselor,în spatele lui,și ridică o mână șovăitoare spre obrazul lui.El o îmbrățișă,și își sprijini fața de capul ei,ca și cum și el la rândul lui căuta puțină mângâiere.Ea oftă,derulând cuvintele lui în minte.Nici chiar acum,el nu ascultase ceea ce tocmai spusese,nu putea recunoaște semnificația cuvintelor lui: Am atâta nevoie de tine-în noaptea asta.

Imediat,ea își ridică capul de pe pieptul lui și se retrase de lângă el,spre capătul patului.El îi privi cu atenție chipul și apoi încuviință tăcut,ca și cum și-ar fi dat seama de profunzimea sentimentului ei de respingere.

-Eu cred că ar fi bine să vii acasă cu mine,îi zise el,luându-și pantalonii de jos și începând să se îmbrace.Ea scutură cap.Luând și pătura cu ea,coborî din pat și merse până la fereastră,privind spre locul în care se afla casa lui,peste râu, deasupra orașului.Și casa-și el-păreau în acel moment la fel de îndepărtați ca și luna care strălucea deasupra văii.

-Îmi pare rău,îi zise ea.Acum aș vrea să fiu puțin singură.

-De ce? o întrebă el cu o voce joasă și încordată.Ea oftă.

-Pentru că mă simt foarte ciudat-nehotărâtă în privința noastră.Îmi pare rău.

-Ceea ce s-a întâmplat acum nu era ceea ce doreai?Pentru că dacă nu este așa,Kathy,atunci ai reușit de minune să te prefaci.Își puse mâinile pe umerii ei, întorcând-o cu fața la el.

-Știi foarte bine că asta doream încă de când aveam șaisprezece ani.

-Și atunci de unde vine acea nehotărâre a ta? O scutură ușor.Măcar știi cât de cât ceea ce vrei de la viață,Kathy?Ea nu putu răspunde.Poată că într-adevăr nu știa nici ceea ce voia.Oh,desigur îl dorea pe el.Dar încă nu era sigură dacă voia relația aceea limitată,care era tot ce era el dispus să-i ofere.Relatia era atât de

importantă pentru ea,și dacă el nu era pregătit să-i ofere una de lungă durată,așa cum și-o dorea ea,atunci era gata să accepte una limitată,așa cum o dorea el? Strângând mai bine pătura în jurul ei,se îndreptă spre scări.

-Unde te duci? El o urmă afară din cameră,punându-și în grabă cămașa în jurul umerilor.

-Doar...jos,la parter.

-Doar...pleci de lângă mine,îi zise el în bătaie de joc.Nu cumva tu ești aceea care acum se retrage în carapacea ei,Kathy?

-Gabe,trebuie să mă gândesc la multe acum.Toate emoțiile și sentimentele mele par atât de încâlcite.De exemplu,părinții noștri.Desigur,tu știai despre ei?

-Desigur.

-Ei bine,și atunci de ce naiba nu mi-ai spus și mine? Ai avut o mulțime de ocazii în ultimele două zile-ca atunci când mi-ai spus despre Art.Atunci mi-ai fi putut spune că crima aceea a cauzat problema între tatăl meu și mama ta,care,până atunci,avuseseră o legătură chiar sub ochii noștri,de atâția ani...Ea auzi cum vocea începu să-i tremure,așa că se întrerupse,respirând profund,recăpătându-și puțin stăpânirea de sine,înainte să se așeze în fotoliul acela mare care îi aparținea talălui ei.Nu ți-ai dat seama că m-ar interesa și pe mine să știu despre ei? Și de când știi tu despre toată povestea asta?

-Doar de când m-am întors acasă,zise el repede,și am decis că asta era treaba tatălui tău,dacă să-ți spună sau nu,nu a mea.Dar ce legătură este între problemele care le au ei și treaba dintre mine și tine? Dacă se iubesc,Kathy,asta depinde de ei dacă sunt în stare să-și rezolve singuri problemele sau nu.

-Tu l-ai învinuit pe tata pentru ceea ce a făcut? Vreau să spun pentru că s-a dus la poliție cu informațiile acelea?Gabe se simțea de parcă tocmai ar fi primit un pumn în plex.Să-l învinuiască pe Mike? Cum ar fi putut,când Mike a avut curajul să facă ceea ce el nu a fost în stare să facă cu atâția ani în urmă? Dumnezeu,nu,nu îl învinuia deloc pe Mike; el se învinuia singur,pentru că adusesse atâtea necazuri tuturor.Scutură din cap.

-Nici măcar un singur minut,îi zise el tăios.Dar au fost momente când aș fi dorit să nu fi venit să depună mărturie,să nu fi fost deloc nevoie de așa ceva.El se lăsă pe vine în fața fotoliului în care stătea încolăcită,o strânse în brațe și apoi continuă:Mike a plâns,Kathy.În timp ce depunea mărturie.Și-a pierdut cumpătul și a început să plângă în timp ce o privea pe mama și o implora să nu-l urască. Kathy își lăsă fruntea pe pieptul lui și suspină încetișor.

-Și tu mai spui că asta n-are nimic de-a face cu noi? Dacă eram împreună,asta i-ar fi afectat pe amândoi.I-ar fi rănit pe amândoi.

El mai rămase alături de ea câteva minute, ținând-o strâns la pieptul său, apoi îi dădu drumul, ștergându-i fața cu palmele.

-Da, știu. Dar, Kathy, trebuie să fii sigură de un singur lucru: indiferent pe cine rănim, indiferent cât de rău l-ar durea pe cel care îl vom răni, tu și cu mine vom fi împreună. După toți acești ani de despărțire, eu cred că merităm măcar atâta lucru, tu nu? Nu avem și noi dreptul să fim fericiți? Măcar atâta timp cât vom putea? Măcar atâta timp cât vom putea? Nu „pentru totdeauna”? La naiba, de ce nu putea ea oare să fie mulțumită cu ceea ce dorea Gabe? De ce tot trebuia să-și dorească un „totdeauna” din partea lui? Ochii i se umplură din nou de lacrimi, iar el o scutură puțin nerăbdător.

-Nu, nu face asta! Pur și simplu stăpânește-te. Asta-i singurul lucru pe care nu-l suport din partea ta. El mai rămase lângă ea câteva minute, apoi se ridică deodată în picioare, îndepărtându-se de ea, cu pumnii strânși.

-Cred că ar fi mai bine să plec acum. Ai dreptate. Emoțiile tale sunt teribil de confuze, și nici nu ești în formă pentru o discuție. Se întoarse cu spatele la ea, cu fiecare mușchi dureros de încordat. Și nici eu. O să mai vedem... curând.

Sărutul lui de noapte-bună a fost unul dur, plin de dorință și nevoie, și în acele câteva secunde cât dură totul, trupul lui se încordă iar lângă trupul ei, aproape dizolvând decizia lui de a-i lăsa timp să se gândească la tot. Dar ca întotdeauna, în ceea ce o privea pe Kathy M'Gonigle, își ignoră propria lui durere fizică, și plecă de lângă ea, închizând fără zgomot ușa în urma lui.

-De ce n-ai plecat și tu cu el? Mike așteptase până când luminița roșie de deasupra camerei lui obscure se stinsese și de-abia după aceea ciocăniase și intrase cu întrebarea pe buze. Kathy se întoarse de la raftul pe care își pusese negativele ude la uscat. Îl privi în treacăt pe tatăl ei, apoi se reîntoarse la muncă, examinând fiecare clișeu în parte, înainte să-l întindă la uscat.

-Am aici câteva clișee grozave, îi zise ea. Mike se apropie și el să le examineze.

-Arată ca sfârșitul lumii. Kathy dădu din cap.

-Așa am crezut și eu. În orice caz, sfârșitul meu cel puțin. Asta s-a întâmplat imediat ce am trecut peste pod. Stăteam lângă mașină privind cum podul era luat de apă când, aceeași apă a trecut și peste genunchii mei. Mike făcu un pas în spate și o privi cu ochii puțin îngustați.

-Și apoi ce s-a mai întâmplat?

-După asta mi-am strâns lucrurile cele mai importante în geanta în care îmi țineam și aparatele de fotografiat și m-am urcat pe acoperișul mașinii. După asta a coborât și Gabriel din cer. Îngerul Gabriel. Pe raza lui de lumină.

Mike făcu ceea ce făcuse și Gabe.O privi cu o uimire rece,care nu rămase rece pentru mult timp.

-Și de ce ești încă aici? o întrebă el.De ce nu ești cu Gabe,la ora asta?

-Pentru că,tată,eu nu sunt chiar ce-și dorește Gabe.Nu corespund pe de-a-ntregul cerințelor lui.

-Oh,scumpa mea,spuse Mike,este un lucru foarte dur ce spui tu acum despre băiatul ăsta.Și de unde știi că este și adevărat?

-Asta nu ți-o pot spune.Doar știi.

-Deci ai venit acasă pentru nimic? Și ți-ai tăiat toate punțile de întoarcere.

Kathy mai scoase o rolă de film din vasul cu soluție și îl puse pe sârmă la uscat.Îl privi pe Mike peste umăr.

-Am venit acasă,peu că eram îngrijorată din cauza ta.Nici n-am știut că Gabe este aici.Când m-a salvat,am crezut că era într-o vacanță,întorcându-se înapoi la munca ei,mai zise: Patru ani,tată.De ce nu mi-ai spus că era aici? De ce nu mi-ai spus nimic din cele întâmplate? Știi tu,despre Art,Grace.

-Ți-am explicat o dată.La început mi-era mult prea silă de tot și de toate,și apoi când Gabe s-a însurat cu femeia aia,și mai ales ținând cont de ceea ce-mi spusese Grace despre întâlnirea ta cu Gabe pe vapor,n-am vrut să te fac să suferi.Nici tu nu mi-ai spus vreodată despre întâlnirea ta cu el,Kathy.De ce?

Ea dădu din umeri,goli un recipient pe care îl folosise,îl spălă,și apoi îl puse la uscat lângă chiuvetă.Privind la rolele de film rămase nedevolate,hotărî că acelea mai puteau aștepta,și se spălă doar pe mâini.

-Nu știu.Bănuiesc că din cauză că încercam să mă conving pe mine însămi că totul era terminat,că întâlnirea aceea cu el n-a însemnat nimic pentru mine.

-Dar a însemnat ceva,nu-i așa?

-Da,a însemnat ceva.

-Și încă reprezintă ceva.

-Da,încă reprezintă ceva.Ea îl privi cu niște ochi triști.

-Și ce ai de gând să faci acum,Kathy? Vreau să spun,unde o să locuiești,unde o să lucrezi?Casa asta este a ta oricând dorești,scumpa mea.N-am intenționat niciodată s-o vând.Tot ce am vândut a fost afacerea.Ridică din sprâncenele stufoase.Știi,cred că aș putea să obțin ziarul înapoi.Cuplul căruia i l-am vândut este foarte de treabă,și nu știu de ce am eu sentimentul ăsta ciudat că l-au cumpărat doar din simpatie pentru mine.Kathy își puse mâinile în șolduri și privi cu seriozitate în ochii tatălui ei.

-Aș vrea să-ți pun o întrebare,îi zise ea.

-Atunci dă-i drumul.

-Vreau un răspuns cinstit.

-De câte ori te-am mințit eu pe tine? zâmbi ,Mike.Nu,nu spune nimic.Mereu mi-ai atras atenția că te-am mințit cu privire la Moș Crăciun,că nu ți-am spus niciodată că nu există cu adevărat.El suspină,apoi adăugă: Haide.Întreabă-mă.

-Îți vrei ziarul înapoi?El ezită,privind-o în tăcere,apoi zâmbi ironic și scutură din cap.

-Nu.Adevărul e că am fost chiar bucuros că am scăpat de el.L-am iubit foarte mult.Pentru atâția amar de ani el a fost însăși viața mea.După moartea mamei tale,tu și cu ziarul ăsta ați fost cei care m-au ajutat să trăiesc în continuare.Dar apoi a apărut și Grace,și a devenit un adevărat supliciu să trebuiască să petrec atâtea ore,făcând alte lucruri legate de afacere decât să petrec aceste ore cu ea.

Kathy îl îmbrățișa strâns.

-Oh,tată,cât aș vrea să pot aranja totul pentru tine!

-Ssst!Nu mai mult decât doresc eu să aranjez totul pentru tine.Dar acum trebuie să ne gândim foarte serios.Ce o să faci tu,acum,că eu am vândut ceea ce era al tău prin naștere,fără ca tu să știi sau să fii de acord?

-O să lucrez pe cont propriu.Nu am de gând să renunț.Doar...să mai amân totul puțin,în așa fel încât să pot petrece mai mult timp cu tine.Nu mi-am făcut niciodată probleme că n-am cum să-mi câștig existența.Și asta o pot face oriunde.Dar ce o să faci tu?

-Eu încă mai am contractul acela pentru reportajul săptămânal din Vancouver Gazette.Și ăsta e garantat de sindicat.

-Asta-i minunat,dar eu mă gândeam cum o să-ți câștigi existența.Doar știi și eu că o poți face oriunde,și de altfel sunt sigură că din vânzarea ziarului ai suficiente resurse ca să te pensionezi și să te retragi confortabil oriunde vrei-exceptând faptul că ești mult prea tânăr ca să te pensionezi.Și unde ai de gând să trăiești? în Vancouver? Parcă nu suportai orașele,sau mă înșel eu?

-Într-un fel mi-am și pus ochii pe o comunitate mică dar grozavă,care se cheamă Lions Bay,în sus pe Howe Sound.Este destul de aproape de oraș ca să ajungi cu ușurință până acolo,și totuși suficient de departe ca să fie liniștit și potolit.

-Oh,desigur! Oaze de liniște pentru singuratici! Kathy era obișnuită cu frazele de genul ăsta,ca titluri pentru articole.Frumoasă mișcare,M'Gonigle!

Ca și când ea nu ar fi spus nimic,el continuă să vorbească:

-Oricum...O luă de mână și o conduse în afara camerei obscure,întorcând comutatorul în urma lui și închizând și ușa.Odată ajunși în partea din față a casei,își trecu un braț în jurul umerilor ei.Și locul în care o să locuiesc,greierașul meu mic,depinde în măsură și de tine.Cu cât îmbătrânesc mai mult,cu atât îmi

doresc să fiu cât mai aproape de unicul meu copil.Și poate într-una din zilele astea o să ne faci o surpriză amândurora și o să te măriți și o să-mi faci și mie un nepoțel sau doi.Mi-ar plăcea tare mult să-i legăn pe genunchi,să-i răsfaț,și știi tu ce mai fac bunicii în astfel de cazuri.Kathy expiră cu zgomot aerul din plămâni.

-Doamne!Am stricat tot,nu-i așa? Vreau să spun,întorcându-mă aici,în locul în care în mod hotărât tu nu mai vrei să rămâi.

-Dar dacă tu vrei să rămâi aici împreună cu Gabe,atunci așa să fie.Ăsta va fi și locul în care voi sta și eu.Îmi pot scrie articolele la fel de bine și aici în salonul meu,în loc să stau undeva în fața oceanului.Poate chiar mai bine.Cunosc mulți oameni în pădurea asta a noastră,deci pot afla și multe bârfe grozave.

-Și eu vreau să fiu alături de tine,tată,dar să știi că și eu mă pot muta la Lions Bay.Și nu este nici o garanție că Gabe o să vrea ca eu să rămân.Dp fapt,eu zic că sortii sunt oarecum împotriva acestui proiect.El o întoarse cu fața spre el, ținând-o strâns de brațe,iar ochii lui,la fel de verzi ca și ai ei,erau foarte serioși.

-Kathy,dacă îl vrei pe Gabe cu adevărat,atunci nu trebuie să lași nimic să te împiedice.Nu mai pierde și alți ani,când deja ai pierdut atâția.Du-te după el.Dacă chiar îl iubești,atunci nu-l lăsa să-ți scape așa cum eu am procedat cu mama lui.

-Nu cred să fie atât de ușor.Doar să mă duc după el s-ar putea să nu țină.Sunt lacomă.Vreau totul.Iar el nu mi-a spus niciodată că mă iubește.Nu m-a cerut niciodată de nevastă.Mike o privi sobru.

-Poate că el așteaptă să-l ceri tu de bărbat.Ea clipi câteva secunde nedumerită, șocată de sugestia lui,apoi ochii i se aprinseră de mânie.

-Ar fi bine să nu-și țină răsuflarea în așteptarea acestei propuneri din partea mea, s-ar putea să se sufoce pufni ea.Dar noi vorbeam despre tine.Tu ești cu mult mai important pentru mine,doar știi,și dacă mutarea mea aici ar însemna pentru tine nefericirea,atunci nu vom mai rămâne nici unul din noi.

Zâmbetul lui Mike părea aproape o grimasă.

-Scumpa mea,voi fi la fel de nefericit indiferent de locul în care voi sta.Nu fericirea mea încercam s-o ating prin plecare,ci pe a lui Grace.

-Dacă și ea te iubește,plecarea ta în nici un caz n-o va face nici pe ea mai fericită decât te-ar face pe tine.

-O.K.,poate că asta n-o va face cu nimic mai fericită,dar ar putea să-i aducă în schimb puțina liniște în care să-și vindece rănile.Eu unul n-am renunțat încă la ea,și asta cred că o știi și tu.Nu voi renunța niciodată la ea.Și nu vreau ca tu să renunți la Gabe.El are nevoie de tine.Și puștiul ăla al lui drăguț are nevoie de o

mamă.Kathy simți cum lacrimile îi inundă iar ochii și își ridică privirile spre tavan pentru a încerca să le rețină.Cum însă lacrimile nu se lăsară reținute,ea își îngropă fața la pieptul tatălui ei,în timp ce brațele lui o înconjurau protector.

-Nu e drept,tată! Pur și simplu nu e drept.

-Ce nu e drept!

-Nu vreau ca Gabe să aibă nevoie de mine în felul ăsta,ca un surogat de mamă pentru copilul lui.

-Poate că el are nevoie de tine și pentru mai mult decât atât,scumpo.Nu te subaprecia.Și nu-l subaprecia nici pe Gabe.Dacă el ar fi dorit doar o mamă vitregă pentru Ricky,putea alege din zecile de femei care s-au oferit în toți anii ăștia.Însă acum eu cred că ar trebui să mergem la culcare.O îndepărtă puțin de el și o privi încruntat.

-Nu văd nici o valiză pe aici,așa că bănuiesc ca ai pierdut totul.

Ea dădu din cap tăcută.

-La naiba,Kathy aproape că ți-ai pierdut și viața,dacă nu mă înșel,după ce am văzut negativele alea.Nu sunt tocmai sigur că o să vreau să mă uit la poze,când or fi gata.Kathy izbucni în râs.

-Nici eu nu cred că vreau,dar mâine poate o să vedem altfel lucrurile.Noapte bună,tată.El o sărută pe obraz.

-Noapte bună,scumpo.

*Ne mai vedem.*Ultimele cuvinte pe care i le spusese Gabe răsunau în mintea ei.

Patru zile și patru nopți așteptase ea ca el să se țină de cuvânt.Totuși nu-și pierduse timpul de pomană.Mașina ei trebuise să fie scoasă din tot nămolul acela,și cererea ei pentru despăgubiri la societatea de asigurări fusese trimisă.

Vor trebui să treacă destule săptămâni înainte ca toate cererile de despăgubiri să fie onorate de societățile de asigurări pentru oamenii din valea aceea,așa că între timp face și ea ceea ce făceau și alți oameni care-și pierduseră bunurile în inundație.Ceea ce era clar,era că ea pierduse în inundație cel mai mult,se gândi ea într-o noapte,întinsă în patul îngust.Dar cum s-ar putea totuși să spună că a pierdut ceva ce n-a avut niciodată? Gabe nu mai venise după ea,dar nici ea nu se dusese după el.Tânjea după el cu fiecare respirație,cu fiecare gură de aer proaspăt.De ce stătea departe de ea.Oare îi lăsase timpul pentru gândire,pe care ea îl ceruse? Sau poate că pentru el era mai ușor așa,să nu trebuiască să ia vreo decizie?Și dacă Mike avea dreptate? Poate că era mai bine ca ea să-l ceară pe Gabe de bărbat.Îl știa doar pe omul ăsta de atâția ani,îi știa simțul responsabilității,care într-un fel îl ținea departe de ea.Era oare posibil ca el să

nu-i fi cerut niciodată să se mărite cu el, pentru că el credea sincer că pentru ea nu ar fi fost bine? Gândul era deosebit de nou, și ea se jucă un timp cu el, privind la lumina lunii care încet-încet îndepărta umbrele din camera ei. Rămase întinsă în pat un timp îndelungat, cu ochii deschiși ațintiți în tavan. Într-un final, știind că nu putea să mai doarmă, se ridică din pat și se îmbracă, înainte să coboare în bucătărie. Afară era aproape lună plină, și era destul de luminoasă pentru ca ea să poată vedea pe cadranul ceasului din bucătărie ce oră era: 1:08. Oftă, umplu ibricul și îl puse pe aragaz. Poate că o ceașcă cu ceai o va ajuta. Poate că și puțin din whisky-ul tatălui ei, turnat în cana cu ceai, o va ajuta și mai mult.

Dar n-a ajutat la nimic. Rămase așezată la masă, cu bărbia sprijinită în mâini, la fel de trează ca și înainte. 1:33. Se ridică în picioare, se apropie de haina lui Mike, care era atârnată ca de obicei de cuiul din spatele ușii, și o scutură puțin pentru a afla dacă avea cheile în buzunar. Pescuindu-le dintr-un buzunar, le luă și aruncă o privire rapidă în spate, spre dormitorul tatălui ei. Sforăia.

Simțindu-se la fel de vinovată ca o fetișcană de șaisprezece ani, se furișă afară din casă. De data aceasta, sentimentul acela de vină era amplificat și de faptul că îi lua camioneta, fără să-i ceară voie. Nu mai furase niciodată până atunci, se gândi ea în timp ce închidea fără zgomot portiera, în tinerețe, se strecura afară din casă și fugea neauzită prin iarba deasă, până la locul în care știa că o aștepta Gabe, aproape de poarta gardului din spatele casei. Porni camioneta și o scoase pe șosea. De data asta, Gabe însă nu o aștepta. De data asta el nici măcar nu știa că ea venea la el. Se întrebă dacă el o să se bucure când o va vedea că apare, și începu să tremure fără să se poată controla, în timp ce conducea.

CAPITOLUL 8

Și Gabe stătea în pat privind la lună. În dormitor nu mai exista nici un colț umbrat, iar lumina lunii îi cădea cu razele ei argintii, în timp ce el stătea proptit de capul patului, cu genunchii ridicați și cu brațele în jurul lor. Putea vedea pâlcul de copaci care ascundeau vederii sale casa lui Mike M'Gonigle, și așa cum făcuse și cu mulți ani în urmă, încerca să și-o închipuie pe fiica lui Mike dormind în patul ei. Atunci, demult, părul ei era lung și ondulat, și el și-l imagina întins ca o pată întunecată pe perna de un alb imaculat. Acum era scurt și ondulat, aspru și moale în același timp, iar degetele lui tânjeau să-i mai atingă firele mătăsoase. Însă singura imagine care se forma în mintea lui era a amândurora, nu în patul acela îngust al ei, ci în patul lui, iubindu-se întreaga noapte.

De ce plecase în noaptea aceea fără ea? Și de ce nu s-a mai dus la ea după aceea? Asta nu era deloc ceea ce ar fi trebuit să fie. Ea ar fi trebuit să fie în momentul

acela lângă el. Atunci ar fi reușit și el să doarmă, știind că s-ar scula dimineața cu ea în brațe, și că distanța care fusese între ei până atunci era de domeniul trecutului. Își scutură capul. Mâine, știa și el, ruptura dintre ei va fi și mai mare, și asta numai din vina lui. Dacă ar fi convins-o atunci să vină cu el, toate problemele lor, sau aproape toate, până acum ar fi fost rezolvate.

-Ah, la dracu pe cine încerci tu să păcălești? se întrebă singur cu voce tare în timp ce coborî din pat, și se așeză la fereastră. Problemele astea sunt de nerezolvat. Știi al naibii de bine că nu o poți ține aici. Și chiar dacă o s-o ai, o să fie totul pe termen scurt, niciodată pe un timp îndelungat. Și este oare asta ceea ce îți dorești? Gabe scutură din cap, își trecu o mână prin păr, și merse în camera fiului său.

Ricky dormea, așa ca întotdeauna, de parcă viața lui ar fi depins de asta, trupul lui dedicat în întregime acestui proces de recuperare a forțelor pentru ziua care urma. Cu un zâmbet, se aplecă și-l înveli, îl sărută ușor pe obrăjor, și plecă închizând ușa fără zgomot în urma lui.

Doar știa că era totuși mult prea devreme de a putea să doarmă, așa încât coborî scările până în bucătărie, unde deschise ușița cuptorului cu microunde pentru a vedea puțină lumină, și apoi scoase o sticlă cu rom de pe raftul dulapului de deasupra aragazului. Rom medicinal, cum îi spunea mama lui. Nici unul dintre ei nu era băutor, dar ea păstra romul pentru cazurile în care vreunul din ei ar fi avut frisoane severe, convinsă fiind în puterea lui de a încălzi corpul. Ei bine, în seara asta și el avea frisoane, chiar foarte severe, dar erau frisoanele spiritului, și nu ale trupului. Își turnă un deget de rom într-un pahar și rămase în picioare lângă fereastră, privind afară și sorbindu-și băutura. Se încruntă când un vehicol se ivi pe alee, farurile aprinse luminând și fereastra lângă care stătea el. Camioneta lui Mike. O recunosc în lumina lunii, și se încruntă, așteptând ca omul acela solid să coboare-oare cu o pușcă, se întrebă el zâmbind amar. Nu, Mike nu și-a scos pușca. Nu încă. Poate pentru a suta oară în patru zile, se simți șocat dându-și seama că nu-și luase nici o măsură de precauție, atunci când făcuse dragoste cu Kathy.

Pentru prima dată de când fusese speriat de moarte de filmul documentar prezentat atunci când se înrolase în marină, filmul despre bolile venerice, el își uitase „haina de ploaie”. Își aplecă capul, sprijinindu-și fruntea de sticla rece a ferestrei. Doamne, cum ar fi să vadă trupul lui Kathy deformat din cauza copilului lui? Ochii i se lărgiră încet, și stomacul i se strânse când văzu că Kathy era cea care venise cu mașina, venind foarte hotărâtă spre ușa din spate.

Ștergându-și cu grijă orice expresie de pe față, el deschise ușa larg și rămase lângă ea, așteptând-o pe Kathy să intre.

-Oh, exclamă ea intrând în casă. Am crezut că va trebui să te trezesc.

-Nu.Era de altfel evident că nu dormea.

-Tu...ești complet gol.El închise ușa.

-Iartă-mă,am uitat.Destul de ciudat,dar chiar uitase cu totul de asta.

Ea începu să adulmece aerul din încăpere.

-Te-ai apucat de băut.

-Mda.Nu puteam dormi.Vrei și tu un strop?

-Mi-am pus niște whisky în ceai.Dar n-a ajutat la nimic.

Își așeză și el paharul pe masă.

-Atunci probabil că nici mie nu-mi va ajuta la ceva romul.Trase adânc aer în piept,apoi îl expiră încet,cu ochii ațintiți pe fața ei.Observă cum privirea ei se concentra pe valiza pe jumătate făcută,care era încă așezată pe o latură a mesei,și pe coșul cu lenjerie care era așezat direct pe podea.Observă cum fața i se schimbă sub imperiul emoțiilor,atunci când îi zise:

-Pleci undeva?

-Mda.Am un nepoțel de o lună pe care încă nu l-am văzut.Eu și cu Ricky mergem până acolo în weekend-ul ăsta.

-Oh!Pentru un anume motiv el se simți obligat să-i răspundă la întrebarea pe care ea avusese mare grijă să n-o pună.

-Mă întorc.Plănuisem să te sun înainte de plecare.Apoi,din nou se simți obligat să-i pună întrebarea care îi stătea pe limbă încă de când intrase în bucătărie: Dar tu de ce ai venit aici,Kathy?

-Pentru că...înghiți nodul din gât și se forța să continue.Pentru că am vrut să vin.

-Ăsta nu-i un motiv suficient pentru cineva așa ca tine.

-Ba da.Pentru totdeauna,dacă asta-i ce vrei și tu.El se întoarse și începu să cotrobăiască în coșul cu lenjerie de pe podea,la fel de calm și de relaxat cu toată nuditatea lui,de parcă ar fi fost singur.Ea rămase și în continuare în locul în care stătea,pe jumătate întoarsă cu spatele la el,cu inima zbătându-i-se aproape dureros în piept,cu stomacul strâns,și cu ochii arzând ca doi tăciuni,în timp ce Gabe descoperise o pereche de pantaloni pe care tocmai și-i puse.În timp ce trecea pe lângă ea,își băgă și brațele în mânecile unei cămăși.Pășind în jurul ei,cu cămașa desfăcută,el își luă paharul cu băutură și deschise ușa frigiderului.

Frustrată și furioasă din cauza tăcerii lui prelungite,ea spuse:

-Eu nu vorbesc neapărat despre noi ca fiind instalați pe vecie aici,Gabriel.Ci doar să fim...împreună.Oriunde vrei tu.

-La fel de bine cred că ai putea să stai și jos,îi zise el,turnând o porție generoasă de Cola peste romul din paharul lui.Îi umplu și ei un pahar,pe care i-l puse în față,în timp ce se așeza și el la masă.O.K.,acum hai să vorbim puțin despre asta.

Ceva în interiorul ei se învioră auzind că el era cel puțin dispus să discute,deși când de-abia venise,nu-i plăcuse deloc turnura pe care o luaseră gândurile lui.El sorbi liniștit din băutură.

-Indiferent de ceea ce am spus acum câteva zile,pur și simplu nu pot să mă spăl pe mâini de obligații și să vând locul ăsta,chiar dacă mama nu se va mai întoarce aici.În ceea ce mă privește pe mine,asta este casa ei.Așa că,doar dacă nu vrea ea altfel,nu văd ce altceva aș putea face eu decât să rămân în continuare aici, conducând totul în locul ei.

-Dar ai spus ceva despre un administrator.El scutură din cap.

-Asta a fost în timpul unei discuții purtate în toiul nopții.

Ea privi la geamul argintat de lună din fața ei.

-Și-asta ce-ți închipui că e? Zâmbetul lui era amar.

-Acum încerc să fiu practic,chiar dacă suntem în toiul nopții.

-Tu ai mai fost „practic” și în alte dăți,chiar și în toiul nopților,Gabe,și uite unde am ajuns.Nicăieri.Ea ezită,dorind să-l întrebe ceva important,dar îi era teamă să-i pună acea întrebare.Până la urmă găsi suficiente resurse ca s-o facă.Mai rău decât suferea acum nu se putea.

-Mi-ai spus că i-ai scris mamei tale că ne-am întâlnit acum patru ani.Se pare că ea a rămas cu impresia că tu...sperai că acea întâlnire să poată să conducă și spre altceva.Că ar fi putut fi posibil...ca noi să fim din nou împreună.Asta-i ceea ce ai fi dorit tu atunci? Și dacă e așa,de ce m-ai lăsat să plec de pe vasul tău la Singapore?Și deși ultima întrebare nu fusese rostită,rămăsese atârnată între ei ca un semnal electric.El ridică din umeri.

-Probabil că mama a citit printre rânduri ceea ce mie mi-ar fi plăcut să se întâmple.Cel puțin atunci când am scris scrisoarea,în perioada aceea.Dar am știut atunci că era ceva ce nu urma să se întâmple.Tot așa cum nu se va întâmpla nici de data asta.

-Oare?Când ai plecat de la mine de acasă alaltăieri noaptea ai spus că vom rămâne împreună,Gabe.Și iată că totuși s-au scurs patru zile și nu ai dat nici măcar un telefon ca să mă ascuți.Te-ai răzgândit?

-Am spus „împreună atâta timp cât va fi posibil”.Dar,da,cred că pot spune că m-am răzgândit.În timpul zilelor și al nopților care s-au scurs de atunci am putut vedea că nu ar fi...bine,era gata-gata să spună.Dar o schimbă în: suficient.

-Asta-i ce-ai spus și data trecută.Că faptul de a avea o fată care să te aștepte acasă,pentru tine ar fi grozav,dar că pentru mine nu ar fi suficient să fiu atașată de un tip care este la o depărtare de mii de mile.

-Doar că de data asta rolurile s-au schimbat.

Eu trebuie să rămân și tu trebuie să pleci.

-Dar nu e deloc necesar să fie precum spui tu,Gabe.

-Nu?Eu așa cred.Eu așa cred că se va întâmpla.Pentru prima dată,fața lui exprima emoția pe care o simțea,și vocea i se frânse în timp ce spunea:Cum ți-aș putea eu cere să rămâi!Ea simți cum inima îi crește aproape să-i iasă din piept.O durea.O durea atât de tare,încât aproape că o dureau și dinții.Ciudat,dar numai Gabe reușea să o facă să se simtă astfel.Dar dacă era atât de ciudat de amuzant, oare ei de ce nu-i venea să râdă?

-Asta vrei? șopti ea.Îmi ceri să rămân cu tine,Gabriel?

-Nu.Vocea lui era la fel de înceată ca și a ei.Peste masă ea putea observa încheieturile albite ale degetelor,atunci când el își strânse mâinile în jurul paharului.Eu nu sunt...Era mai bine să creadă că nu o dorea decât să cunoască adevărul,doar că nu vedea nici o cale prin care să o convingă că nu o dorea.Eu nu am acest drept.

-Și dacă eu îți acord acest drept?

-Te rog,nu face asta.Aici nu-i nimic pentru o femeie ca tine,Kathy! Ești atât de deșteaptă și plină de succes,și cu toată lumea asta mare care de abia te așteaptă în mijlocul ei.Din cauza asta nici n-am vrut ca să continue ceea ce a început pe vas,pentru că știi că nu sunt destul de bun pentru tine.

-Nu ești destul de bun pentru mine? Cum asta?

El ar fi vrut să-i spună,dar totuși teama îl opri.Cum îi putea spune ceea ce simțea cu adevărat.Că el nu merita toată dragostea și încrederea pe care i-o acordase ea,pentru că atunci când a fost nevoie,fusese atât de intimidat,atât de speriat, a preferat să tacă decât să spună ceea ce bănuia.Și dacă înainte îi fusese aproape imposibil să-i spună,acum cu atât mai mult îi venea mai greu.Cum ar fi putut el să-i spună: *L-am lăsat pe ucigașul tatălui meu să scape,pentru că mi-a fost teamă să mărturisesc ceea ce știam,și pentru că din cauza asta el a omorât din nou.*Nu putea.Kathy avea integritate,ceva ce el pierduse cu foarte mulți ani în urmă dacă avusese vreodată așa ceva.Oare putea un puști de unsprezece ani să aibă onoare? Poate că la vârsta aceea nu o putea defini în mod clar,dar era al naibii de sigur că era destul de mare ca să discearnă răul de bine,și el a lăsat ceva foarte rău să scape nepedepsit.Kathy îl va disprețui pentru asta.Ea avea același gen de integritate ca și tatăl ei,aceeași integritate care îl forțase pe Mike să meargă la poliție ca să-l denunțe pe fiul iubitei sale.Dacă ea ar știi ce a făcut el de prima dată când l-a suspectat pe Art de omor-și ceea ce nu făcuse-îl va privi de acum încolo cu milă.Era și așa destul de rău că nu suporta să-și vadă fața în oglindă; și atunci cum va putea îndura să vadă același fel de condamnare rece și

în ochii ei.Nu.Era mult mai bine să o țină în același fel ca și până acum.Cel puțin,dacă nu va putea avea dragostea ei,va avea măcar respectul ei.Dacă însă îi va spune,nu va avea parte nici de respect și nici de dragoste.

-Te-am întrebat ce nu e destul de bun la tine...pentru mine.

-Nu-ți pot explica.Dar te rog să mă crezi că așa e.A trebuit să te las să pleci atunci,și va trebui să te las să pleci și acum.

-Gabriel.Ea își împinse puțin mai în spate scaunul.Să știi că am de gând să-ți fac sarcina teribil de grea.Râsul lui nu avea nici cea mai mică urmă de amuzament.

-E și așa destul de dificil,Kathy.Nu cred că vei putea face ceva mai mult decât atât.Kathy se ridică încet în picioare.

-Nu?Ți-am mai cerșit dragostea o dată,Gabriel.Nu am de gând s-o fac din nou.

Dar știu că tu mă iubești.El rămase cu privirile ațintite asupra ei,cu fața ca o mască,și preț de câteva bătăi de inimă ea fu aproape sigură că el va nega sau va refuza să răspundă.Apoi el îi zise simplu:

-Da.Vocea lui era aspră și oarecum întretăiată,își drese glasul.Da.Te iubesc.

Afirmația lui intră direct în minte,amețind-o aproape de bucurie.Îi zâmbi plină de fericire.

-Asta-i tot ce voiam și aveam nevoie să știu,îi șopti ea,și sunetul făcut de fermoarul de la pantalonii ei aproape că răsună în liniștea adâncă ce se lăsase.

-Oh,Doamne!exclamă el pe jumătate râzând și trecându-și o mână nesigură prin păr.Odată ce ai învățat cum să prinzi un tip în plasă nici că mai uiți,nu-i așa?

Ea se eliberă de pantaloni și își trase peste cap tricoul cu care fusese îmbrăcată.

-De aici și tot necazul,Gabe.Niciodată n-am fost în stare să uit ceva din ceea ce te privește.

-Văd că nu ți-ai pus nici un fel de lenjerie pe dedesubt,observă el.Iar vocea îi suna puțin cam nesigură.

-N-am vrut să mai pierd timpul și cu așa ceva.El îi atinse ușor unul din sâni, ridicându-l ușor,plimbându-și un deget peste vârful deja întărit.Mâna îi tremura ușor.

-Cu îmbrăcatul sau cu dezbrăcatul?Ea își plimbă vârful degetelor pe obrazul lui.

-În ambele cazuri.Înghiți în sec.Gabe,iubește-mă!

-Da,îi răspunse el.Bine.Așa...să fie atunci.Durerea o fulgeră o secundă la auzul tonului dulce-amărui din voce,dar se forța să nu audă numai cuvintele pe care el i le spunea.Ei erau cei care contau în acel moment.Orice altceva ce îl necăjea pe el putea fi rezolvat mai târziu.Ridicând-o în brațe,până aproape de nivelul pieptului,el o duse din nou în sus pe scări,și o întinse din nou într-un pat,de data aceasta în patul în care știau amândoi foarte bine că aparținea ea de fapt.

-Ești a mea,îi zise el zâmbindu-i în lumina lunii.Apoi un fel de spasm îi traversă fața.De ce ai continuat să mă iubești în pofida tuturor neînțelegerilor?

-Nu știu,îi zise ea,trăgându-l în jos,și iubindu-l atât de mult,încât ar fi vrut să poată țipa,să-și poată striga dragostea în cele patru zări,atât de intense îi erau sentimentele.Se înfășură în jurul ,lui,sărutându-i fața,urechile,gâtul și apoi gura. Dar te-am iubit...și te voi iubi mereu...pentru că și tu îmi aparții mie...la fel de mult pe cât și eu sunt a ta,îi șopti ea printre sărutări.Te iubesc mai mult decât îți pot spune,dar renunțasem să mai sper că te voi auzi și pe tine spunându-mi același lucru,în toți acești ani...niciodată n-am încetat să sper.Doar am...crezut că am renunțat.Oh,Gabriel,îmi pare rău că am crezut că nu te mai iubesc.Îmi pare rău pentru...

-Nu,o întrerupse el cu un fel de furie,așezându-și o mână peste gura ei,știind pentru ce anume voia să se scuze,dar incapabil s-o audă spunând-o.Acum nu contează nimic altceva decât tu și cu mine.Noii suntem cei care contează.Nu vom discuta,despre acea parte a trecutului nostru,acum.

-O.K.,murmură ea,iar el îi simți buzele mișcându-i-se pe sub palma lui.Își luă mâna de pe gura ei doar pentru a o acoperi din nou cu gura lui,sărutând-o până când amândoi se ridicară până aproape de stratosfera.Ea gemu.

-Gabe!

-Știu.Știu.Nici el nu mai avea suflu.Mângâind-o de la gât și până la șolduri,rămânând nemișcat până când pasiunea aceea sălbatică din ei se mai liniști până la o limită suportabilă,îi șoptea vorbe de dragoste.Când respirația i se mai domoli și bătăile inimii își reluară oarecum ritmul normal,el oftă și reîncepu întreaga secvență din nou,doar că de data aceasta într-un ritm mai seducător și negrăbit,mângâindu-i trupul,privind la umbra întunecată a mâinii lui pe pielea ei luminată de razele lunii,cu toate simțurile din nou răscolite.

-Ai de gând să mă mai torturezi mult? îl întrebă ea încetșor,-în timp ce îi mușca ușor un umăr prin materialul subțire al cămășii.Pentru că dacă ai de gând să continui,îți promit că și eu am să procedez exact la fel.

-Zău? Și la ce anume torturi te-ai gândit?

-În primul rând,am de gând să scot hainele astea de pe tine.

Și ridicându-se în genunchi,îl obligă și pe el să se ridice,trăgând de cămașa lui,desfăcând-o în partea din față,și sărutându-i pieptul.El își scoase cămașa cu totul,și o lăsă să cadă la picioarele patului,zâmbind încântat spre Kathy.

-Și acum?Ea atacă nasturele de la pantaloni.Răutăcios,el își încorda mușchii abdominali,în felul ăsta ei fiindu-i imposibil să mai desfacă nasturele,în schimb îi desfăcu fermoarul,peste umflătura aceea ,tare din dreptul lui.Strecurându-și

mâna înăuntru, mișcând-o încet și senzual peste sexul lui întărit, îi zise:

-Și tu ai uitat să-ți mai pui lenjeria intimă. El desfăcu nasturele buclucaș, se ridică și își scoase pantalonii, cu o mișcare bruscă.

-N-am uitat deloc. Vocea lui părea fără vlagă. Ai spus că mai ai și alte gânduri... în minte. Care sunt alea? Ea i le spuse și ochii lui se măriră strălucind.

-De când așteptam așa ceva. Doream așa ceva de ani de zile, dar nu te pot lăsa să faci asta acum, sau totul se va termina chiar înainte de a începe.

O împinse ușurel pe spate și mai execută încă câteva elemente de tortură asupra ei, până când ea începu să geamă și să se agite, și atunci se potoli și el, alintând-o cu sărutări dulci și blânde, mângâind-o ușor cu degetele, răsufierea lui trecând peste pielea sensibilă de pe gât.

Ea atinse ușor cicatricea aceea mică de sub ochi, trecându-și vârful unui deget peste forma urechii lui, simțind cum căldura din interiorul ei creștea tot mai mult. Așa făcea ca fiecare moment în care îl așteptase să merite, știa asta chiar foarte bine, și chiar și așteptarea era un fel de agonie plăcută și dulce. Dar dacă el își imagina chiar și un singur moment că clipele acelea de așteptare vor fi mai ușoare pentru el, atunci se înșelase amarnic. Provocatoare, ea își strecură o coapsă între coapsele lui, și începu s-o miște metodic, în sus și în jos, înainte și înapoi. El gemu din străfunduri, iar ea izbucni în râs.

El încremeni un moment, apoi își ridică capul ca să o poată privi mai bine.

-Îmi place să-ți aud râsul. Obişnuiam să stau treaz noaptea, încercând să-mi amintesc exact cum suna, puțin răgușit, cald și sexy. Ai măcar cea mai mică idee câte nopți de somn m-ai costat de-a lungul anilor?

Ea ridică ușor din umeri și își lăsă capul pe spate în timp ce el o săruta pe gât. Ea mormăi încetisor și apoi zâmbi când el își ridică din nou capul ca să o privească.

-Ești atât de frumoasă, Kathy.

-Tu mă faci să mă simt frumoasă, îi răspunse ea. Alături de ea simți cum trupul lui se încordează, simți tăria mușchilor lui, și bărbăția tare cum pulsa spasmodic.

El se întoarse pe o parte când ea se mișcă din nou ca să-l atingă, apoi îi captură amândouă mâinile și i le ținu cu o singură mână de-a lui și i le strânse deasupra capului ei, în timp ce el se apleca deasupra, sărutând partea de dedesubt a sânilor, evitând să-i atingă sfârcurile, chiar și atunci când ea încercă să i le bage în gură.

-Iar mă necăjești doar, îl acuză ea râzând, apoi gemând, când el se lăsă în sfârșit convins.

-Dar ție îți place să fii necăjită în felul ăsta, nu?

-Nu mai vorbi cu gura plină, îi șopti ea, dar el avea dreptate.

Ei chiar îi plăcea felul ăsta de a o necăji,dacă cel care o făcea era Gabe.Dar de ce-mi faci una ca asta? îl întrebă ea câteva momente mai târziu,cu o voce subțire ca de soprană.

-Pentru că răspunzi atât de bine.El îi eliberă mâinile și se ridică,privind la sânii ei umezi și tari.

-Îmi place tare mult felul în care reacționezi la atingerea mea.

-Păi asta-i foarte bine,zise ea,peptu că acum este rândul tău să răspunzi la mângâierile mele.Kathy îl forță să se întindă pe spate,în timp ce cu o mână îi ataca bărbăția tare,mângâind-o într-un ritm rapid și stabil,în timp ce cu gura,cu buzele și cu dinții îi necăjea unul din sfârcurile mici și tari.ca niște pietricele.

-O să mă omori,se plânse el respirând cu greutate.Ah...Kathy...Oprește-te. Zâmbind,și simțindu-se triumfătoare,Kathy se ridică în genunchi alături de el, aplecându-și capul ca să-și poată trece buzele peste pântecul lui,simțind cum i se încordau mușchii.

-Tu nu vrei ca eu să te ating?Mâinile lui se încleștau pe talia ei,încercând s-o rețină de la ceea ce tocmai intenționa să facă.Ochii lui erau pe jumătate închiși, strălucind printre genele scurte și dese.

-Ba vreau să mă atingi.Dar nu așa de mult.Nu așa de repede.Vreau să savurez plăcerea,și să cred să și tu vrei același lucru.Vino aici.Lasă-mă să te țin în brațe. Lasă-mă să te sărut.Vreau să te simt în brațele mele,aproape de trupul meu.Îți reamintești cum era înainte? Îți amintești de orele în care stăteam unul în brațele celuilalt? A fost atât de minunat,Kathy.Hai,vino aici.Ea nu se mișcă,încercând să reziste mâinilor lui,și chemării aproape irezistibile a privirii lui.

-Atunci aveam hainele pe noi.Și apoi,noi -sau cel puțin eu-habar nu aveam de ceea ce urma.

-Dar acum că știi,nu-ți dai seama cât de dulce poate fi așteptarea,când cunoști ceea ce va urma?

-Da,șopti ea,anticipând ceea ce urma până aproape de punctul nebuniei,dar ceea ce e destul,e destul.

-În ceea ce te privește,peptu mine nu va fi niciodată suficient,zise el trăgând-o din nou spre el,dar asta nu înseamnă că o să reușești să mă faci să mă grăbesc. Zâmbind,ea își așeză mâinile sub sâni ridicându-i,trecându-și degetele mari peste sfârcurile tari și umflate.Aplecându-se i le oferi.

-Îmi dai voie?

-Nu mă tenta,o avertiză el cu un geamăt,sărutând întâi unul,apoi și pe celălalt, trăgându-l cu putere în gură,înainte să o răstoarne pe spate și să-i captureze gura într-un sărut plin de patimă care amenința să scape cu totul de sub control.

Dar până la urmă el reuși să se stăpânească și Kathy gemu frustrată.!

-Gabriel...la naiba,dacă nu mă lași și pe mine să mă joc,să știi că-mi iau jucăriile și mă duc acasă!El se aplecă deasupra ei și o privi în ochi,râsul împletindu-i-se în priviri cu pasiunea arzătoare.

-Atât de grăbită,atât de nerăbdătoare și atât de mincinoasă.Ea îl cuprinse în brațe,iubindu-l și răsând alături de el.Ăsta era acel Gabe pe care-l căutase ea; la fel de schimbător ca și argintul viu,trecând de la răs la o dorință arzătoare și imediat înapoi la răs și asta în numai câteva secunde.El se opri din răs,și mâna lui îi cuprinse maxilarul.

-Ah,iubita mea,aveai dreptate.Ce-i prea mult strică.Îi cuprinse umerii cu mâinile, o întinse înapoi în pat cu multă grijă,își trecu vârful degetelor într-o mângâiere ușoară de la încheieturile mâinilor până la palme,apoi se întoarse cu spatele la ea și se pregăti cu atenție,luându-și toate măsurile de precauție pe care data trecută nu le luase.

-Femeia mea frumoasă,o alintă el.Apoi,parcă pregătind-o pentru un sacrificiu,îi desfăcu încet picioarele,îngenunche alături de ea privind-o preț de câteva secunde,apoi se așeză repede deasupra ei,intrând în trupul ei primitiv.

Cu toți mușchii încordați,ea se întinse să-l strângă în brațe,intrând imediat în ritmul lui și ple-când împreună cu el în marea călătorie a plăcerii și a bucuriei de a trăi,într-un orgasm glorios care-i duse până în țăriile cerului,și care apoi îi depuse încetișor înapoi pe pământ.

-Însemni atât de mult pentru mine,îi murmură el la ureche,în timp ce pacea îi învăluia în mantia ei,iar răsuflarea lor începea să devină mai liniștită.De data aceasta nu mai existase nici o depresiune nervoasă,nici o retragere emoțională,și Kathy se cuibări lângă iubitul ei,dormind cu adevărat bine,pentru prima dată într-o săptămână.

Kathy se trezi din cauza aromei de cafea pe care o simți și din cauză că ceva moale i se freca de obraz.Își deschise ochii.Gabe era în picioare ,în fața ei, gâdilând-o pe la nas cu poalele bluzei.

-Mamă,ia uite ce-am găsit.O femeie goală în patul meu.Cum crezi că a ajuns acolo?Ea îi smulse bluza din mână și o aruncă cât de departe putu.

-Îmi place să stau goală în patul tău,îi zise ea,aranjându-și mai bine perna sub cap.După ce se asigură că stătea bine,îi înmână și o cană cu cafea.Dar mai am și un băiat micuț care și-a făcut prostul obicei de a se trezi dimineața pe la cinci și jumătate ca să vină în dormitorul meu și să vadă dacă m-am trezit și eu.Și desigur nu se făcea ca fiul lui să vină în dormitor și să găsească o femeie goală

în patul tatălui lui.Kathy știa asta.Intelectul ei o accepta,însă inima i se revoltă.Și dacă ea ar fi fost soția lui Gabe?Sau pe cale să devină soția lui?Atunci ar obiecta dacă fiul lui ar găsi-o cu el în pat?

-Și acum cât e ceasul?Își așează cana cu cafea pe noptieră și se apucă să-și strângă bluza pe ea încheindu-și nasturii.

-Cinci fără zece.

-Te-ai trezit devreme.

-Trebuie să verific totul înainte de plecare.Ea rămase tăcută,privind înnegurată, în cana cu cafea.Să plece? Pentru moment ea nu-și aduse aminte că el îi spusese că urma să plece pe coastă pentru perioada weekend-ului,apoi își ridică capul și aprobă tăcută.

-Desigur.Eu una n-o să vă stau în cale.

-Kathy...știi foarte bine că nu e așa.Ai putea...Nu.Nu,asta nu ar fi deloc o idee bună,nu crezi?

-Ce anume n-ar fi o idee bună?

-Tocmai încercam să-ți spun să vii cu noi,dar...

Dar ce? ar fi vrut ea să întrebe.Dar nu vrei să mă iei,peptu ca familia ta să nu-și facă o părere greșită? Sau ca nu cumva eu să-mi fac o părere greșită? Dar în loc de asta ea spuse doar:

-Nu.Nu ar fi o idee bună,și își luă pantalonii și începu să se îmbrace cu ei.

-O să mă întorc duminică seara.O să vin să te văd atunci.Kathy își trecu o mână prin părul scurt,aranjându-l-mai mult sau mai puțin și scutură din cap.

-Eu nu cred că asta e o idee bună,Gabe.Privi în jur.El îi adusese bluza,și pantalonii,dar nu și pantofii.

-Stai puțin,îi zise el prinzând-o și ținând-o în fața lui,fortând-o să-l privească în ochii.Să știi că nu am glumit noaptea trecută.Te iubesc.Asta nu are să se schimbe,Kathy.Dar trebuie să mă duc la Rachel.În weekend-ul ăsta este botezul copilului,și eu sunt nașul lui.Nu am de gând să te abandonez,scumpo.

Ea încercă să se opună acelei apăsări care parcă îi strivea pieptul.Se luptă să pară rezonabilă,să sune rezonabilă,dar nu reuși.Tot ce simțea nu era decât durerea aceea total nerezonabilă.

-Da,știi.Dar...acum trebuie să plec acasă.Dă-mi drumul.

-Nu așa.Nu atâta timp cât ești furioasă.Ce nu-i în regulă? Unde am scrântit-o iar?

-Oh,Gabe,n-ai scrântit-o pe nicăieri!Ea își ridică mâinile și le așează pe pieptul lui,simțind puterea și căldura lui,dorindu-și să poată lua ceva din ele și în trupul ei,și o dată cu ele și ceva din încrederea pe care se părea că o simțea el.

Este vorba de mine.Pur și simplu nu mă pot împăca cu această...necunoaștere.

-Ce necunoaștere? Dar știi foarte bine că te iubesc.Știi la fel de bine că și tu mă iubești.De ce nu putem să luăm lucrurile încetul cu încetul,zi după zi,când ne vom apropia tot mai mult unul de celălalt,și să găsim răspunsurile potrivite în această intimitate crescândă.Ce altceva este mai important?

-Pentru mine este important să știu unde ne vor duce toate astea.Nu suport să nu știu sigur dacă iubirea noastră ne va conduce acolo unde îmi doresc eu.Pentru un timp am crezut că pot accepta lucrul ăsta,mi-am spus singură că totul va fi în regulă,că probabil sunt eu o fatalistă să cred că ceea ce va urma să fie,se va întâmpla și gata.Voiam să merg alături de tine,iubindu-te în fiecare zi tot mai mult,și să las ca asta să țină loc de orice răspuns.S-ar putea ca acesta să fie răspunsul tău,dar...

-Și ăsta nu-i și răspunsul tău? o întrebă el,cu buzele strânse într-un fel de linie tensionată pe fața lui palidă.

-Nu.Nu e.

-Și atunci care e?Ea ezită.Poate că el se așteaptă ca tu să faci primul pas.Pentru Mike fusese ușor să-i dea un astfel de sfat,nu-i așa?Dar ei nu-i plăcuseră niciodată lașii,și nici nu dorise să facă vreodată parte dintre ei.

-Răspunsul rezonabil pentru mine este ceea ce are și Rachel,ceea ce au avut și părinții tăi și ai mei.Permanență.Apartenență.Pentru totdeauna.

Trase adânc aerul în piept ca pentru a-și face curaj.

-Gabe,vrei să te căsătorești cu mine? El rămase un moment fără suflare.

-Dumnezeule! exclamă el.Nu faci deloc treaba ușoară,nu?

Lăsându-și mâinile să-i cadă de pe pieptul lui,ea se îndepărtă încet de el.

-Ți-am spus că n-o să fie deloc ușor,mai zise ea,apoi ieși din camera lui, închizând ușor ușa în spatele ei.Gabe rămase cu privirile ațintite asupra pâlcurilor de copaci ce se zăreau pe fereastră,inima bubuindu-i cu putere în piept.De la depărtare auzi zgomotul surd făcut de motorul camionetei,atunci când Kathy îl porni.Cu un geamăt căzu pe marginea patului îngropându-și fața în mâini,și nu-și mai ridică capul până nu îl auzi pe Ricky spunându-i:

-Ce s-a întâmplat taticule? Te doare capu'?

CAPITOLUL 9

Când Mike coborî de la etaj,arătând obosit și îngrijorat,Kathy ghici că el o auzise plecând în toiul nopții și rămăsese treaz până când se întorsese acasă.

-Îmi pare rău,îi zise ea.Te-am deranjat,nu-i așa?

El scutură din cap,dar era totuși adevărat.

Ea într-adevăr îl deranjase,deși nu pentru că plecase de acasă în miez de noapte. Când o auzise plecând,el chiar zâmbise mândru de ea,știind că fata lui proceda așa cum era mai bine...Ceea ce îl îngrijorase pe el era întoarcerea ei atât de devreme,și durerea pe care ea o simțea atunci,căci el o auzise cum plângea încetisor în camera ei.În acel moment ar fi dorit să se ducă la ea,dar își dăduse seama că nu ar fi fost și dorința ei.Indiferent cu ce demoni se lupta ea în acele momente,era o luptă pe care trebuia să o poarte de una singură.Cu un mare efort de voință el reușise să rămână întins în patul lui,gândindu-se la toate visele urâte pe care le alungase din mintea fiicei lui,la micile suferințe sentimentale pe care el reușise să le aline,și la toate acele dezamăgiri peste care o ajutase să treacă.Atât de multe lacrimi,atât de multe răni,și el era cel la care ea venea întotdeauna când avea câte un necaz.De ce,se întrebă el,era atât de ușor pentru un tată să dezinfeceteze un genunchi însângerat,să-l sărute după aceea ca să se facă bine mai repede,și apoi să-l bandajeze? Toți acei ani în care se îngrijise de toate rănilile și necazurile ei îl făcuseră să creadă că va fi în stare să aranjeze mereu lucrurile pentru Kathy,ca să descopere dintr-o dată acum,când copilul lui suferea cu adevărat,că doar dragostea părintească și părerea lui că va putea el să rezolve tot,nu erau câtuși de puțin suficiente,și asta îl făcu și,pe el să sufere.Și suferința ei nu se putea lecu cu un simplu bandaj,iar durerea pe care o simțea ea nu trecea doar cu sărutul unui tată.O mamă,și el știa asta,ar fi putut să se ducă la ea,ar fi putut s-o ajute într-un asemenea moment,dar Kathy nu avea o mamă.Ea nu-l avea decât pe el.Atunci pe jumătate chiar se dăduse jos din pat,dar se oprise.Nu,bătrânul ei tată nu putea face absolut nimic ca s-o ajute,din păcate. Acum observând că ea încerca să se prefacă că totul este în regulă,el se încruntă pe jumătate serios,pe jumătate în joacă și îi zise:

-Tânăra doamnă,noi doi avem ceva de discutat.Kathy făcu ochii mari.

-Și asta ce vrea să însemne ?

-Furt.Mașina,îi răspunse el.Ești bună pentru cel puțin cinci ani de închisoare.

-Oh,Judecătorule,fie-ți milă de mine.Sunt la prima infracțiune,și n-o să mai fac asta niciodată! El se prefăcu că meditează adânc,frecându-și bărbia cu o mână.

-Ei bine,ce zici dacă te-aș lăsa în custodia tatălui tău pentru următoarele două zile,sau poate săptămâni sau ani-sau mă rog,cât timp o fi nevoie?

-Doar,zise ea după câteva minute,dacă tatăl meu este de acord să mă încuie în camera mea pe timpul nopții ca să mă țină acasă în siguranță.

-Știi ceva,iubito? Nu există cu adevărat siguranță.Ea aprobă din cap.

-Mda.Cred că ultima oră sau cam așa ceva am petrecut-o descoperind treaba asta.Am făcut după cum m-ai sfătuit tu.L-am întrebat pe Gabe dacă nu vrea să se

căsătorească cu mine.În timp ce vorbea,cu coada linguriței trase mici cercuri pe fața de masă.Apoi ridicându-și privirea spre Mike îi mărturisi: Dar nu a spus da.

-Dar a spus nu?Kathy lăsă să-i scape un mic oftat de râs plin de ușurare.

-Acum că ai menționat treaba asta,îmi dau seama că nu a spus nu.

-Și atunci?Ea zâmbi și se ridică în picioare,îmbrățișându-l strâns pe tatăl ei în semn de mulțumire.

-Mă duc să fac o plimbare.Ne vedem ceva mai târziu.În timp ce se plimba, începu să se întrebe dacă nu fusese de-a dreptul nebună să se bucure în felul ăsta,peutru că Gabe n-o refuzase de-a dreptul și categoric.

Dacă Gabe chiar se întorsese acasă încă de duminică seara,totuși nu încercă deloc să ia legătura cu Kathy.Pentru treaba asta știa și ea,nu era de vină decât o singură persoană,ea însăși; doar ea îi zisese să nu încerce s-o caute.De fiecare dată când suna telefonul,ea se repezea să răspundă,dar niciodată nu era el.Trecu astfel ziua de luni,și apoi ziua de marți,iar când telefonul sună din nou miercuri după masa de prânz,Kathy își văzu mai departe de treabă cu articolul la care muncea,știind că probabil telefonul era pentru tatăl ei.

-Scumpo,e pentru tine,îi zise Mike,iar ea simți cum dintr-o dată parcă plutește dar nu era Gabriel.La telefon o întâmpină o voce de bărbat,care se identifica singur ca fiind tatăl lui Hans,Gisela și Marta.Comunitatea lor,îi zise el,dădea un fel de masă festivă pentru a mulțumi oamenilor care îi ajutaseră atât de mult pe tot parcursul inundației,iar ei vor fi onorați dacă ar accepta și ea să vină.

Ea îi mulțumi,acceptă invitația și apoi închise telefonul,mușcându-și buzele, simțindu-se împărțită între o exuberanță de-a dreptul adolescentină,peutru că în mod sigur ea îl va vedea și pe Gabe acolo,și resentimentele pe care le încerca pentru el,că se luase după ce-i spusese ea într-un moment de furie și n-o mai căutase.Ce-ar fi dacă nu s-ar duce? El se aștepta s-o vadă acolo,nu-i așa? Dacă nu se ducea,poate că ar veni el s-o caute,să vadă ce anume i s-a întâmplat.

-La dracu'! mormăi ea.N-o să-l las să-mi facă una ca asta.

-Ce-ai spus? o întrebă Mike cu mintea în altă parte.

-Nimic,zise ea.Vorbeam și eu de una singură.

-S-a întâmplat ceva?

-Am fost invitată de comunitatea Mennonite-ilor pentru un banchet de mulțumire,joi seara.

-Și asta-i o problemă? o întrebă Mike.Câțiva dintre cei mai buni bucătari din lume trăiesc acolo.

-Da, așa am auzit și eu, dar cu ce naiba ar trebui să mă îmbrac la o petrecere a lor?

-Cu ceva opac, care să nu fie mini, și nici prea decoltat în jurul gâtului și al umerilor, cel puțin așa cred eu, îi zise Mike.

-Oh, păi atunci e foarte bine. Costumul acela roșu, pe care l-am cumpărat ieri, ar trebui să fie tocmai bun pentru ocazia asta, îi zise ea cu umor.

-Kathy Christiana M'Gonigle să nu îndrăznești! Te vei îmbrăca frumos într-o rochie, chiar dacă e nevoie să ți-o cumpăr chiar eu.

-Și cu niște ciorapi de ăia negri și groși și cu o bonetică albă? îl întrebă ea râzând, și apoi oftă. Nu, tată, serios acum, zău că nu știu cu ce să mă îmbrac.

-Să știi că nu e nevoie să porți ciorapi negri și bonetică albă. Asta-i sigur, așa că nu te mai îngrijora atâta. Mai ales că bonetică este ceva ce o femeie de a lor o alege pentru a-și demonstra mai bine apartenența la grupul lor, sau așa cred eu. Și nu toate familiile de acolo sunt foarte stricate în credința lor. Nu seamănă deloc cu cei din comunitatea Amish. Sunt chiar foarte moderni, folosesc tot felul de mașini moderne la muncă, și au chiar și telefoane în sat. Ochii lui Mike se îngustară puțin atunci când își privi fiica. Și mai bănuiesc că și Gabe va veni acolo, și asta-i ceea ce te deranjează cu adevărat, și nu rochia. Kathy dădu din umeri.

-Probabil, zise ea, dar cu toate astea își alese cu multă grijă o rochie pentru petrecerea aceea.

Urmând instrucțiunile primite, ea parcurse cele cincisprezece mile de drumuri lăturalnice până la valea aceea izolată în care se așezase comunitatea Mennonite. Își parcă mașina lângă sala luminată și care se umplea rapid cu oameni, privind la capetele acelea care se plecau în semn de salut către oaspeții care se apropiau oarecum șovăitori, exact cum procedă și ea în acel moment, brusc intimidată.

Îl ajunse din urmă pe Kevin, pilotul elicopterului, pe prietena lui, pe care i-o prezentă drept Janine, și pe Jim, copilul.

-Îmi amintesc de tine, îi zise Jim. Tu ești femeia aceea de pe acoperișul mașinii. Kathy izbucni în râs.

-Ce fel de a fi ținută minte. Am înțeles că numai datorită ochilor tăi buni am scăpat cu viață. Apoi adăugă pe un ton serios: Și îți sunt recunoscătoare Jim. Îți mulțumesc chiar mai mult decât mă pot exprima în cuvinte.

-Neh, încercă Jim să se eschiveze. Dacă nu te-aș fi văzut eu, în mod sigur te-ar fi descoperit ceilalți. Și pe unde e bătrânul Gabe? El te-a adus, nu?

-Nu,am venit singură cu mașina mea,îi zise ea pe un ton plăcut,iar după aceea Kevin o prezentă câtorva membri ai comunității gazdă.Primi mulțumirile părinților de ai căror copii se îngrijise,fu lăsată să o țină în brațe pe Heidi pentru câteva minute,iar apoi Gisela o prinse de mână,luând-o deoparte să-i arate deserturile pe care le pregătiseră femeile.

Tocmai discuta și râdea cu un grup de adolescenți când simți o atingere ușoară pe braț,și care îi răspândi apoi căldură în întregul ei trup.Se întoarse foarte încet. Tinerii aceia cu care se distrase până atunci,se îndepărtară ușor,lăsându-i pe amândoi într-un mic cerc de tăcere.

Kathy dorea atât de mult să spargă tăcerea aceea ca de gheață,dar nu reușea să se gândească la niște cuvinte cât de cât potrivite situației.Nu putea decât să stea și să-l privească,întrebându-se la ce anume se gândea el,întrebându-se dacă acel moment era la fel de stânjenitor și pentru el după cum era și pentru ea.Îi ceruse să se însoare cu ea.Iar el nu îi răspunsese afirmativ,ceea ce,în ciuda celor spuse de tatăl ei era cam același lucru cu un refuz mascat și politicos.

Îi cercetă ochii.Nu.Apropierea lui nu avea nimic firesc,doar părea așa pentru cei care poate îi observau în acel moment.Exista o anume tensiune în comportarea lui,o anume intensitate în privirile lui,și pentru că îl cunoștea atât de bine își dădu seama că acel moment era la fel de dificil și pentru el ca și pentru ea.Și ea mai știa că,indiferent ce gândeau sau ce simțeau amândoi,acum nu era deloc momentul în care să poată discuta.Zâmbi cu blândețe.

Gabe îi întoarse zâmbetul și o adâncă pace îi umplu sufletul în momentul acela.

-Bună,Kathy.Vocea lui era puțin găjâită,ca și cum n-ar fi vorbit un timp îndelungat.Ea înghiți nodul care i se formase în gât.

-Bună.

-Te-am sunat în după-amiaza asta,dar n-a răspuns nimeni,voiam să te invit să vii cu mine în seara asta aici.Pe urmă am trecut pe la voi în drum spre banchet,și Mike mi-a spus că plecaseră deja de câteva minute.

-Da.

-Aș fi vrut să te aduc eu aici.

-Nu am știut.

-Văd că ai fost la cumpărături.O prinse de vârfurile degetelor și îi ridică brațele în părți pentru a-i admira mai bine rochia albastră care cădea în falduri grațioase în jurul centurii înguste,argintii,care-i strângea talia.Arăți superb.

-Mulțumesc.Ea aruncă o privire în jur,observând ce purtau și celelalte femei care fuseseră invitate.Rochia ei,care era lungă doar până la genunchi,nu era deloc stridentă.Și tu arăți tare bine.Costumul lui la trei rânduri era croit superb și îi

îmbrăca trupul perfect.Părul era proaspăt tuns și el mirosea minunat.

Ea își coborî ochii,înainte ca el-sau oricine altcineva-să poată observa că îl devora din priviri.

-Aha,și ce mai face Rachel? Și copilașul cel nou?

-Foarte bine.Nu avea nici un mesaj pentru ea din partea lui Rachel? Nici măcar un bună ziua la mâna a doua?Iar dacă era totuși ceva,Gabe nu binevoi să-i transmită mesajul sau salutul.

-Și cu cine seamănă bebelușul? El ridică nepăsător din umeri.

-Nu prea știu.Cred că seamănă oarecum cu Ricky.

-Asta nu mă ajută prea mult.Eu nu l-am văzut niciodată pe Ricky.

-Nu,zise el,de parcă ea i-ar fi cerut permisiunea să-l întâlnească pe fiul lui,și el tocmai o refuzase.A fost salvată de chinul de a căuta un alt subiect de conversație cât mai inocent după acea privire bruscă,de anunțul că cina era gata pregătită.Toasturile au fost neașteptat de scurte,chiar dacă grația și bunul-gust al celor ce vorbiseră rămaseră mult timp după aceea,iar mâncarea era absolut delicioasă și din abundență,iar Kathy se simți obligată să guste măcar câte o înghițitură sau două din toate bucatele ce-i fură oferite.Până când să se aducă la masă și deserturile pe care ea și Gisela le admiraseră mai devreme,ea era deja sigură că nu va mai reuși să mai înghită nici măcar o firimitură,dar reuși să guste câte ceva și din dulciurile acelea atât de apetisante și mai bău și două cești cu cea mai gustoasă cafea pe care o mai încercase până atunci.

Era deja târziu după standardul acelei comunități de fermieri,când acea adunare începu să se împrăstie,iar Kathy o porni și ea spre locul în care lăsase mașina, împreună cu Kevin,Janine și Gabe.

-Chestia asta crezi tu că mai și merge?o întrebă Gabe referindu-se la mașina micuță de culoare gri pe care ea o închiriasse în așteptarea banilor de asigurare ca să-și poată repara mașina cu care fusese prinsă de inundație.

-Păi,m-a adus până aici,nu?

-Pe mine mă interesează dacă te poate duce și înapoi acasă,îi zise el.Urcă-te și pornește motorul.O să vin și eu după tine ca să mă asigur că ajungi în regulă până acasă,așa că așteaptă-mă la intrarea în șosea.Apoi o luă la fugă spre celălalt capăt al parcării.Mașina o porni mult mai repede decât o făcuse la începutul seriei,și merse destul de bine tot drumul acela până acasă.Parcând-o în spatele camionetei lui Mike,coborî,și îi făcu semn cu mâna lui Gabe care venea în urma ei.

-Așa,zise ea,când el deschise portiera și veni lângă ea.Ai văzut? Ți-am spus eu că merge.

-Și de fiecare dată când schimbai vitezele,împroșcai prin țeava de eșapament,un fum negru în jur,o înțepă el.Chestia asta este o adevărată catastrofă ecologică.

-Acum nu mai contează,îi zise ea,urcând pe veranda mică.

Nu am închiriat-o pentru totdeauna.Imediat ce pronunță acel cuvânt ar fi dorit să și-l poată retrage.Zâmbetul lui Gabe păli,în timp ce o urma spre ușă,expresia feței lui se întunecă,iar mâinile se încleștară pe umerii ei în timp ce o strângea cât mai aproape de el.

-Totdeauna,repeta el.Totdeauna.Și totuși sunt anumite lucruri pe care le dorești să fie pentru totdeauna.Ea nu putu și nici n-ar fi vrut să nege ceea ce îi spusese el.

-Ai dreptate.Sunt unele lucruri pe care le dorești să fie pentru totdeauna și dacă nu se poate așa,atunci nu le mai vrei deloc.

-Kathy,de ce este atât de important pentru tine?De ce nu te satisface ceea ce avem deja.Sărutul lui era dur,furtunos,dar ea îl acceptă ca atare și îl mai îndulci cu propriul ei răspuns,și îl îmblânzi cu dragostea pe care o simțea pentru el.Când degetele lui se relaxară pe umerii ei,le conturară forma și trecură peste ei,și apoi se așezară pe spatele ei,atunci își lăsă și ea capul pe pieptul lui,îmbrățișându-l strâns,în timp ce se legănau împreună într-un fel de agonie a mâhnirii,din care nici unul din ei nu putea ieși.

-Doar știi că niciodată atât nu va fi destul,murmură ea.

-Ba s-ar putea.Este suficient și atât pentru o mulțime de oameni.A fost suficient și pentru părinții noștri pentru aproape douăzeci de ani afurisiți!

-Dar nu și pentru noi.Ea își ridică capul și își puse mâinile pe fața lui.Gabe,vreau să am copiii tăi.El rămase un moment nemișcat privind-o cu multă atenție.

-Ești gravidă? o întrebă răgușit.

-Nu.Dar dacă chiar vrei,o să rămân însărcinată atât de repede,încât nici n-o să-ți vină să crezi.El îi luă mâinile de pe fața lui,îi sărută palmele,și i le puse pe gât, acolo unde se simțea pulsul.

-Îmi promiți asta deși totul depinde până la urmă de mine,nu-i așa? Și tu nu ai fost niciodată omul care să ascundă ceea ce vrea.Tu întotdeauna ai spus-o direct.

-Și asta te supără?El scutură din cap energic.

-Nu.De altfel îmi place ideea că tu dorești să ai copiii mei-și mi-o și spui de-a dreptul.

-Însă ceea ce contează este dacă îți surâde ideea de a-i face cu mine?

El închise ochii și își lăsă fruntea să se sprijine de fruntea ei.

-Eu...nu,nu cred.Când mi-ai spus asta,nu-mi dau seama ce anume am simțit,dar ceea ce se detașa clar era teama.Pentru că nu te-am ferit în noaptea aceea...și

știam că era posibil ca tu să fii gravidă.Ea aproape că nu suporta să știe că el era speriat că ar putea fi însărcinată cu copilul lui.

-Dar nu sunt,îi zise ea tăios,îndepărtându-se de el.Nu trebuie să te îngrijorezi în privința asta.El însă o prinse iar în brațe,culcându-i obrazul la pieptul lui.

-La naiba,iar te-am rănit.

-Păi,ar cam fi cazul să mă obișnuiesc,nu crezi?

-Ah,Kathy,nu mai fi atât de amară.Dacă aș putea să fiu așa cum mă dorești tu,să știi că m-aș schimba.Te iubesc.Să nu uiți asta,O.K.? Ea respiră adânc și își ridică capul.

-N-am să uit asta,Gabriel.El se îndepărtă puțin de ea,cât să-i poată vedea fața în lumina ce venea de la becul instalat deasupra ușii.

-Oare are vreun rost să te mai invit la mine acasă în seara asta? Ea îl privi până în adâncul ochilor,dar nu trebui să spună nimic.Zâmbetul lui o răni,pentru că știa că doar masca durerea pe care o simțea el.Nu,nu cred că are vreun rost.Noapte bună,scumpa mea.

-Noapte bună Gabe.El întinse o mână pe lângă ea și îi deschise ușa.Ea ezită un moment să intre în casă.

-Și eu te iubesc,Gabe.Nici eu nu vreau ca tu să uiți asta.

-Asta-i ceva ce n-aș putea uita niciodată,îi zise el,și coborî scările încet.

Apoi,întorcându-se,îi zise: Ai mai călărit în ultima vreme?Ea scutură din cap.

-Vrei să te antrenezi puțin? Nu o să merg nici prea departe și nici prea repede, i-am promis lui Ricky o zi întreagă afară,pe poney-ul lui,ca să mă ajute să verific gardurile.Nu vrei să vii și tu cu noi mâine?

Kathy înghiți în sec.Ce anume voia el să-i ofere? O șansă ca să-l poată întâlni pe fiul lui? O bucată de timp împreună cu ei ca să-și poată da seama ce fel de familie formează ei doi?Sau doar o zi în șa,ca atâtea alte zile pe care le mai petrecuseră de-a lungul anilor?Dintr-o dată își dădu seama că de fapt nici nu conta.Indiferent de ce anume era,oricum era mai bine decât nimic.

-Și cam la ce oră ar trebui să fiu acolo sus la tine?

El îi zâmbi, și ceva din interiorul ei făcu să-i bată inima mai cu putere.

-Pe la șapte,îi zise el.Pa! Și apoi dispăru în întuneric.

Kathy se trezi,se îmbracă și se pregăti pentru ziua ce urma,cu mult mai înainte de ora șapte,dar așteptă să se facă timpul potrivit pentru a se urca în mașină ca să facă drumul acela scurt peste pod și apoi în sus pe deal.Când în sfârșit ajunse și ea la fermă,Gabe era gata pregătit de lucru,îmbrăcat cu o pereche de blugi tociți,o haină ușoară din piele și o pălărie Stetson trasă pe ochi.Tocmai terminase

de verificat frâul unui armăsar negru cu o pată albă în frunte,ca după aceea să rămână nemișcat,privind-o parcând mașina în spatele camionetei lui.Ricky era deja călare pe un poney alb cu negru,și o iapă micuță de culoarea alunelor stătea în apropierea lor,pășcând iarbă printre hamurile care îi atârnavă libere în jurul grumazului neted.Era gata înșeuată și pregătită pentru Kathy.

Cu o mică geantă de voiaj pe umăr și cu un zâmbet plăcut pe buze,Kathy se apropie de ei,privind de la Gabe la băiețușul călare pe poney-ul lui,căutând trăsăturile familiei,și negăsind nici o asemănare,nici un pic din coloritul puternic al lui Art,sau albastrul acela intens al ochilor lui Grace,sau măcar căpruiul acela ca de catifea pe care îl aveau Gabe și Rachel.În loc de asta ea văzu niște ochi mari și gri pe sub sprâncenele subțiri și atât de blonde,încât aproape că nici nu se vedeau,o fețișoară arsă de soare,cu obrăjori îmbujorați,și o claiă de păr blond și cârlionțat care parcă nega seriozitatea pe care și-o impusese băiețelul cu acea ocazie.Probabil,își zise ea,semăna cu familia din partea mamei.

-Bună,îi zise blând Gabe,și se aplecă puțin în față ca și cum ar fi vrut să o sărute,dar își reveni imediat și își îndreptă ținuta,privind pe furiș la copilul cocoțat pe poney-ul lui.Așa că doar îi mângâie ușor obrazul cu un singur deget și răsuflă ca după un drum lung.Nu eram prea sigur dacă o să vii.

-Uite că am venit.Zâmbetul nu era tocmai sigur.

-Kathy,îi zise el formal,dă-mi voie să ți-l prezint pe fiul meu,Ricky.Gabe pare mort de frică,își dădu ea seama.Oare ce-și închipuia el că o să facă? Că doar va privi spre băiețelul lui și o va lua la fugă,țipând? Fiule,aceasta este Kathy.Ți-am vorbit despre ea.Poți s-o saluți și tu?Ricky îi zâmbi larg.

-Bună,Kathy.Îndreptându-se spre el,Kathy îi întinse mâna.Apoi,scuturându-i ușor mânuța mică,îi zise:

-Bună dimineța.Îmi pare bine să te cunosc,Ricky.Și cum se numește poney-ul tău?

-Panda.Seamănă tare mult cu ursulețul meu.Kathy râse.

-Da,pot să văd și eu asta.Și eu am un ursuleț de ăsta.Tăticul tău l-a câștigat pentru mine la un bâlci.Ochii lui Ricky se făcură mari,parcă a neîncredere.

-Ce a făcut?

-A nimerit o sticlă de lapte cu o minge de baseball.

-Ba n-a fost deloc așa! Am doborât o grămadă de baloane,cu niște pietricele care aveau greutate înșelătoare.

-Sigur că da,dar atunci ai câștigat cățelul ăla alb cu roșu,dar asta se întâmpla într-o altă perioadă.

-Voi ați mers la bâlci de mai multe ori?

-Cam așa ceva,domnule,îi zise Gabe.Apoi,aruncând o privire rapidă în direcția lui Kathy,zise: Ai un urs ca ăsta?

-Da.Și un cățel.Și iepurele acela roz.La fel și șarpele galben.

Gabe se holbă la ea a neîncredere.

-Chestia aia cred că avea vreo cinci metri lungime!Ea zâmbi încântată.

-Și încă îi mai are.Am fost norocoasă că tata n-a închiriat camera mea cât am lipsit de acasă.

-Tăticule,putem să mergem și noi la bălci? Câștigi și pentru mine un șarpe mare?

-Poți să fii sigur că am să încerc.Dar nu mă descurc atât de bine fără Kathy.Ea de obicei îmi purta noroc.Zâmbetul pe care i-l aruncă după aceea o întoarse cu totul pe dos.

-Păi atunci de ce să nu vină și Kathy?Gabe se îndepărtă încetișor de ei, jucându-se cu frâul calului pe care-l pregătise pentru ea.După un moment,Kathy îi zâmbi lui Ricky.

-Îți mulțumesc,amice,îi zise ea.O să vedem ce putem face în legătură cu bălciul. Din momentul în care o porniră la drum,Ricky vorbi practic încontinuu,o trâncăneală care pe Kathy o amuza,și care în același timp o uimea ținând cont de cunoștințele pe care băiețelul le acumulase în timp și care erau stocate ordonat în căpșorul lui,și de asemenea era uimită de numărul întrebărilor pe care reușea să le pună într-un singur minut.În cea mai mare parte a timpului a căzut în sarcina ei să răspundă la nenumăratele lui întrebări,pentru că Gabe era prea ocupat să repare gardurile rupte cu un sul de sârmă pe care-l adusese cu el în spatele șeii.În locurile în care gardurile nu puteau fi reparate doar cu sârmă și cu cuie întindea o sfoară legată cu niște mici însemne roșii,lăsându-le acolo ca să poată fi reparate într-o altă zi de echipa de muncitori care lucra pentru el.Apoi merseră să verifice și câteva câmpuri cu fân,Gabe explicându-le că în timp ce cireada lui de vaci păștea liberă în cea mai mare parte a anului,trebuia totuși să le asigure mâncarea și pe timpul iernii,așa că tot el cultiva și cea mai mare parte a hranei lor.

-A fost dificil să transformi din nou ferma dintr-una de lapte într-una bazată pe producția de carne?

-Nu.Era cel mai bun lucru pe care-l puteam face.Ca fermă de lapte,în nici un caz nu făcea față cererii și nici nu putea ține piept concurenței.Acum însă a început să aducă din nou profit.Tot ce am vândut,echipamente și stocul rămas,am băgat în refacerea a ceea ce a fost odată.Kathy privi la fața lui care era pe jumătate umbrită de borul pălăriei.

-Până la urmă nu-ți displăce chiar atât de mult să te ocupi de fermă,nu-i așa?

După un moment,el încuviință tăcut din cap,poate chiar puțin șovăitor,după părerea ei,ca și cum nu i-ar fi plăcut deloc să admită una ca asta.

-Am oarecum impresia unui ocean,cu toate dealurile astea întinse de jur împrejur,și iarba asta unduitoare se aseamănă oarecum cu valurile.

E...O.K.Bănuiesc că sunt destul de mulțumit.Cam pe la jumătatea dimineții,după ce galopaseră peste dealurile din jur,el se întoarse către Kathy și Ricky,și le zise:

-Cine e gata pentru o mică pauză și ceva rece de băut?

În loc de răspuns primind două zâmbete de încuviințare,îi conduse pe cei doi obosiți spre un mic crâng cu iarbă deasă,unde copacii înalți dădeau suficientă umbră pentru a-i apăra de arșiță,unde descăleca și pescui din sacoșa mare,cu care venise,două termosuri mari.

-Și eu am adus niște prăjiturile,zise Kathy,în timp ce Gabe îl dădea jos din șa pe Ricky.Băiețelul se apropie imediat de ea,părând foarte interesat.

-Și ce fel de prăjituri sunt alea?

-Prăjituri cu cremă de ciocolată,îi zise ea în timp ce se așeza pe malul pârâiașului din apropiere.

-De la cofetărie?Ricky stătea lipit de ea.Bunicuța le face întotdeauna la cuptor, dar tata le cumpără de la cofetărie.Ea dădu din cap în semn de simpatie, înmânând pachetul cu prăjituri.

-Pe astea le-am făcut chiar azi-dimineață,special pentru tine.

-Și pentru tăticu'? Ea îi zâmbi cu blândețe încuviințând din cap.

-Sigur.Pentru tine și tăticu'.Ricky scoase o prăjitură din pachet și se așeză pe iarbă lângă ea,sau poate doar să fie cât mai aproape de pachet.

Mamă-mamă!Prăjituri de ciocolată făcute în casă!Luă o mușcătură din prăjitură.

E bună,zise el împrăștiind în jur firimiturile.

Gabe îl servi cu un pahar cu limonada,turnă unul și pentru Kathy și se așeză și el lângă ea de cealaltă parte,întinzându-se și el după o prăjitură.Mușcă dintr-o dată o jumătate,după care își dădu și el acordul.

-E foarte bună.

-Pot să mai iau una,Kathy,întrebă Ricky,în timp ce deja era din nou cu mâna în pachet.Gabe îi prinse o mână și i-o strânse în palma lui.

-Cred că ți-ai făcut un prieten pe viață.Ea își strânse degetele pe mâna lui.

-Asta,îi susură ea la ureche,este exact ceea ce am și urmărit.

-Asta înseamnă că joci murdar,nu-i așa,Kathy?Ea dădu din cap.

-Mda.Foarte murdar.El oftă.

-Ce am să mă fac eu cu tine?

-Nu mai vrei încă o prăjitură?

-Și ce te faci,atunci când se vor termina prăjiturile?

-O să fac altele.

-Și dacă te plictisești să tot faci prăjituri?

-N-o să mă plictisesc.

-Mă sperii cu hotărârea asta a ta.

-Nu,zise ea cu un zâmbet dulce,mai vorbi cu gura plină.Ești un exemplu rău pentru copil.El mai scoase din pachet o prăjitură ținând-o delicat între degetul mare și arătător,gustând-o cu vârful limbii.Privirea lui se îndreptă spre partea din față a cămășii ei,unde sfârcurile se vedeau destul de bine prin materialul moale de bumbac.Apoi el îi zâmbi răutăcios.

-Și tu ești un exemplu la fel de rău,îi murmură el.

Kathy își petrecu cea mai mare parte a următoarelor zile împreună cu Gabe și cu Ricky,de cele mai multe ori luând cina cu ei,citindu-i lui Ricky povești înainte de culcare,sau ascultându-l pe Gabe în timp ce-i citea el.

-La ce te gândești atât de serios? o întrebă el,în timp ce coborau scările de la etaj,lăsându-l pe băiețelul toropit de somn să se îndrepte spre lumea minunată a viselor.

-La fericire,îi răspunse ea fără să ezite.Amândoi am plecat în căutarea ei prin lumea întreagă.Și în tot acest timp ea era aici,așteptându-ne.Sunt uimită de cât de ușor ne-a fost s-o găsim.Cât de simplu.

-Știi foarte bine că nu e chiar așa de simplu.El păși pe podea și se întoarse spre ea,obligând-o să rămână pe ultima treaptă,ochii lor fiind la același nivel.Nu te lăsa înșelată cu bună știință.Nu este ceva real și nici n-o să dureze.

El însă văzu în ochii ei că ea refuza totuși să-l creadă.Era,și el știa asta,timpul să-i spună absolut totul despre el.Dacă ea era atât de hotărâtă să facă planuri pentru viitorul lui,a lui Ricky și al ei,acum era exact momentul să-i dea suficiente informații,astfel încât ea să poată hotărî totul în cunoștință de cauză.

-Kathy...

-Ce-i? îl sărută încercând să șteargă expresia aceea atât de serioasă de pe fața lui.

-Nu face asta.

-De ce nu? Am nevoie să te sărut.N-am mai făcut-o încă de dinainte de cină.

El își aminti de sărutul pe care-l împărțiseră înainte de cină și care fusese întrerupt de intrarea lui Ricky,așa că se lăsă sedus de cel pe care tocmai i-l dădea Kathy,plăcându-i modul în care limba ei se strecura printre buzele lui.

-O.K.,O.K.,îi zise el câteva momente mai târziu.Acum încetează.Vreau să...vorbesc cu...

-Hmm?

-Vreau să...nimic.Ea zâmbi,lăsându-și capul pe spate,și arătându-i buzele umflate,umede și roșii.

-Deci nu vrei nimic? Ești mult prea ușor de mulțumit.Măcar încearcă,fă ca totul să pară ceva mai dur pentru mine.El izbucni în râs în timp ce o luă în brațe de pe treapta pe care rămăsese,ridicându-i fusta pentru a-i elibera picioarele,dacă voia să și le poată încolaci în jurul taliei lui.Ea descoperi astfel căldura lui prin materialul subțire al chiloțelilor.

-Scumpo,mai dur de atât nici că se poate.

-Punem pariu? îi șopti ea în timp ce cu o mână se ținea de gâtul lui și cu cealaltă își trăgea peste cap tricoul de pe ea.Desfăcu și nasturelul sutienului și îl scoase și pe acesta,ținându-se alternativ agățată cu mâinile de gâtul lui,pentru a se elibera de bretele.Gabe începu să râdă cu fața băgată în pielea ei goală.

-În ordine,madam Houdini,hai să te vedem cum o să te mai descurci,cu fusta,o provocă el, și ea chiar încercă sucindu-se și agitându-se în brațele lui,mâinile ei descoperind nu nasturele fustei de pe talia ei,ci nasturele din față al pantalonilor lui,nu fermoarul care se găsea în spatele fustei ei,ci fermoarul de la pantalonii lui.Hei,oprește-te!Nu asta trebuia tu să faci,se revoltă el,dar sprijinind-o în acțiunea ei.Apoi ea începu să-l gâdile,iar el începu să râdă,vocea lui vibrând pe lângă urechea ei; apoi începu el s-o gâdile pe ea,și începu și ea să râdă,vocea ei înfiorând pielea de pe pieptul lui.

-Și până la urmă cum o să te descurci cu fusta aia? o întrebă el plin de voie bună.

-Dă-ți capul mai într-o parte.

Într-un fel de-a dreptul miraculos ea reuși să-și descheie fusta la spate.Începu să și-o tragă de-a lungul trupului și și-o scoase apoi peste cap,lăsând-o să cadă pe podea.Gabe o privi uimit și se întrebă dacă viața putea fi mai bună decât atât -cu femeia lui călare peste șolduri,goală,cu excepția chiloțelilor minusculi,și pe buze cu un zâm-bet care spunea că și ea îl dorea tot atât de mult,pe cât o dorea și el.

-Te iubesc,îi zise el,presiunea din interiorul lui crescând și mai mult,până când el crezu că o să explodeze.Ea avusese dreptate.Se întărise și mai mult.

-Da.Vocea ei părea să nu aibă substanță.Ochii îi străluceau.Fața și partea de sus a trupului ei erau îmbujorate.El îi putea simți căldura și umezeala pe abdomen.

Da,îi zise ea din nou.Iubește-mă.Acum,Gabe,vorbi ea după un moment,cu o grabă febrilă în care se simțea o dorință și o pasiune sălbatică,la care el îi răspunse în același fel.Și atunci era prea târziu ca să mai poată face și altceva decât să încerce amândoi să respire.

Cu niște picioare nesigure,el reuși să ajungă până la sufragerie,unde se așeză pe scaun,mâinile tremurându-i în timp ce încerca să-și scoată cât mai repede pantalonii și chiloții și să-i scoată și ei chiloțtii,ca apoi să o tragă grăbit deasupra lui,intrând în ea cu o singură mișcare abilă,care aduse în ochii amândurora lacrimi de bucurie.Printre lacrimi el observă cum fața ei se încordează,cum ochii par să nu mai vadă nimic înaintea lor,cum gâtul îi devine rigid,ca apoi și el la rândul lui să fie orbit de lumina ce provenea din interiorul ființei lui,în timp ce spasmele din interiorul ei îl aduceau la marginea pasiunii,eliberându-se și el imediat după ea.

-Oh,Doamne.Oh,Doamne.Oh,Doamne.Ca de la mare distanță,Gabe auzea un bărbat pronunțând acele cuvinte și își dădu seama că cel ce le spunea era chiar el,dar nu se putea opri.Kathy! Kathy!

-Știu.

-Îmi pare rău.Ea își ridică capul foarte încet.

-De ce? reuși ea să întrebe.A fost totul prea repede.N-am avut timp să...

-Să savurăm?

-Hmm.

-Gabe...să savurăm,începând de acum încolo.Cumva,el reușise să se ridice cu ea în brațe și să se instaleze mai comod pe canapea.

-Cred că aș putea face asta...Vocea lui se pierdu.

-Pentru totdeauna?El rămase tăcut un timp îndelungat.

-Toată noaptea.

-O.K.scumpule.Toată noaptea.Dar când el se trezi,cu puțin înaintea zorilor, Kathy dispăruse,și la fel și hainele ei.

-Aproape că am spus-o,șopti el spre copacii ce se zăreau în depărtare.Aproape că am spus pentru „totdeauna”.Am încercat,Kathy.Zău că am încercat.

Ceea ce o trezi pe Kathy din somn a fost sunetul insistent și cumva a panică a telefonului de la parter;iar ea se ridică cu greu din pat,frecându-și ochii somnoroasă,auzindu-l pe Mike la duș.Ridicând receptorul telefonului instalat în salon,mormăi un „alo” somnoros.Răspunsul ei a fost la început întâmpinat cu o tăcere chinuitoare,ca apoi să se audă cum cineva respira adânc ca pentru aș face curaj.

-Este...Michael cumva pe acolo? întrebă o voce tremurată de femeie.

-Da,dar acum este sub duș.Să-i spun să vă caute el după ce termină? Kathy începu să se dezmeticească.Apoi se auzi un suspin,care fu repede înăbușit,după care femeia vorbi din nou:

-Ascultă,îi zise ea respirând cu greutate,eu nu știu cine ești dumneata și nici ce cauți în casa lui Michael la ora asta,dar trebuie să-l scoți de acolo.Să-l scoți din casă.Să-l scoți din oraș.Să plece cât mai departe.Îți spun,e în mare pericol!

-Cum? Așteaptă,lasă-mă să-l chem,așteaptă doar...

-Nu! Nu! Nu mai e timp! Trebuie s-o pornesc la drum chiar din minutul ăsta,dar spune-i,te rog,spune-i să plece cât mai repede de acolo.E în mare pericol,așa cum ți-am mai spus.

-Vă rog! Cine este la telefon? Care este numele dumneavoastră?

-Doar spune-i!Nu mai e timp de pierdut!Acum femeia plângea de-a binelea,vocea îi era spartă și înăbușită,cuvintele aproape imposibil de deslușit.Spune-i să plece,să părăsească casa,să se pună în siguranță!

-Dar de ce? Ce s-a întâmplat? Desigur că îi voi spune,dar,vă rog,dați-mi ceva mai multe informații,sau e posibil ca el să nu vrea să plece! Dați-mi numele dumneavoastră! Oare ce era ăsta,un telefon cu o alarmă falsă? Astea făceau parte din viața unui editor de ziar de țară,știa și ea,dar era ceva cu vocea aceea isterică care o punea totuși pe gânduri; și care o făcea să se întrebe dacă nu era cumva de bună-credință.Era ceva mult prea imperativ în cuvintele ei,iar alarmiștii de obicei nu plâng când dau telefoane false.

-Oh,vă rog,vă rog,dacă țineți cât de puțin la el,faceți ceea ce v-am rugat.

Oh,Doamne! O să fie ucis! Te implor scoate-l de acolo,fă-l să plece.Dacă aveți cea mai mică influență asupra lui,duceți-l undeva în siguranță...Nu mai am timp.Dar faceți ce v-am spus! Vocea aceea tremurătoare fu întreruptă brusc de clicul telefonului,atunci când receptorul fusese pus la loc în furcă,iar Kathy rămase privind uimită la telefon.

Auzi când apa de la duș se opri și se îndreptă în viteză spre ușa de la baie.

-Tată,cred că ar fi mai bine să ieși de acolo cât mai repede.Ceva nu e deloc în regulă.

-O s-o sun pe Rachel,îi zise el imediat ce Kathy își termină povestea.Ești sigură că era Grace? Mike începu să frunzărească o agendă de telefon mică și neagră.

-Nu,nu sunt sigură deloc.Au trecut aproape paisprezece ani de când nu i-am mai auzit vocea.Dar plângea.Cine altcineva ar fi putut fi atât de îngrijorată ca tu nu cumva să pățești ceva? Se cutremură.Tăticule,poate că ar fi mai bine să pleci de acasă.Dacă cumva este...

-Kath,fă cafeaua.

-Da,îi răspunse ea,dar rămase în continuare lângă el,incapabilă să se miște,exceptând tremurul acela care o scutura din cap până în picioare.

-Hei,nu lua asta mult prea în serios,o scutură puțin Mike.Probabil că nu a fost decât un telefon cu o alarmă falsă.Doar știi că primim cu duzina în fiecare an.În timp ce vorbea formă și numărul de telefon.O să vezi.Și chiar de ar fi adevărat, nimeni nu se va apropia de bătrânul tău tată.Acum du-te și fă caf...Rachel! Aici Mike.Mama ta este în regulă?

Kathy auzi vocea vechii ei prietene subțiată acum la telefon.

-Ce vrei să spui,cu: „Este în regulă”? Sigur că este bine și în regulă.De ce n-ar fi totul în regulă?Răceala din vocea lui Rachel o infioră pe Kathy.Desigur,din cauza asta nu primise nici un fel de salut și chiar transmis prin Gabe.

-Pentru că eu cred că tocmai am primit un telefon de la ea,și fiicei mele nu i s-a părut că ar fi deloc în regulă.

-Kathy? Kathy este acolo? De ce? Din cauza lui Gabe?

-Dă-o naibii,Rachel,n-avem timp acum de bârfe.Du-te doar și adu-o pe mama ta la telefon.Trebuie să mă asigur că este în regulă.

-Dar doarme.Este de-abia șase dimineața,pe pentru numele lui Dumnezeu! Și ea nu vrea să vorbească cu tine.Chiar nu poți să înțelegi asta? Chiar nu poți s-o lași în pace? Chiar nu crezi că i-ai făcut-că ne-ai făcut-destul rău până acum?

-Rachel,du-te și adu-o!Ceva din vocea disperată a lui Mike o făcu pe Rachel să murmure ceva de genul că era de acord,după care urmă o liniște tensionată,în timp ce Kathy și Mike se priveau încremeniți unul pe celălalt,așteptând,Kathy sprijinindu-se de tatăl ei.

-Mike? Era ca un vaiet de teroare.A plecat! Mike,mama nu este aici și mașina ei nu mai e în fața casei și am găsit un bilețel pe patul ei.Art a evadat,și ea crede că el deja se îndreaptă spre valea noastră!

CAPITOLUL 10

-Tată...Gabe.Trebuie să-l sunăm pe Gabe.Ochii lui Kathy deveniseră sălbatici.Și după aia trebuie să plecăm de aici.Grace are dreptate.Dacă Art se îndreaptă spre valea noastră,atunci e clar că vine după tine.

-Kath...eu nu am de gând să fug.Dar ai dreptate.Gabriel trebuie să știe despre toate astea.Tu du-te să te îmbraci.Eu o să-l sun.Du-te.!Acum! insistă el atunci când o văzu că ezită.Kathy plecă știind că el avea dreptate.Indiferent de ceea ce urma să se întâmple,va face față mai bine evenimentelor în altceva decât într-un simplu halat de bumbac.

-La dracu! îl auzi ea pe Mike mormăind în timp ce cobora în fugă scările: Unde naiba ar putea să fie la ora asta? Oare nu și-a instalat un telefon și în hambarul ăla afurisit?Kathy se repezi la fereastră în clipa în care auzi un vehicol trăgând în

fața casei,și oftă de ușurare când văzu că cel care venise era Gabe.Părul îi era în neorânduială,de parcă tocmai atunci s-ar fi dat jos din pat,iar bărbia îi era plină de țepi,dovadă că în ziua aceea nu se bărbierise încă.Sub un braț îl ducea pe Ricky,care părea foarte încântat că tăticul lui îl ducea în brațe și alerga în același timp.Deschizând ușa larg în fața lor,Kathy spuse:

-Gabe,tocmai ne-a sunat mama ta și...

-Știu.Am vorbit cu Rachel.Ascultă,vreau ca tu și cu Mike să veniți cu mine sus la fermă,acum.Poliția este și ea pe drum înapoi,dar ar fi mai bine dacă voi nu ați rămâne în casă.Luați-vă tot ce credeți că aveți nevoie și haideti să plecăm de aici.Acum.Îl puse pe Ricky în picioare pe podea,dar își păstră totuși o mână pe umărul lui.

-Nu,zise cu mult calm Mike,turnându-și o cană cu cafea.Grace vine înapoi.Eu nu plec nicăieri până nu vine și ea.Dar tu ai dreptate,Gabe.Tu cu Kathy și cu Ricky nu ar trebui să rămâneți aici.Cu câți sunt mai puțini oameni buni de luat ostateci,sau ce altceva mai plănuiește Art,cu atât mai bine.

-Tată! Ți-ai ieșit cu totul din minți? Nu poți să rămâi.

-Voi rămâne pină când ajunge și Grace aici.Nu vreau ca ea să se întâlnească cu nebunul ăla de una singură.Kathy se așeză pe primul scaun întâlnit în cale.

-Dacă tu ai de gând să rămâi,atunci rămân și eu.

-Acum ascultă-mă,începu el,dar fu întrerupt de o voce calmă și profundă care venea din pragul ușii:

-Rămâne toată lumea.Tăcerea care se lăsase după aceea era profundă.Până la sfârșitul vieții,Kathy își va aminti de acel moment ca de unul lipsit parcă de substanță,scos parcă în afara timpului,încrămenit.Gabe rămăsese lângă ușă,cu fața torturată de griji în timp ce îl privea pe fratele lui.Ricky rămăsese lângă el,ochii lui mari și plini de îngrijorare părând să caute ceva înțelegere și îmbărbătare la adulții care îl înconjurau.Mike rămăsese lângă bufet,având încă în față cana cu cafea și ibricul.Și ea rămăsese ghemuită pe scaunul ei,cu picioarele goale,strânse sub ea,simțind vântul care intra pe fereastra deschisă din spatele ei,auzind zgomotul pașnic al mașinilor ce treceau pe stradă,cântecul păsărilor,și pe cineva care-și striga copilul să vină la micul dejun.Art,ciudat de palid,stătea în spatele tatălui ei,cu o mână încă așezată pe clanța ușii și cu un pistol scurt și negru în aceeași mână.Încet,tabloul se puse parcă în mișcare.Art închise ușa cu un calm fără nici o grabă,mâna lui părăsi clanța,și brațul i se întinse.Își încleștă o mână pe brațul lui Ricky și îl smuci-făcând copilul să urle de frică-într-o poziție destul de incomodă în fața picioarelor lui.

-Tăticule!

-Tăticule, repetă Art sarcastic. Eu sunt tăticul tău, măi băiete.

Mike așeză ibricul înapoi pe aragazul încins, închise gazul și spuse:

-Lasă copilul în pace, Art. Eu sunt cel pentru care ai venit, nu-i așa?

-Nu. Nu numai pentru tine. Am venit și pentru ea. Vom aștepta. Doar tu ai spus că trebuie să vină. Presupun că și pe ea a sunat-o târfa aia trădătoare de Andreea.

Am crezut că tot ea te-a sunat și pe tine. Privirile lui Art se întoarseră într-o parte, spre locui în care rămăsese nemișcat Gabe.

-Cineva m-a sunat într-adevăr înainte să mă sune Rachel, zise el. Dar nu am ajuns la timp să pot răspunde. Cine era? Andreea?

-Andreea. Târfa. Și ea o să moară când o să termin cu ea. La fel ca și mama ta.

-Ba n-o să te atingi de ea, îi zise Gabe încetișor. Tu n-ai putea vreodată să-i faci vreun rău mamei.

-Nu e mama mea! E doar o târfă!

-Ea te-a crescut. Te iubește. N-a încetat niciodată să te iubească, indiferent de ceea ce ai făcut. Art îi aruncă fratelui său o privire rapidă.

-Dar m-a înșelat. A înșelat și memoria tatălui meu. Cum poți ierta așa ceva? își fixă ochii aceia întunecați pe fața lui Mike. Cu tine. S-a încurcat cu tine.

-Da, dar nu atâta timp cât tatăl tău era în viață. Niciodată atunci.

-Ar fi vrut ea. Tu erai mai tânăr. Tatăl meu era bătrân. Ea voia un bărbat mai tânăr. Și după ce a murit s-a încurcat cu tine. I-a înșelat memoria. Toate sunt la fel. Femei. Își întoarse ochii spre Kathy, iar ea îngheță când observă nebunia oglindită în ei. Nebunie și răutate-și îl ținea pe Ricky lângă el.

-Dar și el la rândul lui m-a trădat. Era a mea. Ferma mea. Ea s-a legat de el, l-a făcut slab, și el i-a lăsat-o ei atunci-ei și nemernicilor ei de copii.

-Și ție, interveni Mike. Ferma aceea a fost mai mult a ta decât a oricărui altcineva.

-Așa e! Dar tu ai avut grijă ca eu să nu o am totuși, sau nu-i așa? M-ai dat la o parte din drumul lor. În așa fel încât tu s-o poți avea pe ea și el-făcu un semn cu capul în direcția lui Gabe-să poată lua pământul meu!

-Nu eu i-am omorât pe oamenii aceia pentru tine, Art. Tu ai făcut-o singur.

-Dar a trebuit să-i omor. Nu înțelegi? Vocea lui Art deveni imploratoare. A trebuit. Și ea era ca toate celelalte femei. A fost doar vina ei. Am văzut-o prin oraș. Era în magazin și s-a uitat la mine. Fața lui deveni și mai palidă decât era. Tu știi doar felul în care o femeie îl poate privi pe un bărbat încât acesta să înțeleagă că ea îl place. Mike încuviință tăcut. Kathy observase privirea pe care o schimbase tatăl ei cu Gabe. Și o interpretează ca pe: „Ține-l de vorbă și eu o să sar pe el”, și își dori să poată țipa la Gabe să nu încerce așa ceva. El doar spusese că poliția era în drum spre ei. Poate că erau deja afară, chiar în acel moment,

așteptând să nu fie în ordine ceva ca să poată interveni. Cu privirile, ea încercă să-l implore să n-o facă, dar el evita să se uite în partea ei, privind cu încăpățănare doar spre fratele său.

-Ea mă dorea, continuă Art. Am văzut-o din nou o zi sau două mai târziu, și ea m-a privit din nou în felul acela, așa că am pornit după ea. Doar știam foarte bine ce anume voia de la mine. Pumnul i se încorda pe patul armei, și își închise ochii pentru un moment, de parcă ar fi simțit o durere cumplită, iar Gabe începu să se miște, înghețând apoi din nou pe loc, atunci când Art deschise ochii, fixându-i asupra lui, ca și când ar fi știut precis ce avea de gând Gabe să facă.

-Și după aia ce s-a mai întâmplat? întrebă repede Mike, atrăgând atenția lui Art asupra lui.

-Apoi ea a pretins că de fapt nu voia. Ele mereu fac asta, doar știi. Femei.

-Și ca atare ai omorât-o. În tonul lui Mike nu era nici un fel de mânie, nici un fel de muștrare, ci doar o nesfârșită înțelegere.

-Am fost nevoit! Trebuie să înțelegi asta. Era rea. N-ar fi trebuit să se comporte în felul ăla cu un bărbat. Și nici nu voia să înceteze cu țipatul. Tonul lui era nedumerit. De ce sunt femeile în felul ăsta? De ce ne fac toate lucrurile astea, nouă bărbaților?

-Grace nu e așa, Art. Grace nu face asemenea lucruri.

-Grace... Nu. Zâmbetul lui era plin de dragoste, ca al unui băiețel care se gândește la mama lui. Ea nu face asemenea lucruri. Dar unde e? E aici, nu-i așa? Unde ești? Voi o ascundeți? Pe ea o iubesc cel mai mult. Și ea m-a iubit pe mine până când nu a avut copiii aceia, după aia nu m-a mai iubit la fel de mult. Vreau s-o văd.

Mi-a fost așa dor de ea. Fața i se strâmbă, iar el începu să plângă, mâna lui eliberându-l pe Ricky, și ridicându-se pentru a-și șterge lacrimile, cealaltă mână încă ținând pistolul, iar ochii aceia plini de lacrimi, care se scurgeau șiroaie pe obraz, rămânând însă ațintiți asupra lui Mike.

Kathy îl văzu din nou pe Gabe pregătit să se pună în mișcare, și îl văzu ezitând, pentru că Ricky stătea încă în fața lui Art, deși nu mai era ținut ostatic de mâna aceea mare. Dar pe ea o scutură totuși un fior de teroare. Din poziția în care stătea ea, în partea îndepărtată a mesei nu putea ajunge până la copil, dar îi făcu un semn mic cu capul, iar el, părând să înțeleagă necesitatea de a păstra tăcerea, se furișă încetșor de lângă Art, se băgă pe sub masă și ajunse până la ea.

Cu mâinile tremurând, ea înhață copilul, se ridică de pe scaun cu el în brațe, și îl aruncă apoi prin fereastra deschisă, în timp ce ea se aruncă din nou pe scaunul pe care stătuse și mai înainte, părând la fel de inocentă și de neștiutoare pe cât putu ea mai bine, atunci când privirea lui Art se aținti asupra ei, dar fără să vadă nimic

neobișnuit. Tipătul de furie al lui Ricky a fost potolit imediat, și o voce de femeie îi zise:

-Ssst! Nu țipa. Vino la bunicuța.

-Kathy m-a aruncat pe geam! se plânse el.

-Da. Kathy este foarte deșteaptă. Acum hai să plecăm de aici.

Dintr-o dată Art tresări, își șterse ochii și, cu pistolul încă ațintit asupra lui Mike, fără ca acesta să-i tremure în mână, aruncă o privire rapidă în partea camerei în care era Kathy.

-Unde este băiatul? întrebă el pe un ton dur.

-Care băiat? interveni Gabe. Aici nu-i nici un băiat.

-Andreea spunea... Scutură din cap nedumerit. Îl privi pe Gabe. Știi, și Andreea e la fel ca celelalte. O proastă. Era a mea și s-a măritat cu altcineva... Își trecu dosul mâinii libere peste frunte și își mușcă buzele gânditor. Tu! S-a măritat cu tine! Și era aici și un băiat! Care e al meu și pe care tu l-ai luat!

În secunda în care mută pistolul din direcția lui Mike, Gabe acționează. Traversă ca o furtună bucătăria și se agăță de mâna fratelui său. Îl forță să i-o țină ridicată. Art se încruntă și încercă să o lase în jos, cât mai în jos, în timp ce Gabe se lupta în tăcere cu forța musculară și cu nebunia acestuia. Din nou, pentru Kathy timpul își opri scurgerea în vreme ce Gabe se lupta cu încetinitorul, sau așa i se părea ei, cu Art. Pistolul se ridică din nou în sus, apoi coborî iar, ieși într-o parte, apoi rămase ascuns între cei doi și din nou se ridică în aer.

Se auzeau tot felul de blesteme și gemete și zgomotul făcut de picioarele care se târșâiau pe podea și apoi o bufnitură, nu foarte tare, atunci când cei doi se prăvăliră pe jos încă înțeleștați în lupta lor. Cineva țipă.

Pe podea începu să se întindă tot mai mult o baltă de sânge, mai roșu decât putea Kathy să-și închipuie că poate fi sângele. Și era strălucitor. Fluid. Și se întindea tot mai mult. Niște oameni dădură buzna prin ușă, fiecare căutându-și câte o poziție cât mai bună și lăsându-se pe vine cu pistoalele ațintite asupra lor, iar o voce strigă: „Nu mișcă nimeni!” Alcineva țipă imediat după aceea „Mike” și se văzu o mică îmbulzeală pe verandă, când Grace reuși să treacă de baraj ca să se arunce în brațele tatălui ei. Foarte încet, se ridică și Gabe în picioare, privind un moment la trupul rămas pe podea, apoi se întoarse cu spatele. Își sprijini mâinile de zid, își lăsă capul în jos și zise:

-L-am ucis pe fratele meu. Oh, Doamne ajută-mă. L-am ucis!

Explicațiile se puseră cap la cap într-o perioadă de câteva ore, în timp ce ei toți fură interogați de către poliție, mai întâi, separat și apoi, în grup.

Andreea urma să sufere consecințele faptului că îl ajutase pe Art să evadeze, dar pedeapsa pe care urma să-o primească putea fi mult redusă, pentru că ea totuși încercase să-i avertizeze pe ceilalți când își dăduse seama unde avea de gând Art să se îndrepte și pentru ce anume. Grace, incapabilă să doarmă, rămase aproape de telefon, așteptând ca Rachel să-o sune. Decât să-și fi pierdut timpul cu cearta pe care știa că ar fi avut-o fiica ei cu ginerele, și pericolul la care s-ar fi expus Graham dacă ar fi însoțit-o, ea a preferat să plece fără știrea nimănui, știind că ar fi fost fără nici un folos să-l sune pe Mike înainte să se facă dimineață.

Nimeni nu știa mai bine decât ea cât de adânc dormea el, adăugă ea apoi cu un zâmbet. El stătea în acel moment lângă ea cu un braț petrecut în jurul taliei ei, și cu mâna prizonieră între mâinile ei.

-Acum, că te-ai întors acasă dorm mult mai bine, fata mea, zise el, iar Grace se înroși ca o școlăriță.

-Fată? întrebă ea.

-Fată, întări el cele spuse mai înainte. Fata mea.

-Și ce s-a mai întâmplat după aceea doamnă Fowler? o întrebă polițista încercând să capteze din nou atenția lui Grace asupra anchetei.

-După ce am sunat și am vorbit cu Kathy... Grace zâmbi din nou, deși atunci nu știam cine era, m-am urcat din nou în mașină și am pornit-o mai departe la drum. Dar unde erați voi, oameni buni? o luă ea la rost pe polițistă. Am condus ca o nebună, și nu era nici măcar un suflet de polițist pe tot parcursul drumului ca să-mi dea măcar o amendă. Sau să mă ajute, fu acuzația nerostită.

-Doamnă Fowler, de ce n-ai telefonat la poliție imediat ce-ai aflat vestea de la nora dumneavoastră... aa... de la Andreea?

-Cum? Oh! Nu mi-a trecut prin cap. Ce ciudat. Nu voiam decât să ajung mai repede aici, la Michael, și să nu pierd nici măcar o secundă. Și mai voiam să-l opresc pe Art să mai facă vreun rău și altcuiva... Trase aer adânc în piept și își lăsă capul să-i cadă pe mâinile încleștate de mâna lui Mike, în timp ce lacrimile îi curgeau în liniște pe obraz. Și cu toate astea tot am ajuns prea târziu. Oh, bietul meu băiat. Știți, el nu era chiar atât de rău. Era doar... bolnav. De ce n-am putut să-l salvez și pe el?

Apoi a urmat înmormântarea. A fost una foarte liniștită, la care a participat doar familia. A existat și ancheta aceea asupra morții lui Arthur Fowler, un pacient nebun evadat, dar nu s-a adus nici o învinuire nimănui. Ampretele lui erau singurele găsite pe pistol, și, ca atare, moartea lui a fost etichetată drept un

accident.Gabe trecu prin cele două încercări,ancheta și înmormântarea,palid și tăcut,vorbind foarte puțin cu oamenii din jurul lui.

-Jelește încă,îi zise Grace lui Kathy.Tu trebuie doar să-l lași în pace să treacă singur prin toată tristețea asta a lui,în timpul care îi e necesar.

-Știu,dar el pur și simplu mă respinge.

-Și pe mine mă respinge,îi zise Grace cu tristețe.S-a comportat absolut la fel și după moartea tatălui lui.Tot ce trebuie tu să faci este să aștepți,și să fii alături de el dacă are nevoie de tine.Când va avea nevoie de tine.

Dar se părea că Gabe nu avea deloc nevoie de ea.Trecu prin toate cele necesare pentru înmormântare și succesiune,își făcu treburile obișnuite de la fermă,plecă călare cu echipa lui să repare gardurile,verifică stocurile de materiale,culese finul,atunci când acesta era gata de cules și îl stocă pentru ca să fie mâncarea de iarnă a vitelor.Nu-și neglija fiul,dar Ricky prefera să-și petreacă timpul în compania lui Kathy,a bunicuței lui și a lui Mike,decât să stea alături de tatăl său.

-Tăticu' nu mai are haz,zise el trist,dar se înveseli imediat,când adăugă: Dar mă distrez destul de bine și cu voi.Kathy îl strânse cu putere în brațe.

Grace a fost o mireasă norocoasă.Soarele strălucea deasupra ei,în timp ce ea se lega prin sfânta căsătorie cu Mike,în curtea casei în care își crescuse copiii.

Rachel stătu lângă ea,iar trandafirii umplură aerul cu parfumul lor.Gabe,care stătea lângă Mike,fu foarte solemn în tot timpul ceremoniei,dar se înveseli destul de mult în timpul recepției de după slujbă.Și când mirele și mireasa o porniră în călătorie de nuntă,trecând printr-un veritabil duș de orez,Kathy se bucură sincer când îl auzi râzând împreună cu Ricky și cu micul Danny,în timp ce priveau la puii de găină cărora le dăduseră drumul în curte și care acum se delectau cu firimiturile rămase de la festin.După plecarea oaspeților,Rachel și Kathy,acum iar prietene,se schimbară în haine mai comode și,împreună cu Graham și cu Gabe se apucară să facă curățenie.Apoi,ca două vechi prietene ce erau se strânseră în brațe una pe cealaltă,cu ochii plini de lacrimi luându-și rămas-bun una de la cealaltă în timp ce Graham își încărca amândoi copiii în mașină și își așeza și nepotul între ei,așteptând-o răbdător pe soția lui să se urce și ea alături de ei toți.

-La revedere,la revedere,le strigă Rachel aplecată peste geamul mașinii și fluturând o mână.Vino să ne vezi cât mai curând! Vino împreună cu Gabe în weekend-ul următor ca să-l luați împreună pe Ricky.

Apoi,dintr-o dată mașina luă curba și ieși în viteză din curte,lăsându-i singuri pe Kathy și pe Gabe.Era ceva după care ea tânjea-și de care într-un fel chiar se și

teama-și acum că în sfârșit sosise acel moment mult dorit, ea habar nu avea ce să spună. Și se părea că nici Gabe.

-Ei bine, zise el într-un final, totul s-a terminat.

-Da. Totul s-a terminat. A fost o nuntă frumoasă, Gabe.

-Așa cred și eu. El trase adânc în piept aerul încă încărcat de mirosul trandafirilor, după care îi dădu încet drumul, apoi îi zâmbi, acel zâmbet încordat, poate puțin cam strâmb, și cu care ea se obișnuise deja în ultimele săptămâni.

Kathy... vrei să vii într-o plimbare călare cu mine?

Ea nu ezită nici un moment, ci îl prinse doar de mână.

-Sigur. Și unde vrei să mergem?

-Undeva cât mai departe de locul ăsta. O porniră fără grabă de-a lungul câmpurilor, lăsând caii să meargă în voia lor. Mergeau deja de peste o oră când Kathy își dădu seama unde anume o ducea Gabe.

Lacul acela micuț strălucea argintiu printre ramurile groase ale unui copac-arțar în care își săpaseră inițialele. Iarba crescuse mare, grasă și neatinsă de mâna omului acolo, și era vârstată de constelații albe de margarete și traversată de comete roz de gura-leului. În timp ce ei descălecară și o porniră spre malul apei, o vrăbiuță zbură din calea lor, ciripind înfuriată de această intruziune în lumea ei, apoi se îndepărtă, arătându-le doar vârful codiței. Zâmbind unul spre celălalt, se apucară să fugărească micuța pasăre, încercând să-i descopere cuibul între ramurile bătrânului arțar. Apoi se așezară cu spatele sprijinit de trunchiul copacului, rămânând tăcuți un timp îndelungat. Apoi, întinzându-se puțin, Gabe prinse mâna lui Kathy și își încolăci degetele cu ale ei.

-Mulțumesc, îi zise el.

-Pentru ce?

-Pentru că mi-ai lăsat timpul de care am avut nevoie. Știu că tu ai crezut că eu am încetat să te mai iubesc.

-Să știi, Gabe, că niciodată nu m-am gândit la așa ceva. Știam că tu sufereai.

Mi-am dorit doar în momentele acelea, să fi putut să găsesc o cale prin care să-ți alin suferința, să te fi putut ajuta cumva.

-Există vreo cale prin care cineva să poată ajuta un om care și-a omorât propriul lui frate? Întrebă el cu o anume disperare în glas.

-Iubitule, nu a fost decât un accident.

-Oare chiar a fost un accident? În marea majoritate a timpului așa cred și eu, dar câteodată în nopțile întunecoase stau și mă întreb dacă chiar a fost un accident.

-Tu nu ai încercat decât să-i iei pistolul încât să nu mai poată omorî pe nimeni.

Arma s-a descărcat.La fel de ușor s-ar fi putut să te fi nimerit pe tine,atunci când s-a descărcat.Ea se cutremură la acest gând oribil și se trase mai aproape de el, bucuroasă că el rămăsese în viață,conștientă că dacă s-ar fi întâmplat altfel,în acel moment nu ar mai fi stat împreună în locul acela.Era un gând îngrozitor,un gând teribil.

-El nici măcar nu venise după mine, așa încât să pot spune că a fost un act de autoapărare.

-Așa a fost să fie,Gabe.Și nu uita că ar fi venit și după tine.După ce l-ar fi omorât pe bietul Mike am fi urmat și noi la rând,la fel cum a murit și soțul acelei femei.El nu avea nevoie de un motiv prea serios.Într-un fel,și el era la fel de lipsit de răspundere pe cât erai și tu.A fost așa cum a arătat și ancheta de altfel, doar un accident.Dar a fost cauzat de el; nu de tine.

-Dar tocmai aste e Kathy.Eu am cauzat acel accident.La fel din cauza mea au murit și oamenii aceia,acum patru ani.Kathy se ridică ca să se așeze apoi în genunchi în fața lui,șocată,privindu-l direct în ochi.

-Asta-i o nebunie!Tu nici măcar nu erai aici! Cum de poți să spui că e vina ta? El o trase mai aproape și își lăsă o mână grea pe umerii ei.

-Odată îți povesteam toate visele mele,Kathy.La fel cum îți povesteam și toate coșmarurile.Ceea ce nu ți-am spus a fost adevărul.Adevărul este că Art a ucis și mai înainte de cei doi tineri.El l-a ucis pe tatăl nostru,și eu l-am suspectat,și totuși n-am spus nimănui.

-Oh,scumpul meu,nu!Ea îl strânse din toate puterile ei în îmbrățișare.Tu nu aveai pe atunci decât unsprezece ani!Gabe,probabil că te-ai înșelat în toți anii ăștia.

Peste el a trecut un tractor.Art n-a putut să facă asta.

-Art chiar asta a și făcut.L-a lovit mai întâi ușor cu tractorul,și când tata s-a rostogolit într-o parte a trecut din nou peste el cu roata, așa cum și Art sperase de fapt că se va întâmpla.Pe Art l-am găsit acolo,după ce oamenii îl luaseră pe tata.Tocmai repara ceva la tractor,astfel încât nimeni să nu afle nimic despre cele întâmplate.

-Ți-a spus el asta?

-Nu.Sigur că nu.Dar chiar și la unsprezece ani știam destule încât să-mi dau seama că Art nu s-ar fi ocupat de tractor într-un moment ca acela,decât dacă nu ar fi avut ceva de ascuns.

-L-ai întrebat ce făcea acolo?

-Nu.Știam ce făcea acolo,dar mi-a fost mult prea frică să-l las chiar să afle că

l-am văzut,acolo,lucrând la tractor.Eram sigur,că dacă află de treaba asta m-ar fi omorât și pe,mine și poate și pe mama și pe Rachel.Mi-a fost mereu foarte frică de Art.

-Asta,peu că te chinuia mereu.Dar Gabe,asta nu înseamnă că l-a omorât tot el pe tatăl tău.

-Nu.Dar tu știi doar că el era un ucigaș.

-Da,dar nu l-a ucis pe tatăl tău.

-Ba da.

-Dar de ce? Pentru numele lui Dumnezeu,Gabriel,de ce? Doar îl iubea pe tatăl tău!Mereu mi-ai spus asta.Mereu spuneai că indiferent cât de rău era Art cu ceilalți oameni,el îi iubea totuși pe mama și pe tatăl tău,și că era bine să îți minte lucrul ăsta.

-Asta-i ceea ce îmi spuneam mie însumi.Ca să nu mă mai urăsc atât de mult singur.Doar că...de fapt n-a ținut deloc toată șmecheria asta.Din cauza asta am plecat cât mai departe de locul ăsta,m-a îndemnat mai mult decât chinurile la care mă supunea Art.Și din cauza asta am spus că nu vreau să mă așez la casa mea cu nici o femeie.

-Adică cu mine,zise ea.El aprobă din cap.

-Cu tine.Maxilarul i se încordă.Cicatricea de sub ochi îi ieși în evidență.Și el se forță să-i întâlnească privirea.Tu ai fost întotdeauna atât de integră,Kathy.Tu nu minți și nu te complici în acele jocuri de societate.La naiba,dacă se întâmpla să primești mai mulți bani când îți dădeau restul într-un magazin,te întorceai să dai banii înapoi.Știam toate astea despre tine încă de când te-am întâlnit prima dată.Și de când te-ai întors e și mai rău.Mi-ai spus în față că mă iubești.Mi-ai spus că mă dorești.Mi-ai spus că vrei să ai copiii mei.Tu nu ascunzi nimic,pe când eu am ascuns atâtea.Așa că,cum pot eu să-ți cer să-ți împărți viața cu un tip care a fost mult prea laș să spună adevărul despre ucigașul tatălui lui?

-Sau cu un tip care n-a spus niciodată adevărul,peu că era sigur că nu ar fi fost crezut,și chiar dacă ar fi fost crezut,asta ar fi însemnat mai multă durere în plus pentru mama și sora lui,care deja erau traumatizate de pierderea unui soț și al unui tată.Gândește-te la asta,Gabe.Gândește-te de câte neazuri le-ai scutit.

Gândește-te la băiețelul acela de unsprezece ani care a dus singur toată această povară.Ai puțină milă de el,arată-i puțină bunătate în gândurile tale.Iubește-l măcar puțin.Pentru că eu îl iubesc imens.Și în timp ce te gândești la toate astea,ia în considerare și gândul că poate,acel băiețel s-a înșelat în presupunerile lui.Ce motiv ar fi avut Art ca să-l ucidă pe propriul lui tată?

-Atunci n-am știut,dar de când m-am întors,am putut să arunc o privire prin toate registrele din anii trecuți,și cred că în sfârșit am descoperit motivul acela atât de iluzoriu.Vezi tu,prețurile la carnea de vacă scăzuseră foarte drastic în anul acela,și Art voia să transforme ferma într-o fermă de lapte,nu una de carne cum și era,dar tata l-a refuzat.Toate astea sunt scrise în jurnalul tatei.Art era sigur că lăptăria ar fi fost răspunsul cel mai bun pentru ieșirea din impas,și că metodele folosite de tata,felul în care se folosea de pământ ar fi condus până la urmă la pierderea fermei.Lui Art nu-i păsa decât de pământ,de proprietate,și el era în stare să facă tot posibilul ca să le păstreze intacte.Chiar să-și omoare propriul tată pentru asta.

-Of! Da.E-n ordine.Kathy îl crezuse dintr-o dată.Acum știa că ceea ce bănuise el în legătură cu Art și cu tractorul era foarte corect.Era o concluzie ce sărea în ochii oricui îl cunoscuse pe Art,și totuși...Gabe,nu te poți învinui pentru asta și pentru tot ce a mai făcut Art pe parcursul anilor.

-Într-un fel sau altul îi sunt complice.

-Dar nu erai decât un copil!

-Dacă aș fi spus ceea ce bănuiam,poate că nu s-ar mai fi întâmplat nici o nenorocire.

-Și probabil că nimeni nu te-ar fi crezut.El îi atinse obrazul cu tandrețe.

-Tu m-ai fi crezut.Și ție îți era frică de el.El o strânse cu putere în brațe.Expresia de pe fața ta,atunci când l-a prins pe Ricky,era ca și cum ți-ar fi atins propriul tău copil.

-Într-un fel chiar așa s-a întâmplat.Art îl atinge pe copilul inimii tale.

-Da.Și tu,ca o femeie a inimii mele,ai înțeles asta imediat.Pentru prima dată,de săptămâni întregi,un zâmbet de fericire îi luminează fața,deși se mai simțea o umbră de tensiune ascunsă după zâmbetul acela luminos.Tu nu mă disprețuiești,nu-i așa?Ea scutură din cap.

-Și nici nu m-ai fi disprețuit vreodată,nu? Vreau să spun dacă ai fi știut toată povestea.

-Nu.

-Și dacă ancheta ar fi scos la iveală faptul că eu totuși l-am ucis,tu știind foarte bine ce sentimente aveam eu pentru tine și ceea ce știam despre moartea tatălui meu și ce părere aveam despre pedeapsa cu moartea,ai fi rămas și atunci lângă mine?

-Da,Gabriel.Îți promit.Aș fi stat lângă tine,indiferent de ce s-ar fi întâmplat.Dar acum totul s-a sfârșit,și tot de acum poți să începi să uiți totul.

-Da.El îi zâmbi cu ochi strălucitori,dragostea întipărită pe față,în timp ce dubiile,

îndoielile și teama îl părăseau, una câte una. Cu ajutorul tău o să uit.

Ea se aplecă spre el.

-S-a făcut, frumosule marinar. Ai tot sprijinul meu.

-Chiar aici? murmură el câteva momente mai târziu, cu inima bătându-i cu repeziciune în piept, trupul arzându-i de dorință. Chiar acum?

-Chiar acum. Chiar aici. Există atâta magie în lumea asta, iubitule. Împarte-o cu mine.

-Magia asta nu este decât între tine și mine, mai spuse el, și apoi se lăsă purtat de vârtejul care îi urca pe amândoi în înălțimile amețitoare ale fericirii și ale împlinirii. Când totul se termină și rămaseră întinși unul lângă celălalt, pe iarba moale și deasă, ea își dori să aibă curajul să-i spună că deasupra lor strălucea soarele și nu stelele, și că magia dintre ei nu fusese niciodată mai puternică ca atunci.

-Vrei să rămâi cu mine în noaptea asta? o întrebă el, după ce terminară de mâncat cina târzie compusă din resturile rămase de la petrecerea de nuntă.

Kathy se așeză în brațele lui.

-Voi rămâne cu tine în noaptea asta și în oricare altă noapte vei mai dori, șopti ea. Atâta timp cât mă vei dori. Cu un geamăt, Gabe o duse în brațe până la etaj în dormitorul lui și se iubită până târziu în noapte.

Când se trezi, Kathy era singură în pat, iar cearceafurile reci de lângă ea îi spuneau că Gabe se sculase de mult timp. O rază de soare lumină o porțiune de podea, și ea păși exact în locul acela, lângă cămașa lui ca să se înfășoare cu ea.

Mirosea la fel ca și trupul lui Gabe, și ea și-o strânse cât mai aproape de piele.

Covorul era cald sub picioarele ei, și ea mai rămase în locul acela încă câteva momente, privind pe fereastră la scena pașnică, pastorală, așteptându-se să-l zărească pe Gabe călare, făcându-și treburile zilnice de la fermă.

Cum el totuși nu apăru, ea coborî repede scările, intră în baie și apoi dădu buzna în bucătărie.

Nu era nici măcar un ibric cu cafea gata făcută, observă ea, și ca atare se apucă să pregătească ea cafeaua. Dar unde oare dispăruse Gabe?

Tocmai terminase de băut prima ceașcă cu cafea și o începuse și pe a doua, când apăru și el în pragul ușii.

-Oh, ce bine, deci te-ai trezit, îi zise el încântat. Vino afară. Vreau să-ți arăt ceva. Și ca un băiețel neastâmpărat o trase ca să se ridice în picioare.

-Hei, stai nițel! Nu am pe mine decât cămașa asta. Nu pot ieși afară în...

-În fundul gol? întrebă el. Dacă mai țin eu bine minte, ieri, la lac, aveai expus la aer mai mult decât fundul gol. Ea râse și se lăsă târâtă de el până la ușă.

-Asta era altceva.Dar aici sunt oamenii care lucrează pentru tine.

-Nu și azi.Nu mai e nimeni aici,în afara noastră.

O trase cu hotărâre după el pe verandă,apoi în josul scărilor,și de acolo în curte.

-Acum uită-te în sus,îi ordonă el,iar ea își lăsă capul pe spate.

În sus se zărea nemărginirea cerului albastru,câțiva norișori pufoși,care nu însemnau nici un pericol pentru nimeni,și o mulțime de stele de toate formele și mărimile,tăiate din folie de aluminiu.Stele atârdate de sfori întinse între casă și hambar.Stele ce străluceau,fiind atârdate de sârme întinse între acoperișul casei și fiecare ramură a copacilor din jur.Stele ce se legănau în bătaia domoală a vântului.Stele atârdate de tufișuri și pomi mai îndepărtați de casă,stele care prindeau în luciul lor lumina soarelui și pe care o reflectau apoi în mii de culori.Fiecare dintre stele având strălucirea unei bijuterii în lumina crudă a zilei, apoi căpătând o nouă strălucire din cauza lacrimilor care inundaseră ochii lui Kathy,în timp ce râdea și plângea și încerca să se apropie cât mai mult de omul pe care-l iubea.

-Oh,Gabe! Probabil că ți-au trebuit ore în șir ca să faci așa ceva!

-Ore bine cheltuite,îi zise el ștergându-i obrazii uzi,cu palmele.Nu plânge, scumpa mea.Fii fericită alături de mine pentru tot restul vieții noastre.Mărită-te cu mine,Kathy.Mărită-te cu mine cât de curând,și vom privi la cerul înstelat atât ziua,cât și noaptea.

-Da,răspunse ea,ridicându-și fața spre el.

Oh,da!Câteva ore mai târziu,în timp ce focul din cămin lumina stelele întinse pe frânghia,pe care o aduseseră cu ei în casă,iar Gabe stătea proptit într-un cot pe pătura pe care o întinseseră pe jos,în fața căminului din sufragerie,el o privi plin de încântare,așa cum stătea culcată alături de el.

-La ce te uiți? îl întrebă ea.

-La stele,îi răspunse el.La stelele din ochii tăi.

-Ai tot dreptul.Doar tu le-ai pus acolo.

-Și o să veghez să rămână acolo.Pentru totdeauna,Kathy.

Încet,ea încuviință din cap și îi șopti:

-Pentru totdeauna,visătorule.Doar pentru tine.

SFARSIT